

Tìm Sói Để Gả

Contents

Tìm Sói Để Gả	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	26
7. Chương 7	31
8. Chương 8	38
9. Chương 9	42
10. Chương 10	48
11. Chương 11	56
12. Chương 12 - Hoàn	62

Tìm Sói Để Gả

Giới thiệu

Nguồn : Diendanlequydon. comGiới thiệuTrong tai nạn máy bay, nàng, bị một cỗ lực lượng bí ẩn hút

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-soi-de-ga>

1. Chương 1

Khởi Diệu bất kể thế nào cũng không nghĩ tới mình bị ném đến thời không khác, nàng khẽ thở dài, hồi tưởng lại tình cảnh gặp chuyện không may ngày đó.

Máy bay nổ tung, nàng bị lực lượng khổng lồ ném đến cổ đại, không có TV, không có McDonald, duy nhất quen thuộc, là hòm y dược mà nàng mang đến từ thế kỉ 20. Nàng cảm thấy vô cùng ủy khuất, thật là nhà

dột gặp đêm mưa, họa vô đơn chí!

Bất quá nàng coi như là vận khí rất tốt, nàng được một vị lão bà bà cứu. Thái bà bà đối với cô gái ăn mặc kì dị, còn mang theo cái hòm nhỏ xấu xí, ngay cả mình đang ở chỗ nào, niên đại cũng không biết, có cảm giác đồng tình sâu sắc.

Nàng tốn thật nhiều thời gian mới nói rõ cho Khởi Diệu, nơi này là Trung Nguyên phương Bắc, không phải cái gì Trung Hoa dân quốc, cũng không phải là người dân nước cộng hòa.

Làm Khởi Diệu cảm kích nhất chính là, Thái bà bà hào phóng để nhà gỗ nhỏ trên núi cho Khởi Diệu ở, lão nhân gia nàng đã sớm xuống núi cùng con trai ở một chỗ, thậm chí còn đề nghị nàng đến ở cùng bọn họ.

“Người nếu không muốn một mình ở trên núi, liền dời đến chỗ chúng ta ở, dù sao chẳng qua là chỉ nhiều thêm một bộ chén đĩa mà thôi.” Thái bà bà thân thiết nói.

“Không được, bà bà, ngài để cho ta ở nơi này ta đã rất cảm kích, làm sao dám phiền toái ngài nữa đây.” Khởi Diệu cự tuyệt ý tốt của bà bà, không muốn rời nơi này. Bởi nơi này chính là nơi đầu tiên ở cổ đại nàng bị đưa đến, nàng muốn tìm xem có đường về nhà không.

“Ai!” Nghĩ tới đây, nàng không khỏi lại thở dài. Nàng đã tìm kiếm mấy ngày, không phát hiện manh mối gì, thật là không biết nên làm thế nào cho phải, chẳng lẽ phải ở lại đây cả đời sao

Sáng sớm tinh mơ, Khởi Diệu liền đi ra ngoài tìm quả dại, rau dại, thuận tiện tìm một chút hữu dụng được thảo.

Kể từ sau khi tới nơi này, nàng liền biến thành bảo bảo ngoan ngoãn ngủ sớm dậy sớm. Đương nhiên không phải bởi vì không có TV, chủ yếu là vì tiết kiệm cây nến để còn dùng. Nàng hiện tại hoài niệm nhất chính là đèn điện! Dù sao một người ở vùng hoang vu dã ngoại, chung quanh tối đen như mực, thật đúng là dọa người!

Trời mới tờ mờ sáng, trong rừng rậm vẫn u ám, Khởi Diệu vì chọn thêm chút dược thảo, tiến sâu vào cánh rừng bên trong. Đi vào con đường mòn quanh co khúc khuỷu, trèo qua mấy sườn dốc, lại qua một chút lùn bụi rậm, nàng rốt cuộc hài lòng thành tích hôm nay. Lúc muốn đi trở về nhà, đã là lúc mặt trời ở trên đỉnh đầu.

Ánh mặt trời qua lá cây chiếu xuống, chiếu sáng rừng rậm u ám, cũng đem sương sớm màu đỏ trên đất lóe lên, trông rất đẹp mắt.

Không đúng nha! Sương sớm màu đỏ? Trên đất làm sao lại có sương sớm màu đỏ đây? Khởi Diệu kinh ngạc nghĩ, vội vàng cúi đầu tra xét.

“A! Là máu!” Nàng kêu lên. Có người bị thương, xem ra còn bị thương không nhẹ. Ý thức trách nhiệm của thầy thuốc khiến nàng lo lắng cho người này, vì vậy men theo vết máu, nàng bắt đầu tìm bệnh nhân.

Tại phía sau lùm cây tươi tốt, nàng tìm được một sơn động ẩn mật, loáng thoáng có thể thấy được con vật nằm trong động, từ vết máu phía ngoài xem ra thương thế của nó rất nặng. Xem nó nằm không nhúc nhích, đại khái là lâm vào trạng thái hôn mê.

Nhẹ nhàng đẩy dây leo che ở ngoài cửa động, Khởi Diệu lập tức đi vào.

Trời ạ! Là sói, một con sói đen cực to.

Nói giỡn, sói! Cũng không phải là nai con, tiểu bạch thỏ. Khởi Diệu trong lòng tràn đầy sợ hãi, đang muốn rút lui trong im lặng, bên tai lại truyền đến tiếng nó thốt khổ rên rỉ, nhéo chặt lòng của nàng. Nàng không thể thấy chết mà không cứu, mặc dù nó là một con sói! Huống chi xem bộ dáng nó như vậy cũng không có khí lực tổn thương nàng. Khởi Diệu thuyết phục mình, chỉ cần giúp nó bằng một chút là tốt rồi, ít nhất nàng như vậy cũng không cần rút lương tâm.

Thấy nó còn chưa có tỉnh lại, nàng miễn cưỡng đi đến, cẩn thận xem xét thương thế của nó. Vết thương là ở trên vai, bốn phía đã có hiện tượng sưng mủ thối rữa, Khởi Diệu càng kiểm tra chân mày càng nhăn, thật sự nếu không mau xử lý, nó không sống nổi.

“Uy! Mạng người thật lớn, hoàn hảo người gặp gỡ nữ thần y thế kỉ 20 ta đây, nếu không thì người xong rồi.” Hướng về phía con sói đang mê mang khoắc loác một phen, Khởi Diệu thể hiện bản lĩnh nhà nghề của nàng bắt đầu xử lí cho bệnh nhân đầu tiên ở cổ đại.

Bận rộn gần hai giờ, nàng thật vất vả mới khâu lại miệng vết thương trên vai rồi quần băng xung quanh. Trong đó còn bao gồm việc nàng chạy về nhà gỗ, bảo bối được vật lấy từ trong hòm nay còn lại không nhiều lắm, đeo băng, cùng với dùng nước sôi khử trùng công cụ; nàng cũng không muốn để cho bệnh nhân thứ nhất bởi vì nhiễm trùng mà chết. Còn có, nàng cũng thuận tiện mang theo chút thức ăn, nước trong tới đây.

Rốt cuộc việc đã làm xong! Khởi Diệu xoa xoa mồ hôi trên trán, thở dài nhẹ nhõm, xem ra không có vấn đề gì.

Không bao lâu sau, chỉ thấy nó giật giật, cúi đầu kêu vài tiếng, mở mắt ngó hoặc nhìn bốn phía, giống như không biết mình đang ở chỗ nào. Vừa thấy Khởi Diệu, nó lập tức đối với nàng gầm gừ, lộ ra răng nanh dữ tợn, cũng vùng vẫy muốn đứng lên.

“Uy! Người đừng cử động a!” Nàng khẩn trương tiến đến ngăn cản.

Thấy nàng tới gần, nó lập tức không khách khí lớn tiếng gầm thét, cả người cong lên, dường như muốn nhảy tới cắn xé nàng.

“Hắc! Người hung dữ như vậy sao!” Khởi Diệu lập tức lùi về phía sau mấy bước, trong lòng lo lắng nhìn nó di chuyển, lo lắng miệng vết thương sẽ bị nó làm rách.

Quả nhiên, chỉ thấy nó kêu mấy tiếng, cả người lại ngã trên đất.

“A” Khởi Diệu sợ hãi kêu một tiếng, vội vàng chạy lên trước tra xét thương thế, vừa nhìn vừa mắng: “Bảo người không nên cử động, nhưng người không nghe lời. Taghét nhất bệnh nhân không nghe lời lại muốn nhanh chóng khỏe lại!” Nói xong còn không quên trừng nó một cái, căn bản là quên người bệnh của nàng là một con sói.

Đại khái là cũng cảm nhận được tâm ý của Khởi Diệu, nó không hề đối với nàng nghe rằng trợn mắt nữa, chẳng qua là an tĩnh nằm để cho nàng kiểm tra thương thế, cũng ô ô hừ mấy tiếng, giống như là không hài lòng bị nàng trách cứ.

“Hoàn hảo vết thương không có bị rách.” Khởi Diệu yên tâm thở ra một hơi, cúi đầu nhìn thấy đại hắc lang ngoan ngoãn nằm, biết nó đã hiểu rõ ràng là nàng muốn giúp nó, không phải là muốn làm tổn thương nó. “Gặp ta coi như người mạng lớn, nếu không bây giờ người có thể đã về với ông bà rồi.” Nàng lẩm bẩm nói. Xoay người cầm lên ống trúc, đổ chút nước để cho nó uống, xem nó uống, lại cầm chút thức ăn uy nó.

Ăn no đại sắc lang có vẻ có tinh thần hơn nhiều, mở đôi mắt tròn vo nhìn thẳng Khởi Diệu.

“Người ở nơi này nghỉ ngơi, cấm chạy loạn khắp nơi, ta đi về một lúc, chậm một chút trở lại thăm người. Nhớ! Ngăn vạn lần không được cử động làm ảnh hưởng vết thương, nếu không hậu quả tự chịu!” Nàng uy hiếp thêm cảnh cáo, sau khi nói xong liền xoay người thu thập đồ, cũng không chú ý trong mắt hắc lang lóe lên vẻ tinh ranh.

Khởi Diệu trước khi rời đi, lại không yên lòng hướng hắc lang dặn dò một lần, thấy nó nghe lời nằm, lúc này mới hài lòng xoay người rời đi.

Trở lại phòng nhỏ Khởi Diệu vội vàng nấu chút thức ăn bổ dưỡng. Điều đầu tiên nàng học được khi đến cổ đại chính là nhóm bếp cùng nấu cơm.

Không muốn đói bụng chết, đương nhiên nàng phải cố gắng thích ứng hoàn cảnh. Hoàn hảo nàng đã từng là hướng đạo sinh, học qua một chút kĩ năng dã ngoại, sinh tồn, nếu không đã sớm xong đời!

Vừa nghĩ tới lúc mới học, lửa còn không có lên, mặt liền đen hơn phân nửa, y phục cũng đen một khối lớn, thật vất vả mới có cây đuốc, rồi lại đem cơm nấu cháy sém.

Không thông thạo kế sinh tồn, Khởi Diệu cũng sẽ hảo vượt lên.

Sớm biết sẽ bị bắn đến cổ đại, nàng phải đi học nội trợ mà không phải đi học y, như vậy ít nhất cuộc sống bây giờ mới tốt hơn một chút. Bất quá trải qua một phen khổ luyện, kỹ thuật của nàng đã tiến bộ nhiều! Nếu như lần nữa trở lại thế kỷ 20, nhất định có thể trở thành người nhóm lửa vô địch, nghĩ tới đây, nàng không khỏi lại đứng lên cười ha ha.

“Ăn, hầm chút canh thịt tốt lắm.” Cầm lên thịt khô hôm qua bà bảo nhi tử nàng đem tới, ném vào trong nồi hầm, Khởi Diệu bắt đầu sắp xếp được thảo tìm được hôm nay.

Vào buổi trưa, Khởi Diệu men theo đường tắt buổi sáng đi qua, lại trở về sơn động, lặng lẽ đi vào. Chỉ thấy đại hắc lang ngoan ngoãn nằm trên mặt đất nghiêng ngửa, vừa nghe thấy âm thanh, lập tức nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về cửa động, thấy Khởi Diệu, chỉ thật nhỏ kêu mấy tiếng, lại cúi đầu nằm xuống đất.

Nàng cẩn thận kiểm tra vết thương của nó, biết đại sắc lang không chạy lung tung, lúc này mới hài lòng gặt đầu một cái, sờ sờ đầu của nó giống như là phần thưởng.

“Ta mang theo chút thịt hầm đến cho ngươi ăn.” Khởi Diệu vừa nói vừa từ rổ lấy ra thịt hầm, bên trong động nhất thời mùi thơm bốn phía, nhìn bộ dáng thèm ăn của đại hắc lang, nàng không khỏi nở nụ cười: “Đến đây đi, ăn nhiều một chút, mới có thể sớm hồi phục.”

Nó lang thôn hổ yết nhai thịt hầm, Khởi Diệu thừa cơ giúp nó thay băng mới cùng thoa thuốc. Thấy nó ăn xong, lại chưa thỏa mãn liếm liếm khóe miệng, nàng lại ục ục nấu chút canh thịt. Đại hắc lang kêu mấy tiếng, rốt cục thỏa mãn nằm xuống.

Trước khi rời đi, nàng còn lưu lại thịt thừa cùng nước trong, còn nói cho con sói nàng gần tới sẽ trở lại, thuận tiện mang đến bữa ăn tối cho nó, muốn nó tận hưởng nghỉ ngơi không nên lộn xộn.

Chạng vạng, khi Khởi Diệu trở lại sơn động, nhưng lại thấy đại hắc lang hết sức kiệt sức bên trong động đi lại, cảnh này khiến nàng dị thường tức giận.

“Làm bệnh nhân phải có dáng vẻ của bệnh nhân, cầm trái lời thầy thuốc, muốn phản kháng thầy thuốc...” Khởi Diệu bộ dạng giáo huấn bệnh nhân, lẩm nhẩm mắng đại hắc lang, cũng không quan tâm nó có nghe hiểu hay không.

Ai, không có biện pháp, ai bảo bệnh nghề nghiệp của nàng lại tái phát đây!

Tối đến, nàng rốt cục yên tâm xoay người trở về nhà gỗ. Đại hắc lang ăn xong bữa tối, liền nặng nề ngủ, có thể vì buổi chiều di động khiến nó hao phí quá nhiều thể lực.

Nàng cứ như vậy chiều cổ đại hắc lang, mãi cho đến buổi sáng thứ 3, khi Khởi Diệu đến sơn động, lại phát hiện con sói đã biến mất. Nàng nhìn quanh sơn động, biết nó đã đi rồi.

“Đại khái là về nhà đi! Hi vọng nó đừng bị thương nữa.” Nàng tự lẩm bẩm.

Đắm chìm trong mất mát, Khởi Diệu cũng không có phát hiện tại một góc rừng rậm có một đôi mắt chuyên chú dừng trên người nàng.

Sau giờ ngọ ánh sáng từ lá cây chiếu xuống, chiếu vào mặt Khởi Diệu. Nàng không khỏi lấy tay che trán, hơi ngẩng đầu lên nhìn một chút: “Ai, không biết con sói bị thương kia như thế nào?” Vừa nghĩ tới nó mang theo toàn bộ thương thế chưa khỏi hẳn rời đi, nàng cũng rất lo lắng.

Đột nhiên, tiếng vó ngựa phá vỡ yên tĩnh trong rừng, Khởi Diệu cảnh giác vén tóc tai lắng nghe. “Kỳ quái, tại sao lại có người đến?”

Bởi vì nhà gỗ vị trí hết sức kín đáo, không dễ dàng bị phát hiện, hơn nữa số lần nàng đi ra ngoài tìm thực vật cũng rất ít, cho nên Khởi Diệu không hề lơ đãng việc mình một mình ở trên núi. Huống chi, mấy ngày nay trừ Đại Ngưu (con trai thái bà bà) từng lên núi đến xem nàng, nàng căn bản không gặp thêm người nào.

Bất quá, Khởi Diệu vẫn có chút khẩn trương. Cũng chẳng qua là cưỡi ngựa đingang qua đi, nàng không ngừng tự an ủi mình.

Nhưng là...Không đúng a! Tiếng vó ngựa càng ngày càng đến gần, âm thanh càng lúc càng lớn, đây rõ ràng là hướng về phía mình, nàng hốt hoảng suy nghĩ, trong đầu hiện lên hai chữ “Cường đạo”

“Trời ạ! Sẽ không như vậy đi!” Nàng nhẹ giọng gào khóc, chân cũng không có rãnh rỗi, vội vàng chạy vào trong nhà tìm kiếm thứ gì đó có thể dùng làm vũ khí, nhưng tìm tới tìm lui chỉ thấy cái chổi rách.

Cầm chổi vung lên, ừ, cũng rất thuận tay. Khởi Diệu 2 tay cầm, vội vàng chạy rang ngoài cửa, trốn sau cây đại thụ cạnh nhà.

Trong lòng nàng vô cùng hối hận, trước không có rồi rãi học chút quyền đạo, karate, mới có thể kém tới mức này.

Quên đi! Hiện tại hối hận cũng không kịp. Bồ Tát, Phật Tổ, Jesus a! Chỉ cần qua cửa ải này, ta nhất định sẽ ngày ngày thấp hương cho các người. Nhờ cây! Nhờ cây!

Xem ra Khởi Diệu thật sự là sợ hãi, chẳng những mời Bồ Tát, Phật Tổ, thậm chí ngay cả Jesus cũng tìm tới, có thể nói là Trung Quốc và phương Tây kết hợp. Chẳng biết là qua cửa có đánh nhau hay không, mà không bảo vệ nàng.

Càng ngày tiếng vó ngựa càng đến gần, núp đằng sau cây Khởi Diệu nhịp tim cũng càng lúc càng nhanh, cả lỗ tai cũng chỉ nghe thấy nhịp tim “Bình bịch, bình bịch” của mình.

Nhưng đột nhiên, tiếng vó ngựa biến mất. Lập tức, thanh âm gì cũng không có, bốn phía lại im lặng như ban đầu.

“Di, thế nào không có thanh âm?” Khởi Diệu cảm thấy rất kì quái, lén lén nhô đầu ra ngoài nhìn.

Chỉ thấy một hắc mã cao lớn phi phàm dừng trước phòng mình, mà phòng ốc của nàng đại môn che kín. Ân, nhìn dáng dấp dường như chỉ có một người. Khởi Diệu lúng túng hơn, cầm chổi lặng lẽ đi tới. Hắc mã vừa nhìn thấy nàng, nhẹ nhàng kêu ô mấy tiếng.

“Hừ! Không cần âm ỹ! Lại âm ỹ ta liền đem người nấu thành một nồi thịt ngựa lớn.” Nàng quay đầu lại nhẹ giọng uy hiếp, cũng hướng nhà gỗ đi tới. Đúng lúc này, nàng đâm vào một bức tường rắn chắc.

“Ai ui! Đau chết ta.” Nàng sờ sờ cái mũi thiếu chút nữa bị bẹt, tức giận ngẩng đầu lên, muốn nhìn xem là người nào không có mắt dám chặn đường của nàng.

Một nam nhân dị thường cao lớn đứng trước mắt, bởi vì hắn đứng ở chỗ khuất sáng, Khởi Diệu chỉ có thể híp mắt nhìn dáng người hắn cùng đường nét khuôn mặt cho rõ ràng. Mặc dù không cách nào thấy rõ, nhưng khuôn mặt cương nghị của hắn làm nàng thật vất vả mới ổn định lại nhịp tim đang tăng nhanh.

Khởi Diệu ngượng ngùng cúi đầu, thầm mắng mình là một kẻ háo sắc, cũng không phải là chưa từng thấy soái ca. Nàng chỉ chuyên tâm chửi mình, hoàn toàn không cảm giác được toàn thân hắn tỏa ra hơi thở lạnh như băng, càng không phát giác hai tròng mắt đen của hắn giống như muốn nhìn thấu suy nghĩ của nàng.

Mắng mình xong, lúc này mới nhớ tới nàng căn bản không biết hắn là ai, Khởi Diệu vội vàng ngẩng đầu hỏi: “Người là ai a? Tìm ta có chuyện gì không?” Thấy hắn không có lời nào, nàng lại hỏi: “Là Thái bà bà gọi người tới sao?” Vẫn là không nói lời nào, nam nhân này không phải là bị điếc chứ? Nhưng nhìn không giống a! Đại khái là không nghe rõ nàng nói đi.

Vì vậy Khởi Diệu chụm hai tay sát miệng, thuận thế nhón chân lên, hướng lỗ tai hắn lớn tiếng hỏi lại một lần.

Chỉ thấy hắn nhún vai, nhưng mân chặt đôi môi lộ ra vẻ không vui.

“Hừ! Không để ý đến ta, vậy ta cũng không để ý đến hắn, xem ai lợi hại.” Nàng không vui đẩy hắn ra, bĩu môi đi tới cửa.

Bỗng nhiên, cánh tay cường mà hữu lực siết chặt lấy eo của nàng, Khởi Diệu cảm người bị đưa lên ngựa, ở trong lòng người xa lạ, tiếng vó ngựa lần nữa vang lên... Nhìn nhà gỗ cách nàng càng ngày càng xa, Khởi Diệu lúc này mới hoảng sợ biết mình bị bắt cóc.

“Uy, để ta xuống, người nhầm người rồi! Ta lại không biết người. Uy, mau buông tay ra!” Khởi Diệm giãy dụa kêu to, nhưng là càng giãy dụa, cánh tay vòng ở vòng ở eo nhỏ nhắn của nàng lại càng dùng sức. Khởi Diệm nhìn cây cối vút qua, bây giờ rất muốn khóc rống thật to.

Đáng nhẽ nàng lên nghe lời bà bà, không nên một mình ở trên núi, Khởi Diệm hối hận không thôi.

Trải qua một thời ra kinh hoảng cùng giãy dụa, lí trí rốt cục ngừng đầu.

“Trần định, ta phải trần định.” Khởi Diệm không tiếng động tự nói mình. Nhất thời, nàng bắt đầu suy nghĩ.

Bởi vì không biết ý đồ của nam nhân này, vì vậy biện pháp tốt nhất là bất biến ứng vạn biến [1], tĩnh tâm chờ cơ hội bỏ chạy, Khởi Diệm tính toán. Còn có, vì phòng trừ mình sau khi bỏ chạy, không có cách nào trở lại nhà gỗ nhỏ, nàng cũng nhớ phương hướng bọn họ đi, Quyết định xong, nàng không hề đưa đám ảo não nữa, bắt đầu nghiêm túc chú ý cảnh vật bốn phía cùng phương hướng.

[1] Lấy cái bất động để ứng phó với nhiều cái mạnh động

Gió quất vào mặt khiến hai mắt nàng đau nhói, thời gian dài nhìn chăm chú vào cảnh vật bốn phía, làm ánh mắt của nàng mệt mỏi. Trời à, có còn xa lắm không? Cũng đã đi lâu như vậy! Xoa xoa cặp mắt đau xót, nàng tiếp tục cố gắng lưu ý cảnh vật xung quanh.

Nghe tiếng vó ngựa lặp đi lặp lại, mí mắt nặng nề như treo ngàn cân gánh nặng, Khởi Diệm ý thức bắt đầu mơ hồ, nàng vô cùng cố gắng không ngủ, đáng tiếc đầu của nàng còn không nghe lời gật gà gật gù, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là đầu hàng rơi vào mộng đẹp.

Cúi đầu nhìn người trong ngực, hần giảm tốc độ hắc mã, điều chỉnh tư thế của Khởi Diệm, để cho nàng thoải mái rúc vào trong ngực hần. Giai nhân chìm vào mộng đẹp, khuôn mặt cứng rắn của Mạt Vô Ngân khi này cũng vì vậy mà giãn ra.

Chớ có trách ta, vật nhỏ, ta không yên lòng để người một mình ở nơi rừng rậm thưa thớt này, hướng chỉ người còn cứu ta một mạng... Hần trong lòng kể ngọn nguồn “bất cóc”, không khỏi ôm Khởi Diệm sát trong ngực, tăng nhanh tốc độ chạy đến Hàn Nguyệt sơn trang.

2. Chương 2

Vừa đến sơn trang, Mạt Vô Ngân ôn nhu ôm Khởi Diệm từ trên lưng ngựa nhẹ nhàng nhảy xuống, giống như là sợ đánh thức người đang ngủ.

Hần đem Khởi Diệm vào trong phòng, tự mình đắp chăn bông cho nàng, lúc này mới yên tâm rời đi.

Mạt Vô Ngân tiến vào đại sảnh, Lý tổng quản đã đứng một bên chờ.

“Trang chủ tìm lão nô tới, không biết là có chuyện gì?” Hần cung kính hỏi.

“Lý thúc, vị cô nương khi này là ân nhân cũng là khách quý của ta.” Mạt Vô Ngân lãnh đạm giao phó, “Còn có, ta không hi vọng nàng tùy tiện rời Hàn Nguyệt sơn trang.”

“Dạ vâng, lão nô biết.”

Lý tổng quản đợi chủ nhân phân phó những chuyện khác xong, liền lập tức tập hợp gia nhân, chuẩn bị nhận nhủ lệnh của trang chủ.

Khởi Diệm nằm ở trên giường lại người, thật thoải mái, thật là ấm áp nga! Nàng thỏa mãn mỉm cười, ưm một tiếng, cả người chui vào trong chăn.

Nàng nhắm mắt lại, hồi tưởng giấc mộng vừa rồi – chính mình ngã xuống, bị đưa đến cổ đại, còn bị nam nhân tàn bạo bắt cóc. Thật là kích thích!

“Ai! Nên dậy thôi.” Nàng khẽ thở dài, thật hi vọng mình có thể vĩnh viễn trong kì nghỉ. Vươn tay ra muốn tìm đồng hồ báo thức, nhưng sờ soạng hồi lâu cái gì cũng không thấy. Khởi Diệm cau mày, tâm bất can tình bất nguyện từ trong chăn bò ra ngoài, miễn cưỡng mở ra đôi mắt còn ngái ngủ, tìm kiếm đồng hồ báo thức.

Vừa nhìn thấy hoa văn điêu khắc tỉ mỉ đầu giường, cùng với trướng lụa vàng nhạt ở mép giường, nàng lập tức vịn phần khiếp sợ từ trong chăn ngồi dậy, ngơ ngác nhìn cả gian phòng.

“Không phải là mộng, là thật.” Khởi Diệu ngáy ngốc lắm bầm, mới giật mình nhót tới không biết mình ở chỗ nào, không khỏi ngốc lảng nhìn phía trước.

Cốc! Cốc! Cốc!

Tiếng gõ cửa thanh thúy làm bừng tỉnh con người đang mờ mịt trong phòng, Khởi Diệu quay đầu nhìn về cửa, một người mang theo khăn bông cùng quần áo, thoạt nhìn chỉ là thiếu nữ 17, 18 tuổi thanh tú, rón rén đi vào.

Nàng thấy Khởi Diệu đã tỉnh ngủ, liền mở miệng nói: “Tiểu thư, xin hỏi ngài muốn rời giường rửa mặt sao?”

“Tiểu thư? Ngài là đang bảo ta sao?” Khởi Diệu nghi ngờ hỏi.

“Àn” Nàng khẳng định gật đầu, lại lễ phép hỏi một lần.

“Ồ, hảo” Khởi Diệu động tác vội vàng từ trên giường bò dậy, xoay người muốn đem chăn bông gấp, cô gái kia lại khẩn trương ngăn cản nàng.

“Tiểu thư, cái này Tiểu Xuân tới làm là được rồi.”

“Không quan hệ, ta tự mình làm.” Khởi Diệu cự tuyệt ý tốt của nàng, kiên trì muốn đem chăn bông gấp mới bằng lòng rửa mặt.

Tiểu Xuân không có cách ngăn nàng, không thể làm gì khác là ngáy ngô đứng một bên chờ.

Sau khi rửa mặt xong, nàng vừa nhìn Tiểu Xuân thu xếp bữa sáng, đồng thời cùng Tiểu Xuân tán gẫu, thuận tiện thăm thính tình hình.

“Ngươi nói người tên là Tiểu Xuân sao?” Nàng thân thiết hỏi người thiếu nữ kia.

“Đúng vậy, tiểu thư.”

“Vậy ngài có thể hay không nói cho ta biết, đây là nơi nào?” Nàng nghi vấn nhìn xung quanh.

“Nơi này là Hàn Nguyệt sơn trang, tiểu thư.” Tiểu Xuân rất nhanh đáp lời, trong lòng cũng rất kinh ngạc nàng cứ nhiên không biết mình ở chỗ nào.

“Chủ nhân nơi này là ai? Hắn có biết ta ở đây không?”

“Trang chủ họ Mạt tên Vô Ngân, tiểu thư chẳng lẽ không biết sao?” Tiểu Xuân nghi ngờ ngày càng sâu.

Khởi Diệu đối nàng cười khúc khích, cũng không nói chuyện, nội tâm lại kêu lớn: Ta dĩ nhiên không biết! Biết ta còn hỏi ngài làm gì! Thật là có đủ ngáy ngô!

“Còn có, trang chủ dĩ nhiên biết tiểu thư ở chỗ này, hắn còn nói tiểu thư là ân nhân của hắn, phân phó chúng ta phải đối đãi như khách quý.”

“Nga, thì ra là thế!” Khởi Diệu hơi hột đáp, trong khi vất óc hồi tưởng, mình khi nào lại trở thành ân nhân của người khác? Nàng như thế nào không nhớ.

“Tiểu thư, xin dùng cơm.” Tiểu Xuân cung kính mang lên chén đĩa.

“Tiểu Xuân, ngài cũng ngồi xuống cùng nhau ăn đi.” Nhìn bàn đầy thức ăn, nàng không khỏi cau mày, không phải là muốn nàng một người ăn hết toàn bộ đi?

“Cùng nhau?” Tiểu Xuân bị nàng làm sợ hết hồn.

“Đúng vậy a, cùng nhau ngồi ăn! Dù sao nhiều món ăn như vậy ta cũng ăn không hết.” Nàng đưa tay lôi kéo Tiểu Xuân, cứng rắn muốn nàng ngồi xuống bồi nàng ăn cơm.

“Tiểu thư, không được. Nếu để tổng quản biết, ta sẽ bị mắng.” Tiểu Xuân cầu khẩn nói.

“Yên tâm đi! Tiểu Xuân, ta không nói, người không nói, cũng sẽ không có người biết.” Khởi Diệu an ủi Tiểu Xuân, cũng thúc giục: “Mau ăn a! Tiểu Xuân, món ăn người sẽ không ngon.”

Bởi vì tiểu thư kiên trì, Tiểu Xuân mang vẻ mặt đau khổ ăn cơm trong lo lắng. Đối với đầy bàn món ăn ngon, nàng thể nhưng không cảm nhận được mùi vị.

Vừa mới bắt đầu Khởi Diệu không hề cảm thấy phiền não, ngược lại còn cảm thấy mình may mắn khi được ăn tại căn phòng yên tĩnh nhàn nhã, bởi vì nàng cần thời gian thích ứng việc nàng bị đưa trở về cổ đại không lâu, lại bị người ta bắt cóc.

Ngày thứ nhất, ngày thứ hai thuận lợi trôi qua, trừ Tiểu Xuân thỉnh thoảng hầu hạ nàng, cũng không có người đến quấy rầy. Nhưng đến ngày thứ ba, Khởi Diệu bắt đầu cảm thấy tư vị bị giam cầm, nàng ở bên trong phòng không nhìn được đi đâu lại, đối với gian phòng kia, nàng quen thuộc tới mức có thể nói ra cửa sổ có mấy ô vuông, tủ đầu giường khắc mấy đóa hoa, mấy con chim.

“Trời ạ, nếu tiếp tục như vậy, ta sẽ điên mất.” Nàng tự lẩm bẩm.

Mấy ngày nay Khởi Diệu vẫn an ủi mình, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, suy nghĩ lạc quan, nói không chừng nàng đến nơi này là có nhiệm vụ. Nhưng nàng đã bị giam cầm quá lâu! Khởi Diệu bây giờ rất muốn gặp trở ngại để kết thúc những ngày nhàn chán này.

“Ách! Ta không chịu nổi. Bất kể phát sinh chuyện gì, ta nhất định phải đi ra ngoài.” Nàng quyết định nói.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng ra, ghé đầu nhìn ra một chút. Thật tốt quá! Ngay cả một bóng người cũng không có. Nàng yên tâm tiêu soái đi ra ngoài, to gan tiến vào hoa viên.

Vừa ra ngoài, Khởi Diệu liền hít sâu vài hơi không khí tươi mát, nhìn bầu trời xanh thẳm, mây trắng lơ lửng, tâm tình sáng tỏ thông suốt, nhớ lại mấy ngày trước.

Khắp nơi xem một chút đồng thời quan sát phòng xá bốn phía, trực giác đầu tiên của nàng là: đây là một phòng ốc rất lớn. Nếu chạy trốn sẽ có điểm khó khăn; nhưng ngược lại cảm giác mới mẻ sẽ gia tăng rất nhiều.

“Ta còn thật là hài hước.” Khởi Diệu cười giễu chính mình.

Bất quá, bị trang chủ kia cũng chẳng suy nghĩ gì đi, trước đó cũng không hỏi ý kiến của nàng, liền phái người kiên quyết trời tới nơi này làm khách quý, để cho nàng chỗ ăn uống. Thật là kỳ quái! Không biết cổ nhân đầu óc như thế nào? Khởi Diệu cau mày suy nghĩ một lát, bây giờ không nghĩ ra mình đã cứu trang chủ khi nào.

“Oh, quên đi, nếu còn nghĩ nữa đầu càng đau a, hần nhất định là nhận lầm người.” Khởi Diệu lắc đầu, qua loa kết luận “Trước dò đường quan trọng hơn.”

Nàng băng qua hoa viên, theo hành lang đi tới, vòng vo qua mấy ngã rẽ lại đến ao sen, đình nghỉ mát, lượn đi lượn lại, đầu óc choáng váng, nàng không biết mình ở phương nào. Điều khiến người ta thấy kỳ quái chính là, sân nhà lớn như thế cứ nhiên không một bóng người.

Vậy làm sao dò đường đây? Ngay cả mình trước mắt đi tới chỗ nào cũng không biết, nàng chẳng lẽ chưa đi nổi ra ngoài đã lạc đường rồi! Quên đi, quên đi, hay là trở về phòng mình đã, sau này tìm biện pháp bỏ chạy sau. Trong lòng nàng tính toán, thân thể lui về phía sau quay người một cái, trước mắt lại có 3 lối rẽ! Mới vừa rồi nàng chỉ lo đi về phía trước, căn bản không nhớ đường đi, còn đường nào mới đúng đây?

Hoắc Lỗ núp trong bóng tối không nhìn nổi, nữ nhân này sao lại dần như vậy, ngay cả đường trở về cũng không biết. Chỉ thấy nàng nhẩn mày đứng trên hành lang, lúc nhìn bên này, lúc lại nhìn bên kia, trong miệng còn lẩm bẩm: “Nên đi con đường nào trở về?” Hần rốt cục không nhìn được, hiện thân đi đến chỗ Khởi Diệu.

“Uy, uy! Người chờ một chút a!” Khởi Diệu vừa thấy có người, cao hứng thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

“Làm sao?” Hoắc Lỗ tiến đến.

“Ta là muốn hỏi người, ta....” Hỏi như thế nào đây? Phòng của ta ở nơi nào? Người ta làm sao sẽ biết phòng của nàng ở đâu a!

Nhìn nàng ấp úng không biết mở miệng thế nào, Hoắc Lỗi thiếu kiên nhẫn mãnh liệt lắc đầu, “Nếu như người là muốn hỏi phòng người ở nơi nào, vậy ta có thể nói cho người biết, đi thẳng hướng con đường trước mặt, gặp ngã ba quẹo phải, rẽ 2 lần là đến.” Nói xong, không hề để ý tới Khởi Diệu, hắn liền vội vàng đi về phía trước, quay lại chỗ tối.

“Quái nhân!” Khởi Diệu hướng phía hắn biến mất nói thầm. Kệ hắn, về phòng trước đây nói! Biết được phương hướng nàng căn bản cao hứng quên việc người kia biết phòng nàng ở chỗ nào.

Ngày hôm sau, ăn xong bữa sáng, Khởi Diệu lập tức đem Tiểu Xuân đuổi đi, lại tiến hành kế hoạch bỏ chạy. Lần này nàng thông minh hơn, chuyên chọn đường thẳng đi, gặp phải ngã rẽ liền quẹo trái, không hề tùy tiện, đi qua vườn hoa hoặc đường mòn, cứ như vậy đi gần một buổi sáng.

Sơn trang này rộng bao nhiêu? Nàng lòng tràn đầy nghi ngờ suy nghĩ, cũng đã đi thật lâu, lại không thấy đại môn.

“Đi thẳng như vậy cũng không phải là biện pháp, ta phải tìm chỗ cao nhìn tổng thể đường lối mới được.” Nói xong, nàng liền đi vào đình viện bên trong, bắt đầu tìm gốc cây cao lớn “Oa! Thân cây thật lớn.” Khởi Diệu hưng phấn chạy đến trước cây.

Khó trách nàng hưng phấn như vậy, bởi vì tìm được một gốc cây cao lớn có thể nhìn toàn cảnh sơn trang, nhưng có thể để Khởi Diệu dễ dàng leo lên, thật sự là rất khó khăn. Tốn một thời gian, tìm hơn nửa đình viện, thật vất vả mới phát hiện cây đạt yêu cầu, nàng thật cao hứng, miệng muốn cười đến xiêu vẹo.

Vén cái quần vướng chân vướng tay quần ngang hông, cuộn lên ống tay dài, Khởi Diệu cúi đầu nhìn mình, không khỏi nở nụ cười, thoạt nhìn nàng như là muốn đi đánh nhau vậy. Cởi giày ra, ngẩng đầu nhìn cây cao, Khởi Diệu hít một hơi thật sâu, bắt đầu nghiêm túc trèo lên, không một chút chú ý phía sau cây cối có một ánh mắt nhìn nàng chằm chằm.

Mặt Vô Ngân hôm qua nghe Hoắc Lỗi kể lại, mới biết khả năng tìm phương hướng của Khởi Diệu kém vô cùng, cho nên thiếu chút nữa ở trong sơn trang lạc đường. Hôm nay hắn đặc biệt rút ra thời gian đến xem nàng một chút, không ngờ lại thấy nàng ở bên trong đình viện sôi nổi, còn cởi giày leo cây! Vì không muốn nàng sợ hãi, hắn lảng lạng núp một bên, cau mày, nhìn cô gái to gan trên cây, hi vọng nàng đừng từ trên cây rơi xuống.

Khởi Diệu chuyên tâm bò đến chỗ khá cao, cân nhắc tìm một cành cây có khả năng chịu nặng, chọn một nhánh cây to lớn đứng lên trên. Từ chỗ cao nhìn xuống cảnh sơn trang, có thể thấy rõ phần lớn kết cấu của nó. Bên trong sơn trang vị trí phòng ốc tạo thành hình chữ “Nhật” (mặt trời), mà nàng bây giờ đại khái ở gian phòng phía đông bắc sơn trang, nàng ngoảnh lại xem lại vị trí hiện tại...

“Ông trời của ta a! Đi hơn nửa ngày đường, mới đi hết 1/3 sơn trang.” Nàng ở trong lòng âm thầm may mắn chính mình không có ngã gốc lại đi tiếp.

Tùy tiện nhìn về một phương hướng khác, ở phía nam, có 2 phòng ốc lớn ở chung một chỗ, có mấy ống khói, nàng suy đoán đây là phòng bếp. Mà ở phía bắc có một tảng cây cối lớn cao vút che dấu, mơ hồ có thể thấy mấy miếng ngói lưu ly xanh thẫm, không biết là ai ở đó?

Khởi Diệu ước chừng tổng thể sơn trang, phán đoán phương hướng cùng khoảng cách, trong đầu ghi nhớ, mới cử động tay chân trèo xuống, đi vào đôi giày đặt trên cỏ, hướng tới đình nghỉ chân. Mới ngồi trên ghế đá muốn nghỉ ngơi một chút, liền nghe thấy tiếng gọi gấp gáp của Tiểu Xuân.

“Tiểu Xuân, Tiểu Xuân, ta ở chỗ này!” Nàng không có chút hình tượng thục nữ lớn tiếng đáp lại.

Chỉ chốc lát sau, Tiểu Xuân thở hồng hển chạy vào bên trong đình.

“Tiểu Xuân, người đừng gấp! Ngồi xuống nghỉ ngơi một chút, lấy hơi hãy nói.” Thấy Tiểu Xuân mệt mỏi như vậy, Khởi Diệu trong lòng có chút áy náy.

“Dạ, cảm ơn tiểu thư.” Tiểu Xuân chọn cái ghế ngồi xuống, trong lòng rất cảm tạ chủ tử thông cảm. Mặc dù tỷ ấy nói chuyện có chút kì quái, bất quá với hạ nhân lại không bao giờ làm khó.

“Đúng rồi, Tiểu Xuân, người tìm ta có chuyện gì không?” Nàng tò mò hỏi.

“Tiểu thư, buổi trưa rồi, Tiểu Xuân là muốn tìm người trở về ăn cơm.”

“Nga, đã tới lúc ăn cơm. Thì ra là như vậy, chẳng trách ta một chút khí lực cũng không có.” Nói xong, nàng lập tức kéo Tiểu Xuân, vội vàng đi về ăn cơm.

Nhìn tiểu thư đáng vẻ tham ăn, Tiểu Xuân không khỏi nở nụ cười. Mỗi lần đến lúc ăn cơm, tiểu thư cũng đặc biệt cao hứng, nàng vẫn kiên trì yêu cầu Tiểu Xuân cùng nàng ăn cơm. Vừa mới bắt đầu Tiểu Xuân có chút không quen, nhưng mấy lần sau, nàng cũng không ngại ngần nữa, thật vui vẻ hưởng thụ mỹ thực thịnh soạn.

Biết Tiểu Xuân đang cười nàng, Khởi Diệu có chút ngượng ngùng. Bất quá “Không có gì quan trọng hơn ăn uống”, ăn no bụng rất trọng yếu, nàng lập tức lôi kéo Tiểu Xuân hướng gian phòng bước nhanh tới.

Rốt cục ăn no, Khởi Diệu hài lòng ợ một cái, đi một buổi sáng, hại nàng tiêu hao quá nhiều năng lượng.

Tiểu Xuân quan tâm rót một bầu trà ướp hoa, để bớt đi vị ngấy sau khi ăn, sau đó lui xuống làm những việc khác.

Khởi Diệu cúi đầu nhấp một ngụm trà, “Oh, thật là nóng!” Hai tay cầm cái ly, cái miệng nhỏ nhắn mãnh liệt hướng về phía trà nóng thổi khí.

Nàng bắt đầu nghiêm túc suy tư tương lai của mình, đối với kế hoạch chạy trốn ban đầu có chút do dự. Nàng nghĩ lại, chạy ra khỏi nơi này, mình sẽ đi đâu?

Ban đầu muốn trở về nhà gỗ nhỏ, bởi vì nơi đó là chỗ đầu tiên mình bị đưa đến cổ đại, nếu như tiếp tục ở lại đó, nói không chừng có hi vọng trở lại thế kỉ 20. Nhưng là vạn nhất không thể quay về thì sao? Chẳng lẽ lại ở trên núi cả đời sao? Còn một chút tiêu phí sinh hoạt hàng ngày thì làm thế nào bây giờ? Cũng không thể dựa vào Thái bà bà bọn họ đi!

Mùa hè, mình còn có thể lên núi hái chút rau dại, quả dại ăn, nhưng mùa đông thì làm sao bây giờ? Nơi này cũng không phải Đài Loan, mùa đông tuyết phủ trắng phau phau, cái gì cũng không thấy. Hơn nữa mình còn là nữ nhân, ngấm lạnh bây giờ rất nguy hiểm. Xem đi! Mình không phải bị trói tới nơi này sao? Khởi Diệu cười khổ suy nghĩ.

“Hoàn hảo vận khí ta không tệ.” Nàng lầm bầm nói. Từ xưa tới nay, có người nào bị trói để đến làm khách quý? Nếu như vận khí không tốt một chút, nói không chừng sẽ bị bán đi làm kĩ nữ, như vậy thì xong đời! Bởi vì như nàng thì không thể trở thành hoa khôi. Cúi đầu xem lại vóc người thiếu hụt đường cong của mình, nàng không khỏi may mắn vỗ ngực một cái.

Lão thiên gia coi như có lương tâm, nhưng cẩn thận suy nghĩ lại cũng có chút tức giận, mặc dù lương tâm nàng không đủ trong sáng, nàng Lâm Khởi Diệu không làm chuyện ác, chẳng qua là thỉnh thoảng tâm tình không tốt một chút, sẽ đoạn một chút tiểu miêu, tiểu cầu, trêu chọc người khác mà thôi, ông trời lại đem nàng ném tới cổ đại.

“Ai, thật sự đen đủi!” Thật lâu sau khi thở dài, nàng lại bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình.

Loại sự tình này không thể kéo dài lâu, một ngày nào đó, cái người sai người trói nàng nhất định sẽ phát hiện mình tìm lộn ân nhân, đến lúc đó nhất định hẳn sẽ không nói hai lời đem nàng ném ra ngoài, khi đó nàng nên làm gì bây giờ?

Để khử tay chống mặt, Khởi Diệu không khỏi cảm thán đứng lên. Nàng ở thế kỉ 20 cũng đường đường là thầy thuốc, hôm nay đi tới nơi này lại chẳng là cái gì, chỉ vì cổ đại không có “nữ” đại phu, hại nàng chỉ có thể ở nơi này, làm khách quý nói cách khác chính là sâu gạo ăn bám. Thật là bi ai! Nghĩ tới đây, nàng không khỏi đưa đám rũ xuống hai vai, cầm lên cốc trà nóng, uống một ngụm thật lớn, lại lần nữa lâm vào trong phiền não.

Tương lai như thế nào tính toán đây? Nàng phiền não suy nghĩ.

“Tiểu thư, tiểu thư, người ở đâu?” Thanh âm Tiểu Xuân từ ngoài cửa truyền đến.

“Ồ, đi vào đi Tiểu Xuân.” Khởi Diệu hữu khí vô lực đáp lời.

Tiểu Xuân vừa tiến đến, liền thấy Khởi Diệu cau mày suy nghĩ sâu xa bộ dáng, lập tức quan tâm hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

“Không có sao, chẳng qua là cảm thấy rất nhàm chán, cho nên suy nghĩ một số chuyện.” Khởi Diệu lơ đãng trả lời.

Thấy tiểu thư có vẻ vô cùng nhàm chán, Tiểu Xuân hảo tâm đề nghị: “Tiểu thư, người là nếu cảm thấy nhàm chán, có thể tìm chút chuyện để làm.” Nàng suy nghĩ một lát, lại tiếp tục nói: “Thêu hoa, đánh đàn, ngắm cảnh, có thể chọn một.”

Tìm chuyện để làm? Đúng vậy! Nàng như thế nào không nghĩ ra? Nàng có thể ở bên trong sơn trang làm việc, như vậy cũng không sợ bị đá ra đi. Nghĩ tới đây, Khởi Diệu bật cười, căn bản không nghe tới câu nói phía sau của Tiểu Xuân.

Thấy tiểu thư cười vui vẻ, Tiểu Xuân cũng cười, thật cao hứng tiểu thư tiếp nhận đề nghị của nàng, thực sự Tiểu Xuân không thích tiểu thư mặt mày ủ rũ.

“Tiểu thư, người là muốn làm việc gì trong số đó, Tiểu Xuân giúp người chuẩn bị.”

“Không cần, Tiểu Xuân.” Khởi Diệu mỉm cười nhìn nàng. “Người làm việc của người đi, ta sẽ tự mình làm.” Vừa nói vừa đem Tiểu Xuân đẩy ra ngoài.

Khởi Diệu xác định Tiểu Xuân đã rời đi, mới đóng lại cửa phòng, cao hứng ở trong phòng nhảy tới nhảy lui.

“Ta như thế nào dần như vậy đây? Ta có thể ở bên trong sơn trang tìm việc, làm người giúp việc cũng được! Như vậy không cần lo lắng sau này không có cơm ăn.” Nàng cao hứng cầm lên tách trà đã sớm nguội, uống ừng ực, trong đầu tính bước tiếp theo của kế hoạch.

“Tiểu Xuân, người phải nói giúp ta, xin người đấy!” Khởi Diệu lôi kéo tay Tiểu Xuân cầu khẩn nói.

“Tiểu thư, không phải là Tiểu Xuân không giúp người, người là khách quý của trang chủ, lại đòi ở chỗ này làm người hầu, này nếu để cho trang chủ biết, không phải là làm khó Tiểu Xuân sao?” Tiểu Xuân mặt lộ vẻ khó xử nói.

Nàng vừa bước vào phòng thấy tiểu thư ánh mắt quay tròn nhìn chăm chăm nàng, lúc ấy đã có dự cảm không tốt. Quả nhiên, tiểu thư lại nói những yêu cầu hoang đường, nàng nghe thiếu chút nữa té xỉu.

“Nếu như vậy, ta cũng không làm khó người, nhưng là người phải đáp ứng ta một chuyện.” Khởi Diệu bày ra đàm phán tư thái, Tiểu Xuân cự tuyệt, ngay từ khi nàng còn đang dự kiến.

“Hảo, chỉ cần tiểu thư không kiên trì, bảo Tiểu Xuân làm cái gì cũng được.” Tiểu Xuân thở phào nhẹ nhõm.

“Ta – muốn – tới – xem – thiện – phòng.” Nàng từng chữ nói.

“A! Tỷ tỷ của ta, người là muốn đi xem phòng ăn, này.....Này.....”

“Hắc! Tiểu Xuân, là người vừa nói làm gì cũng được, người không thể nuốt lời à! Sẽ bị béo phì!” Khởi Diệu vừa nhắc nhở vừa uy hiếp nói.

“Nhưng là....” Tiểu Xuân gấp đến độ đầu đầy mồ hôi.

“Tiểu Xuân, van xin người! Ta bảo đảm sẽ ngoan ngoãn đứng bên cạnh nhìn, tuyệt đối không chủ động nhúng tay làm việc.” Khởi Diệu giơ tay phải thề son sắt bảo đảm, trong lòng còn nói thêm một câu: nhưng nếu người khác gọi ta làm thì không tính à!

“Được rồi, tiểu thư, nhưng chỉ có thể là đứng một bên quan sát nha!” Tiểu Xuân không yên lòng dặn dò.

“Hảo, tuyệt đối không thành vấn đề.” Khởi Diệu mở miệng đáp ứng, vội vàng lại hỏi: “Vậy chúng ta khi nào thì đi?”

“Ngày mai đi, tiểu thư. Ngày mai ăn xong sớm một chút. Tiểu Xuân liền dẫn người đi thăm phòng ăn.” Tiểu Xuân suy nghĩ một lát sau trả lời, trong lòng hi vọng tiểu thư ngày mai sẽ đổi ý, nếu không nàng sẽ thăm.

“Hảo, cứ như vậy đi, nuốt lời là con rùa nga!”

“Vâng, tiểu thư. Thời điểm không còn sớm, người liền nghỉ ngơi đi! Tiểu Xuân cáo lui.” Nói xong, Tiểu Xuân liền vội vã rời đi.

“Thành công! Thành công!” Khởi Diệu đợi Tiểu Xuân đi xa, cao hứng kêu to.

Hắc, không để cho nàng làm người giúp việc cũng không sao, chờ nàng nhận thức người trong phòng ăn, lại theo chân bọn họ làm quen, đã tạo dựng quan hệ, ngày sau nếu là bị đá ra khỏi sơn trang, cũng không sợ không ai giúp nàng giới thiệu công việc. Nói không chừng vận khí tốt một chút, còn có thể lưu lại đây!

Nghĩ đến chuyện thành công bước đầu tiên, nàng không khỏi buông lỏng tâm tình ngáp một cái.

Gần đây bởi vì lo lắng không biết tương lai sẽ thế nào, cho nên ngủ không yên, hôm nay rốt cục có thể hảo ngủ một giấc. Nàng xúc động suy nghĩ, an tâm bò lên giường cùng Chu công hện hồ.

Khởi Diệu ngủ được một lúc lâu, cửa phòng nhẹ nhàng mở ra, một thân ảnh màu đen nhẹ nhàng đi vào.

Dưới ánh nến, nam tử áo đen động tác nhanh chóng ngồi ở mép giường, si ngốc nhìn Khởi Diệu ngủ. Trong đêm tối tĩnh lặng, chỉ nghe nam tử kia thở dài, sâu trong tròng mắt ngăm đen của hắn lóe ra sắc xanh kì lạ....

3. Chương 3

Ngày hôm sau

“Oa! Ta lần đầu tiên trong đời nhìn thấy phòng ăn lớn như vậy.” Khởi Diệu kinh ngạc hô nhỏ. “Quả thực so với ba hợp viện của Đông lão gia còn lớn hơn.” Mặc dù vừa mới ăn xong bữa sáng, nhưng là người giúp việc trong phòng ăn đã chuẩn bị bữa trưa. Chỉ thấy mỗi người bận rộn xoay như chong chóng, rửa rau, cắt thức ăn, cả phòng ăn người rảnh rỗi nhất chính là nàng.

“Uy! Tiểu nha đầu, sao lại đứng ngăn người chỗ đó, còn không mau tới đây giúp một tay!” Bận rộn người đầy mồ hôi, Lâm đại thúc mắt sắc nhìn thấy Khởi Diệu đang đứng một bên ngăn người.

Di, hắn là đang gọi nàng sao? Khởi Diệu do dự nhìn xung quanh một chút, không có người khác, vậy hắn là đang gọi nàng đi!

“Nha đầu, người còn đứng sững sờ làm gì! Lỡ tai diếc a, còn không mau đi hỗ trợ rửa rau.” Lâm đại thúc hướng về phía nha đầu dám ở trước mặt hắn to gan nhàn nhã hét lớn.

“Oh, ta tới.” Khởi Diệu đáp lời chạy đến rửa rau cùng đại thẩm bên cạnh, cuộn lên tay áo bắt đầu giúp một tay, hoàn toàn quên cam kết của nàng và Tiểu Xuân.

Sáng sớm, Khởi Diệu ăn xong bữa sáng, liền theo sau Tiểu Xuân, liền chết nhắc nhớ Tiểu Xuân phải tuân thủ cam kết, mang nàng tới phòng ăn. Tiểu Xuân bắt đầu đi, chỉ đành mang theo Khởi Diệu đang kích động tới phòng ăn, dọc theo đường đi chỉ nghe Tiểu Xuân một miệng dặn dò cùng Khởi Diệu một miệng đáp ứng.

Tiểu Xuân trên đường đi trong lòng vẫn còn suy tư phương pháp có thể để cho tiểu thư nhìn một chút phòng ăn rồi trở về, nào biết vừa bước vào phòng ăn, liền bị Tiểu Hồng sốt ruột lôi kéo chạy về viện phía trước, căn bản còn không kịp kháng nghị.

Khởi Diệu cứ như vậy không giải thích được bị lưu lại. Bởi vì hôm nay nàng mặc quần áo cũ của Thái bà bà đưa cho, vì vậy bị Lâm đại thúc nhầm là tiểu nha đầu. Bất quá lại vừa đúng giải quyết khó khăn của nàng, bởi vì nàng đang phiền não như thế nào xâm nhập mà không bị phát hiện.

Thật tốt quá! Chuyện đúng như mong muốn của nàng.

“Tiểu nha đầu, người tên là gì, ta sao chưa từng thấy người?” Đại thẩm rửa rau ôn hòa hỏi.

“Ta tên là Khởi Diệu, đại thẩm. Ta là họ hàng của Tiểu Xuân, hôm qua mới vừatới.”

“Thì ra người là thân thích của Xuân nha đầu, gọi Khởi Diệu phải không? Ừ, rất dễ nghe, nha đầu.”

“Cám ơn đại thẩm.”

“Ai nha, chớ có gọi một đại thẩm hai đại thẩm, gọi thế không thuận miệng, gọi Lưu mụ là tốt rồi.”

“Uy! Các người đang làm gì? Không rửa rau nhanh còn nói chuyện phiếm. Còn có, nha đầu, người động tác nhanh một chút, chớ chậm quá.” Lâm đại thúc hướng Khởi Diệu rống to.

“Đã biết, này không phải rửa sạch sao? Còn có, chớ khi dễ tiểu cô nương mới tới.” Lưu mụ lớn tiếng gào to, sau đó quay trở lại, lại nhẹ giọng hướng Khởi Diệu nói: “Chớ để ý, Diệu nha đầu, hấn chính là kẻ to mồm, là người ác miệng nhưng không ác tâm, sau này chung sống lâu, người sẽ hiểu rõ, chớ bị Lâm lão đầu làm sợ.” Nói xong, liền nhiệt tình giới thiệu nhưng người khác cho Khởi Diệu biết.

Nhờ Lưu mụ tốt bụng giới thiệu, Khởi Diệu rất nhanh cùng mọi người hòa nhập.

Tiểu Xuân làm xong sự tình chạy về, chỉ thấy Khởi Diệu cùng Lưu mụ vừa nói vừa cười vừa chọn món ăn, rửa rau, lập tức bị dọa đến trắng bệch mặt mũi.

“Tiểu....”

“A! Tiểu Xuân biểu muội, người đã trở lại a!” Tiểu Xuân còn chưa nói hết, liền bị Khởi Diệu ngắt lời, trong lời nói còn ám chỉ. Nhìn dáng vẻ nàng dường như còn chưa hiểu, lập tức lại nói tiếp: “‘Biểu muội’, người làm xong việc rồi a? Không cần để ý ta, Lưu mụ đã giới thiệu ta với mọi người, tất cả mọi người đối với ta rất tốt.” mấy câu nói là “Tiên hạ thủ vi cường” [1] mãnh liệt ám hiệu. Hiện tại mọi người cũng biết nàng là Tiểu Xuân biểu tỷ, nếu như Tiểu Xuân muốn phủ nhận, hậu quả xin tự phụ trách.

[1] Ra tay trước thì sẽ chiếm thế mạnh.

Tiểu Xuân đáng thương, rốt cục nghe hiểu Khởi Diệu nói. Vừa nghĩ tới hậu quả của việc phủ nhận, nàng không khỏi bày ra bộ mặt lo lắng.

“Tiểu Xuân, người yên tâm đi! Chúng ta sẽ chiều cố thật tốt biểu tỷ của người.” Lưu mụ bảo đảm nói.

“Lưu mụ, thật là cám ơn người.” Khởi Diệu vội vàng hướng Lưu mụ nói cám ơn, cũng ở trong lòng mừng thầm chuyện tiến triển thuận lợi.

“Tiểu thư, nhờ cậy người, để cho ta cùng Lưu mụ bọn họ nói rõ ràng, đây chỉ là hăm lẫn thôi!” Sau khi Khởi Diệu trở về phòng, Tiểu Xuân lôi kéo nàng khẩn cầu. “Tiểu thư, người hãy tha cho ta đi! Nếu để cho trang chủ biết chuyện này, Tiểu Xuân nhất định sẽ bị xa thải.” Nói tới chỗ này, Tiểu Xuân đã sắp khóc.

Khởi Diệu không đành lòng an ủi: “Tiểu Xuân, người không cần lo lắng, chủ ý là của ta, vạn nhất sự việc bị bại lộ, tất cả trách nhiệm ta sẽ chịu, người tuyệt đối không bị xa thải. Hơn nữa, biết ta chỉ có mấy người, mà mấy người kia tuyệt đối sẽ không bước vào phòng ăn, cho nên không có người biết, yên tâm đi!”

“Nhưng là, ta....”

“Yên tâm đi! Tiểu Xuân, có chuyện ta chịu trách nhiệm.” Khởi Diệu lần nữa đảm bảo. Thấy Tiểu Xuân vẫn có chút do dự, nàng tự động giảm điều kiện, cũng triển khai công lực thuyết phục cường đại: “Như vậy đi! Ta đi hỗ trợ nửa ngày, nửa ngày là được rồi.”

Một lát sau, quyết tâm của Tiểu Xuân quả nhiên đã dao động, chỉ thấy nàng chần chờ gật đầu một cái, “Àn,.... được rồi. Nhưng chỉ là có thể đi nửa ngày nga!”

“Nhất định, nhất định.” Khởi Diệu cao hứng trả lời.

Bên trong sơn trang phía bắc, Hoắc Lỗi hướng về phía cửa phòng nhẹ gõ mấy cái, liền đẩy phòng ra xoay bước vào bên trong thư phòng, hướng phía nam nhân đang ngồi đọc sách đi tới.

“Lão đại, ta với người hàn huyền một chút, thuận tiện nói cho người biết tình hình của nha đầu kia.” Hoắc Lỗi tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống. Nếu hắn không tự động ngồi, phải đợi lão đại mở miệng bảo hắn ngồi xuống, có khi đợi đến bạc đầu, lão đại còn chưa chắc có động tĩnh.

“Ân” Nam tử được gọi là lão đại hờ hững đáp một tiếng, cũng không buồn ngẩng đầu, đối với chuyện Hoắc Lỗi nói dường như một chút cũng không hứng thú.

Mặc dù lão đại bộ dáng không quan tâm, nhưng là Hoắc Lỗi biết hắn thật ra với Diệu nha đầu có hứng thú. Khó có cô nương khiến đại ca hứng thú, làm đệ đệ đương nhiên muốn hết sức tương trợ a! Cho nên mấy ngày hôm nay hắn tự nguyện trở thành kẻ lăm mồm, tùy thời đem tình hình Diệu nha đầu nói cho lão đại nghe.

“Lão đại, nàng chẳng những đi phòng ăn giúp một tay, còn vừa đấm vừa xoa Tiểu Xuân giữ bí mật, không để cho những người khác biết thân phận của mình, thật là một cô nương kì quái.” Hắn không hiểu nói. Thấy lão đại phản ứng gì cũng không có, hắn lại tiếp tục nói: “Lão đại, nha đầu kia dường như biết y thuật. Mấy ngày trước, lão Lâm thấp khớp bệnh cũ lại tái phát, nàng đưa chút dược thảo cho lão Lâm xoa chân, hiệu quả trị liệu dường như không tệ. Cho nên lão Lâm hiện tại thương nàng như thương nữ nhi của mình, Lưu mục cũng giống vậy, tất cả mọi người trong phòng ăn đều bị nàng thu phục.”

Hoắc Lỗi nói đến văng nước miếng, nhưng Mạt Vô Ngân vẫn là không nhúc nhích.

“Lão đại! Người cũng quá đáng lắm, lão đệ ta nói xong miệng lưỡi khô khốc, người cũng nên có điểm phản ứng đi.” Hoắc Lỗi oán trách nói.

“Rất tốt.” Mạt Vô Ngân lạnh nhạt trả lời.

Thấy đại ca vẻ mặt lạnh nhạt, trong lòng hắn thật khó chịu.

Đại ca tính tình mặc dù lãnh đạm, nhưng hắn cùng muội muội biết đại ca đối với họ thật là tốt. Nhìn Mạt Vô Ngân khuôn mặt lạnh lùng, Hoắc Lỗi có thể hiểu rõ tại sao đại ca lại như thế cô độc mà không nguyện thân cận bất kì kẻ nào, bởi vì thứ đáng sợ đó ban đêm cùng hắn ở một chỗ, chẳng qua là không ai phát giác.

Đêm hôm đó tiếng thét chói tai của nương làm hắn tỉnh lại, lao ra khỏi phòng, đúng lúc thấy một con quái vật đáng sợ từ trong phòng đại ca chạy đến. Lúc ấy hắn sợ đến nỗi trốn trong chăn khóc, đợi đến trời sáng mới đi tìm cha mẹ. Chạm vào thấy hắn, liền ôm hắn khóc, sau đó hướng hắn nói, sẽ không để cho hắn sống cùng quái vật, muốn hắn yên tâm.

Từ sau hôm đó, đại ca đã không thấy tăm hơi. Nhớ lúc ấy hắn đã từng hỏi qua cha mẹ, đại ca như thế nào không thấy? Cha mẹ cũng không trả lời, chẳng qua là nhìn nhau sợ hãi, cuối cùng nương thậm chí khóc. Sau lại vì không muốn làm mẹ thương tâm, Hoắc Lỗi cũng không dám hỏi nữa, lâu ngày cũng liền quên chuyện này.

Mãi cho đến mười năm trước, một cuộc đại hỏa: cha mẹ chết cháy, cũng đốt trụi toàn bộ gia sản Hoắc gia. Đang không có tiền, cũng không có thân thích nguyện ý tiếp tế, hắn và muội muội hai người quần áo lam lũ lưu lạc ngoài đường khắp nơi xin. Hồi tưởng lúc ấy, Hoắc Lỗi trong lòng không khỏi dấy lên một trận chua xót.

Khi đó muội muội thân thể suy nhược, không cách nào chịu đựng được đả kích mất đi song thân, mà sinh bệnh nặng. Mặc dù hắn đã cố hết sức chiếu cố nàng, nhưng chỉ là có thể trở mặt nhìn muội muội quý giá của mình ngày càng gầy gò, cách Quý Môn Quan càng ngày càng gần. Đúng lúc thời khắc nguy cấp nhất, đại ca tìm được bọn họ, hơn nữa chiếu cố bọn họ.

Nhớ ngày đó nếu không có đại ca, muội muội có thể sớm đã đi đời nhà ma, mà chính hắn cũng không biết sẽ lưu lạc phương nào. Ân tình của đại ca, bọn họ cả đời cũng không cách nào hồi báo.

Lần nữa cùng đại ca gặp lại, gợi lên kí ức của hắn. Lúc ấy bởi vì tuổi còn nhỏ, cho dù nhớ tới vẫn không có cách nào hiểu rõ, nhưng ngày càng già dặn, hắn từ từ hiểu rõ chuyện phát sinh đêm hôm đó.

Nhìn đại ca bộ dáng lạnh như băng, hần vô cùng hi vọng nha đầu kì lạ kia có thể hóa giải thống khổ trong lòng đại ca.

“Diệu nha đầu, Diệu nha đầu, người đang ở đâu?” Người đánh xe Tiểu Lưu vọt vào trong phòng ăn kêu to.

“Lưu ca, ta ở chỗ này.” Khởi Diệu phát tay kêu to. Tiểu Lưu là nhi tử của Lưu Mụ, là người chất phác, hiền như khúc gỗ, là người đánh xe trong sơn trang, Khởi Diệu vô cùng quý hần.

Thấy Khởi Diệu, Tiểu Lưu thở phào nhẹ nhõm. “Diệu nha đầu, nhanh lên một chút, có người bị thương.”

“A, người nào bị thương? Bị thương như thế nào?” Khởi Diệu vội vàng hỏi.

“Là Lý Toàn tiểu tử kia! Hần bị ngã, xương tay bị gãy. Ai nha, chúng ta nhanh đi là được rồi. Lâm đại thúc, Diệu nha đầu cho chúng ta mượn một lát.” Lời còn chưa nói hết, liền kéo Khởi Diệu chạy ra ngoài.

“Xem ra Diệu nha đầu giá cả thị trường ngày càng cao.” Lâm đại thúc cười nhìn bóng lưng Khởi Diệu.

“Cũng không phải là không thể. Lần trước nàng chữa cho Tiểu Thanh bị đau bụng, còn giúp chúng ta thấp khớp giảm bớt đau, Diệu nha đầu giá trị có thể tăng lên.” Lưu Mụ đắc ý nói.

“Đúng vậy a! Thật đúng là phải cảm tạ nàng! Nếu không phải là nàng, tiểu tôn tử của ta có thể sẽ không được cứu.” Phụ trách quét dọn bà bà nói. Tiểu tôn tử của nàng bởi vì gặp mưa bị phong hàn mà sốt cao không giảm, tạm thời chưa tới được đại phu, thật may là Khởi Diệu kịp thời chạy tới, cứu hần một cái mạng nhỏ. Từ đó cả nhà bà đối Khởi Diệu cảm tạ ân huệ, chỉ thiếu chưa đem Khởi Diệu lên thờ cúng.

Trải qua bao nhiêu chuyện, Khởi Diệu danh tiếng lan xa, hôm nay toàn bộ sơn trang đều biết có nhân vật như thế tồn tại, chỉ cần có người bị thương liền tìm nàng xử lý.

Chuyện phát triển khiến Khởi Diệu phi thường hài lòng, nàng không hề lo lắng vạn nhất trang chủ đoán được thân phận, đuổi ra khỏi sơn trang, mỗi ngày tự tại sống qua ngày.

Nhưng Tiểu Xuân lại khổ não! Thấy tiểu thư cùng nàng nói dối giống như tuyết cầu càng lăn càng lớn, nàng thật sự là vô cùng lo lắng, cũng rất hối hận ban đầu không có tuân thủ nguyên tắc.

Khởi Diệu cùng Tiểu Lưu chạy tới hiện trường, nàng kiểm tra một chút người còn nằm trên đất.

“Diệu nha đầu, như thế nào?” Bên cạnh người giúp việc hỏi.

“Àn, hoàn hảo, Tiểu Lý chỉ có xương tay bị gãy, hơn nữa có mấy chỗ xây sát mà thôi.” Nói xong liền hướng đám người hỏi: “Có người hay không giúp ta cầm mấy miếng ván gỗ, sợi dây, mảnh vải dài, rượu mạnh cùng với một món sạch sẽ y phục rách rưới tới?”

“Chúng ta đi lấy.” Trong đó lập tức mấy người hướng bên trong nhà chạy đi.

Khi có đầy đủ vật phẩm cần thiết, Khởi Diệu trước hết cho Tiểu Lý uống mấy ngụm rượu mạnh, lại đem y phục rách rưới gấp để cho hần cần.

“Mã đại ca, Hoàng đại ca, các người chia nhau nắm chặt người Tiểu Lý. Lưu đại ca, người cầm cánh tay của hần, thời điểm ta nối xương, ngàn vạn lần không để hần lộn xộn.” Khởi Diệu chỉ thị nói. “Tiểu Đặng, chờ một chút cũng mời giúp nắm tay Tiểu Lý.”

Sử dụng sức lực của bốn đại nam nhân cũng có thể đi! Nàng nghĩ. Dùng hai tấm ván phủ cánh tay bị gãy, lại dùng vải cột chắc, Khởi Diệu hít một hơi thật sâu, hiện tại muốn tiến hành phần khó khăn nhất – nối xương gãy. Bởi vì thiếu huyệt thuốc tê, Khởi Diệu chân thành hi vọng vài hớp rượu mạnh kia lập tức có thể phát sinh tác dụng, để cho Tiểu Lý thuận lợi chịu đựng.

“Tất cả mọi người chuẩn bị xong chưa?” Khởi Diệu ngẩng đầu nhìn bốn người, thấy tất cả mọi người gật đầu một cái, mới lớn tiếng: “Vậy chúng ta bắt đầu động thủ. Tiểu Đặng, người cầm tay Tiểu Lý từ từ nâng. Nhớ, nhất định phải vô cùng chậm, như vậy ta mới có thể đem xương gãy ghép lại.”

Thấy Tiểu Đặng hiểu rõ gật đầu, Khởi Diệu mới bắt đầu nối xương gãy.

Nàng làm hai lần mới đem xương gãy trở về chỗ cũ, dùng vải vũng vàng cố định, Khởi Diệu cùng mọi người rất cục thờ phào nhẹ nhõm, mà bệnh nhân Lý trong toàn bộ quá trình nổi xương đau đến ngất đi.

“Như vậy cũng tốt.” Khởi Diệu thoải mái nói, “Ít nhất lúc dùng rượu cồn rửa sạch vết thương, hẳn sẽ không có cảm giác đau.”

Vẫn đợi đến lúc xử lý xong các vết thương khác, Khởi Diệu mới bảo mọi người đem Tiểu Lý đặt lên ván gỗ mang về nhà nghỉ ngơi.

“Đại ca, Diệu nha đầu hôm nay giúp Tiểu Lý nối lại xương bị gãy.” Hoắc Lỗi kích động chạy vào thư phòng, hướng đại ca báo cáo chuyện gần đây của Khởi Diệu. “Lão đại, người có muốn đi nhìn xem một chút, nàng có thể gặp nguy không loạn chỉ huy mấy đại nam nhân giúp nàng làm việc, còn rất trấn định thay Tiểu Lý nối xương, thật là làm người ta bội phục,”

Lúc ấy Hoắc Lỗi ở trong đám người, cho nên đối với chuyện xảy ra nắm trong lòng bàn tay.

“Lão đại, xem ra có Diệu nha đầu ở đây, chúng ta trong sơn trang có thể tiết kiệm được tiền khám đại phu.” Hoắc Lỗi nói giỡn.

Mạt Vô Ngân hồi tưởng mấy ngày gần đây Hoắc Lỗi đem sự tình báo cáo, vẻ mặt lạnh lùng cứng rắn không khỏi nhu hòa.

Nghe việc Khởi Diệu làm đủ chuyện khiến người ta kinh ngạc, hẳn cũng không cảm thấy sững sốt, bởi vì hẳn cảm giác được Diệu không phải là người bình thường, trong lòng của nàng có bí mật, nếu không trong lúc đang ngủ sẽ không nói mớ những lời kì quái, thậm chí rơi lệ....

Bất quá người nào không có bí mật đây? Chính hẳn không phải có một, hơn nữa còn xấu xí cực điểm!

Diệu bây giờ không biết thân phận chân chính của hẳn, nếu như nàng phát hiện hẳn ở trước mặt mọi người che giấu, vạch trần bí mật của hẳn, nàng..... Nhất định sẽ giống như cha mẹ hẳn, hi vọng cách xa hẳn ra, thậm chí hi vọng mình đừng cứu hẳn.

Không! Hẳn sẽ không để cho tình huống như thế phát sinh, hẳn chỉ hi vọng có thể thấy nàng, biết nàng bình an vô sự là tốt rồi, cho dù vĩnh viễn không hiện thân cũng không quan hệ. Dù sao quái nhân không thể yêu cầu quá nhiều, Mạt Vô Ngân giẫm cọt suy nghĩ của mình.

Khởi Diệu ở bên trong sơn trang trà trộn rất không tệ, mặc dù mấy ngày đầu, nàng thật lo lắng sơn trang chủ nhân biết mình nhận nhầm người sẽ đem nàng đuổi đi, nhưng là ngày ngày trôi qua, cấp trên động tĩnh gì cũng không có, nàng bắttri bắt giác thả lỏng.

Sau nàng kết luận, phỏng đoán đại khái là trang chủ vô cùng bận rộn, cho nên quên có nhân vật như nàng tồn tại. Tìm được kết luận hợp lí, Khởi Diệu liền đem chuyện này ném ra phía sau, vui vẻ sống qua ngày.

Khởi Diệu cười nhẹ, một tay xách rổ, một tay cầm xẻng nhỏ, cước bộ nhẹ nhàng hướng vườn hoa trong đình đi tới. Nàng muốn đi tìm được thảo ở đây, không biết chúng trông thế nào?

Vừa đi vào đường mòn quanh co, tiến vào cánh rừng bên trong, thật xa nàng dần nhìn thấy có người nằm trên cây. Đến gần nhìn kĩ, người nọ lấy tư thế vô cùng tiêu sái nằm trên cây ngủ.

Có người như vậy chẳng kiêu ngạo gì ở chỗ này lười biếng! Khởi Diệu trong lòng vô cùng khó chịu suy nghĩ.

“Uy!” Nàng kêu, không có lời đáp. “Uy, phía trên, tỉnh tỉnh a!” Khởi Diệu vận hết khí lực, hướng con sâu lười trên cây rống lớn.

Người trên cây bị nàng gọi lớn như vậy, từ trong giấc mộng giật mình tỉnh lại, thiếu chút nữa từ trên cây té xuống. May nhờ hẳn kịp thời bắt được nhánh cây bên cạnh, nếu không đã ngã thế chó ăn cứt. Sau khi ổn định thân thể, hẳn nổi giận dùng dùi hương thủ phạm dưới tàng cây lớn tiếng tức giận mắng: “Kẻ nào ngu ngốc dám quấy nhiễu bốn thiếu gia ngủ trưa.... A, Diệu nha đầu!” Vừa thấy Khởi Diệu, hẳn không khỏi kinh ngạc nói không ra lời.

“A! Người là người hôm đó chỉ ta đường về phòng.” Khởi Diệu nhảy căng nói, không nghĩ ở chỗ này lại gặp hân.

Hoắc Lỗi dễ dàng từ trên cây nhảy xuống, vỗ vỗ y phục, không thềm để ý nói: “Oh, chuyện kia a, không cần cảm tạ ta, con người ta làm chuyện tốt cũng không yêu cầu người ta hồi báo.”

Hừ! Rầm thôi. Vốn là ẩn tượng đầu với hân không xấu, lúc này toàn bộ sụp đổ. Chẳng qua là nói cho nàng biết đường về phòng mà thôi, hân còn tưởng là ban chonàng bao nhiêu ân huệ, mới vừa rồi còn dám mắng nàng. Tốt! Không chinh hân, nàng thật sự là nuốt không trôi.

“Người thật tốt. Vốn là ta còn đang suy nghĩ, có hay không đem chuyện người ở nơi này vụng trộm ngủ trưa hướng người trên báo cáo, nhưng nghe người nói như vậy, ta liền nghĩ nói cho Lý thúc.” Nói xong, quay người lại, chuẩn bị đi mách lẻo.

“Diệu nha đầu, người hãy tha cho ta đi!” Hoắc Lỗi vội vàng hướng phía trước ngăn cản. Hân cũng không phải sợ Khởi Diệu tố cáo với Lý thúc, dù sao hân cũng đường đường là nhị thiếu gia, Lý thúc có thể gây khó dễ hân sao? Vấn đề là, nếu để cho lão đại biết hân lừa dối, nhất định sẽ triệu hồi hân đến Thanh Vân trấn, vậy hân sẽ không quan sát được tiến triển của lão đại và Diệu nha đầu?

Không được, không được! Như vậy tổn thất quá lớn, tâm nguyện chưa hoàn thành, hân sẽ đâm ngực dậm chân cộng thêm tiếc nuối cả đời.

“Được rồi, nhìn người đáng thương như vậy cầu khẩn ta, ta sẽ không đi nói Lý thúc, nhưng là người phải đáp ứng giúp ta một việc.” Khởi Diệu cười xảo trá. Thật ra thì nàng căn bản không có ý định đi tố cáo, chỉ là muốn dọa hân một chút mà thôi, nàng cũng không phải là loại người thích gây bất hòa.

“Làm chuyện gì?” Hoắc Lỗi bắt đầu hỏi.

“Vào vườn thuốc của ta nhổ cỏ với lật đất.”

“Nhổ cỏ? Lật đất?” Hoắc Lỗi không dám tin, hơi cao giọng lặp lại.

“Đúng vậy a! Thế nào, không cam lòng?”

“Nhưng là...” Muốn hân đi nhổ cỏ lật đất, này có chút quá đáng! Hơn nữa nói thế nào, trong sơn trang người giúp việc ít nhất cũng năm, sáu mươi, còn không đến phiên hân tự thân xuất mã đi?! Còn có, Diệu nha đầu khi nào lại trồng được thảo, hân thế nào không biết?

“Uy, dứt khoát một chút, rốt cục có làm hay không? Đừng có như nữ nhân, lè mề cùng ưỡn ẹo.” Nàng không nhận được quả trách.

Lè mề?! ưỡn ẹo?! Này.....Điều này thật sự quá ô nhục hân. “Hảo! Dĩ nhiên không thành vấn đề!” Hân đáp ứng một tiếng.

“Ân, thế này còn tạm được.” Khởi Diệu gật đầu nói “Đúng rồi, ta còn chưa biết tên người.”

“Ta tên là Hoắc Lỗi.”

“Hỏa Lôi?!”

“Là Hoắc – Lỗi. Hoắc trong hết bệnh, Lỗi trong quang minh lỗi lạc.” Hân vẽ mặt đắc ý tự giới thiệu.

“Nga, phải không?” Khởi Diệu liếc hân một cái, phản bác: “Ta xem là Hoắc trong bệnh dịch tả, Lỗi trong cục đá.”

“Diệu nha đầu, người cũng đừng làm tổn thương ta.” Hoắc Lỗi như đưa đám nói, hoàn toàn mất hết đắc ý lúc trước. Thiệt là! Tên hay như vậy, lại bị nha đầu này nói thành như vậy, khiến người ta nhục chí.

“Được rồi! Hoắc Lỗi, cái tên này thật đúng là khó đọc.” Vào lúc này nàng lại gọi tên của người khác khó đọc. Gọi Hỏa Lôi còn tương đối dễ nghe. Dù sao có thiên lôi, địa lôi, gọi là Hỏa Lôi cũng không sai, xem người cao lớn như vậy, gọi là Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi tốt lắm!” Nàng bá đạo kết luận.

“Ta...”

Không đợi Hoắc Lỗi phản đối, nàng liền rất nghĩa khí hòa giải vỗ vỗ bờ vai của hắn, ranh mãnh lớn tiếng nói: “Người không cần cảm tạ ta lấy cái tên này để nghe, lại vang dội như vậy, con người của ta làm việc tốt cũng không yêu cầu người ta hồi báo.”

Hoắc Lỗi nghe xong thật là dở khóc dở cười, không biết nói gì mới phải.

“Đúng rồi, Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, làm sao người biết ta là Diệu nha đầu?” Khởi Diệu đột nhiên nhớ tới chuyện này.

“Thế nào không biết, hiện tại toàn bộ sơn trang từ trên xuống dưới có ai không biết đại danh Diệu nha đầu người?” Hoắc Lỗi cười khở.

“Nga, thật không nghĩ tới ta nổi danh như vậy!” Nàng hân hoan lại đặc ý cao giọng: “Như vậy đi! Hôm nay ta đang vui, cho nên trừng phạt giảm phân nửa, người chỉ cần giúp ta lật đất là tốt rồi.” Vừa nói vừa đẩy hắn hướng vườn được thảo đi tới.

4. Chương 4

Đối với Khởi Diệu mà nói, Hàn Nguyệt sơn trang thật sự là nơi vui chơi, bất kỳ địa phương nào cũng đáng để thám hiểm. Nàng giống như lạc vào Grand View Garden (một cảnh quan vườn nội thất lớn được xây dựng trong tiểu thuyết “Hong lâu mộng”), mỗi ngày đều tìm một chỗ tham quan. Dĩ nhiên, nàng đều là âm thầm tiến vào, nếu để ọi người biết, vậy còn gì vui? Giống như hôm nay, nàng thừa dịp mọi người nghỉ ngơi buổi trưa hành động, mục tiêu là thư phòng.

Ngay từ mấy ngày trước, nàng cũng đã tìm hiểu rõ ràng đường đến thư phòng, thư phòng ở bên trong Bắc viện, mà Bắc viện là chỗ chủ nhân ở, không có phép của trang chủ không được tùy tiện đi vào; đặc biệt là buổi tối, bất cứ kẻ nào cũng không được đến gần.

Thật là một quái nhân! Bất quá người đặt tên biệt viện trong sơn trang mình là Đông viện, Tây viện, Nam viện và Bắc viện, nói vậy cũng không bình thường mấy. Thật là có đủ tư tưởng!

Lần này nàng mạo hiểm như vậy chọn đúng thư phòng, trừ việc cảm thấy kích thích, còn có lý do rất trọng yếu, chính là nàng muốn mượn sách y học xem một chút.

Từ nhỏ nàng được phụ thân hun đúc, đối với Đông y vô cùng đam mê, cho nên khi còn bé người khác gỏi chính là sách thơ Đường, nàng lại là sách nghiên cứu thảo mộc. Gần đây nàng cảm giác sâu sắc mình sở học không đủ, mặc dù được huấn luyện học của thế kỷ 20, nhưng là ở thời đại này công cụ thuốc men bị hạn chế, rất nhiều kỹ thuật không có cách nào phát huy công dụng, vì vậy nàng muốn tìm sách y học gia tăng kiến thức.

Xuyên qua hoa viên, Khởi Diệu đi tới cấm khu của sơn trang – Bắc viện. Vì để tránh bị người khác phát hiện, nàng mắt nhìn thẳng bước nhanh, tìm kiếm mục tiêu thám hiểm hôm nay.

Rất nhanh, nàng tìm được thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa, xác định bên trong không có ai mới đẩy phòng đi vào. Sau khi vào phòng, nàng cẩn thận tra xét bốn phía, lần nữa xác định thật không có ai, mới buông lỏng ngẩng đầu nhìn tầng thư bên trong thư phòng.

Không nhìn còn không sao, vừa nhìn đã khiến nàng choáng váng, há miệng sững sờ tại chỗ. Thật là nhiều sách! Đọc theo hai bên tường trên giá sách bày đủ loại sách, hơn nữa dường như bày không đủ, lại làm cái tủ đặt ở bàn đọc sách bên cạnh. Khởi Diệu nhảy căng kích động hướng giá sách đi tới, tìm kiếm sách nàng cần.

“Hò!” Khởi Diệu thở ra một hơi, duỗi thân, chuyển động cổ đang cứng nhắc, lấy tay xoa xoa mắt xót, cuối cùng đem sách trên giá đại khái xem một lần, nàng phát hiện chủ nhân sơn trang đặc biệt thích sách y, bói toán cùng quỷ quái truyền thuyết dân gian lưu truyền.

Ai! Nên đi, bị phát hiện liền nguy. Nàng không thôi quay lại nhìn giá sách vài lần.

Vừa ra cửa phòng, liền thấy phía chân trời đã nhuộm ánh hồng, Khởi Diệu trong lòng kêu to không ổn, vội vàng xốc vẩy, nhanh chóng hướng gian phòng của mình phóng tới.

“Tiểu thư, là người sao?” Thanh âm Tiểu Xuân từ ngoài cửa truyền đến.

Khởi Diệm vượt ngực thở hổn hển mấy hơi, mới lại mở ra cửa phòng.

Vừa thấy tiểu thư bình an trở về, Tiểu Xuân không che được cao hứng vỗ tay cảm ơn lão thiên gia, sau đó xoay người hỏi: “Tiểu thư, người rút cuộc xế chiều hôm nay chạy đi nơi nào? Tiểu Xuân tìm người cả buổi chiều!”

“Oh, buổi chiều sao? Ta....” Khởi Diệm cúi đầu cau mày, bắt đầu đánh trống lảng: “Tiểu Xuân, người không cảm thấy xế chiều hôm nay rất nóng sao?”

“Rất nóng?” Cùng vấn đề của nàng có liên quan sao? Tiểu Xuân thật không hiểu nàng nghĩ như thế nào.

“Đúng vậy a! Bởi vì nóng, cho nên....Ta đến hoa viên tản bộ.” Nàng chọn bừa một lí do, tận lực tranh thủ thời gian suy nghĩ.

“Tản bộ?!”

“Ừ. Bởi vì tản bộ cảm thấy hơi mệt, ta liền tìm bóng mát nghỉ ngơi. Nhưng là, gió nhẹ từ từ thổi tới, ta bắt tri bất giác liền ngủ thiếp đi.”

“Ngủ thiếp đi?”

“Đúng vậy! Vẫn ngủ cho đến khi này.” Nàng hùng hồn nói. Không sai a! Nàng đúng là vừa mới bước vào cửa. “Tiểu Xuân, người biến thành kẻ lảm nhảm a!”

“Kẻ lảm nhảm?” Tiểu Xuân không hiểu tái diễn.

“Đúng vậy a, nếu không sao mỗi lần ta nói một câu, người cũng đáp lại một câu đấy?” Khởi Diệm buồn cười nhìn nàng.

“Không phải đâu! Tiểu thư, chẳng qua là ta lo lắng cả một buổi chiều, sợ người xảy ra chuyện gì.”

“Tiểu Xuân, thật xin lỗi, ta quên mất giờ giấc, lần sau sẽ không hồ đồ như vậy.” Nàng chân thành hướng Tiểu Xuân nói xin lỗi.

“Không quan trọng, tiểu thư, chẳng qua là lần sau nếu người muốn ngủ, trở lại phòng ngủ sẽ tốt hơn. Ngủ bên ngoài sẽ lạnh.”

“Tốt, tốt, không thành vấn đề!” Khởi Diệm vội vàng đảm bảo nói, trong lòng âm thầm may mắn tránh được một kiếp.

Kể từ khi từ thư phòng trở về, Khởi Diệm vô cùng hoài niệm mấy giá sách lớn.

Nếu như nàng cẩn thận một chút, sẽ không có người biết nàng đem sách “mượn” xem, huống chi sách không phải chính là cho người ta nhìn sao! Hơn nữa sau khi xem còn tương đối hữu dụng, bởi vì nàng có thể thực hành. Tồn cả ngày, nàng rốt cuộc thuyết phục mình, mượn đêm tối che chở chạy đến thư phòng.

Đêm tối trong sơn trang có vẻ đặc biệt đáng sợ, giống như là loài yêu quái muốn cắn nuốt con người. Vì để tránh cho ánh nến bị gió thổi, nàng lấy tay khẽ che ánh nến, đè nén việc muốn chạy chỗ về.

Kích động, nàng cước bộ vội vàng hướng thư phòng đi tới.

Đi lâu như vậy còn chưa tới đây? Lần trước có đi lâu như vậy sao? Khởi Diệm có chút hoài nghi mình có phải đi nhầm đường hay không, vội vàng giơ nến lên, mượn ánh nến mờ tối bốn phía xem một chút.

“Là con đường này không sai a! Nhưng là tại sao đi lâu như vậy còn chưa tới?” Nàng dọc theo đường đi nói nhỏ, cũng thêm can đảm, đánh võ không khí ngọt ngào, trầm lặng làm người ta hít thở không thông.

Vẫn đợi đến khi nhìn thấy cửa thư phòng, nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Khởi Diệm bằng tốc độ nhanh nhất chạy vào thư phòng, tiện tay cầm mấy quyển sách y học, lại vội vàng rời đi.

Ngoài phòng mưa phùn rơi, Khởi Diệm nhàm chán ngồi trước cửa sổ, nghe thanh âm mưa bụi gõ mái hiên. Nàng đã ở bên trong phòng một buổi chiều, cần cù nghiên cứu sách tối hôm qua “mượn” về. Nếu như cha, mẹ nàng thấy nàng như vậy chăm chỉ, nhất định sẽ khóc rống hết nước mắt, chẳng qua là không biết được

bọn họ ở trên trời có hay không nhìn thấy? Khởi Diệu cha mẹ khi nàng hai mươi tuổi đã qua đời, hiện tại lần nữa hồi tưởng, trong lòng vẫn có chỗ nhàn nhạt ưu thương.

Nhìn từ thư phòng sách “mượn” trở về, bây giờ nàng rất nhức đầu, cũng hối hận sao trước kia không chăm chỉ học quốc văn. Hiện tại vừa vận, đối mặt với cổ vấn đề không trôi, thật đúng là khó cho nàng. Bất quá, oán trách là oán trách, sách hay nàng muốn học, Khởi Diệu cầm lên sách lại tiếp tục cố gắng.

Học một thời gian ngắn, nàng quyết định hôm nay chỉ đọc đến đây; còn đọc tiếp, đầu của nàng không thể nghỉ ngơi sẽ nổ tung.

“Hu!” Nàng vô cùng không thực nữ duỗi thân. Ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, chẳng biết lúc nào mưa đã tạnh, nàng khó khăn hoạt động bởi vì ngồi lâu mà tê hai chân. “Ách! Chân cũng đã tê dần.” Khởi Diệu thấp giọng gào khóc, khắp khiêng hướng hành lang dưới mái hiên ngoài cửa đi tới.

Đứng dưới hiên nhà nhẹ dựa vào lan can, chờ chân bớt tê. Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm, trăng sáng bị tầng mây đen lớn che lấp, chỉ có hàn tinh (sao mờ trong mùa đông) tô điểm bầu trời, gió đêm mát mẻ phất qua gương mặt, phương xa truyền đến mấy tiếng chim điều hâu.

“Bất tri hà xứ xuy lô quân, nhất dạ chinh nhân tận vọng hương.” [1] Nàng đột nhiên có cảm hứng ngâm thơ.

[1] 2 câu trong bài “Dạ thượng thụ hàng thành văn dịch” của Lý Ích, dịch thơ: Sáo bằng sậy ở đâu vương, chinh nhân đêm trắng nhớ thương tình nhà.

Đêm thật lạnh lẽo. Nhớ nhà như thủy triều tràn vào, ai, không biết thế kỷ 20 mọi người thế nào? Có nhớ rõ nàng không? Hay đã đem nàng quên lãng? Khởi Diệu sầu não suy nghĩ. Cho dù nàng ở nơi đó không có bất kỳ thân nhân, nhưng đối với mình sinh ra vẫn là hết sức hoài niệm.

Không biết đứng bao lâu, xoay người muốn trở về phòng, đột nhiên nghe được thanh âm xào xạc truyền đến từ bụi cỏ sau lưng. Nàng vội tai cẩn thận nghe, lại không có.

Không phải là nàng nghe lầm đi? Khởi Diệu nhắc chân hướng trước sải bước, thanh âm kia lại từ phía sau cây cối truyền ra. Nàng vội vàng xoay người thét lớn một tiếng: “Người nào, ở đâu?”

Âm thanh lại không thấy.

“Người nào ở nơi nào, nhanh một chút ra ngoài, nếu không ta hô to!” Khởi Diệu hít một hơi suy nghĩ, muốn xem rõ ràng cây cối bên trong có dấu thứ gì.

Cái gì cũng không có!

Nàng đứng tại chỗ từ từ xoay người, dùng khước mắt hướng về phía cây cối, lại bị cảnh tượng mình thấy hù dọa giật mình.

Bên trong cây cối có một ánh mắt xanh đang chăm chú nhìn nàng.

Là ánh mắt động vật, nghĩ thông suốt, Khởi Diệu thở phào nhẹ nhõm.

Không biết là loài động vật nào lại chạy vào bên trong sơn trang? Nàng tò mò suy nghĩ.

Chậm rãi đi vào trong nhà, đóng cửa lại, Khởi Diệu lập tức trốn cạnh cửa, từ lỗ hổng khắc hoa trên cửa nhìn ra ngoài theo dõi. Theo ánh mắt từ từ thích ứng bóng tối, có thể thấy bên trong cây cối ẩn núp một động vật to lớn, nàng nhón chân lên, tận lực dựa vào phía trước, cẩn thận nhìn con động vật kia.

Trời ạ! Dường như là một con sói, mà con sói kia tựa hồ cũng đang nhìn nàng.

Khởi Diệu lắc đầu một cái, cảm giác giống như mình bị cảnh tượng trước mắt thôi miên. “Ta nhất định là đọc sách nhìn quá lâu, cho nên sinh ra ảo giác.” Nàng gần như lầm bầm nói.

Nhắm mắt lại, để cho ánh mắt nghỉ ngơi một chút, lần nữa mở ra, nó vẫn còn ở đó. Khởi Diệu vội vàng siết chặt gò má của mình, oh, thật là đau! Không phải là ảo giác, là thật!

Nàng không biết mình núp cạnh cửa nhìn nó bao lâu, chỉ biết là trong khi ngủ trong mộng tràn đầy hình ảnh của nó.

Ngày kế, chuyện thứ nhất khi Khởi Diệu rời giường, chính là vọt tới cây cối traxét, chứng thật chuyện ngày hôm qua không phải là giấc mộng, mà cây cối bên trong quả thực có dấu vết động vật thường lui tới.

“Một con sói ở ngoài phòng của ta.” Nàng lẩm bẩm nói, “Không, không đúng! Nó không chừng là một con chó, một con chó rất lớn, mà không phải sói.”

Khi Tiểu Xuân tới giúp Khởi Diệu chải tóc, nàng liền nói vấn đề này.

“Tiểu Xuân, bên trong sơn trang có nuôi chó sao? Là loại chó rất lớn!”

“Bên trong sơn trang không nuôi chó, tiểu thư. Bất quá, sói lại có một.” Tiểu Xuân cười trả lời.

“Sói? Người nói bên trong chỉ có một con sói?”

“Đúng vậy a. Ta từng nghe người khác nói, trang chủ ở Bắc viện nuôi một con sói, bất quá không ai nhìn thấy.”

“Nguyên lai là như vậy.” Khởi Diệu bưng tỉnh đại ngộ gật đầu một cái.

“Tiểu thư, người hỏi cái này làm gì?” Tiểu Xuân tò mò hỏi.

“Oh, không có gì, chẳng qua là tùy tiện hỏi một chút mà thôi.” Nàng vội vàng tùy tiện qua loa tặc trách một câu, không muốn để cho Tiểu Xuân biết chuyện.

Ban đêm, Khởi Diệu liên tiếp nhìn về phía ngoài cửa, chờ sự xuất hiện của nó. Chẳng qua là không biết được tới hôm nay nó có thể trở lại hay không?

“A!” Khởi Diệu ánh mắt sáng lên, nó tới. Trước mặt cây cối lại truyền tới âm thanh di chuyển sần sật, nàng vội vàng lặng lẽ hướng cạnh cửa theo dõi.

Quả nhiên, nó liền núp ở sau cây cối, một đôi mắt chuyên chú hướng gian phòng Khởi Diệu quan sát.

Chẳng biết tại sao, Khởi Diệu trong lòng có một loại không khỏi vui sướng, nhìn một lúc lâu, mới bò lên giường, an tâm ngủ.

Buổi chiều hôm sau, tâm tình khoái trá, Khởi Diệu tự mình xuống bếp, nàng thử làm bánh pizza thật lớn cho toàn bộ người trong bếp ăn. Bởi vì thiếu hụt nguyên liệu, nàng chỉ đành tìm các thứ khác thay thế, tìm không ra coi như xong, cũng không thể bảo nàng trở về thế kỉ 20 cầm đi?!

Giăng co lúc lâu, rốt cục cũng làm ra mấy phần “Pizza Trung Quốc đặc chế”, mặc dù thoát nhìn có chút không đâu vào đâu, bất quá ăn rất ngon.

Mới vừa thấy thành quả của nàng, mọi người cứ nhìn nhau, không người nào nguyện ý làm vật hy sinh, cuối cùng vẫn là Lý Toàn tiểu tử dũng cảm đứng ra ném thử. Mọi người thấy hân hoan không sờn cần một miếng to, nhai thật lâu sau thẳng khen ăn ngon, mới dám thưởng thức.

Bất quá, chờ mọi người ăn xong cái thứ nhất, cũng khen không dứt miệng muốn ăn tiếp, Khởi Diệu đem phần còn lại thu vào, chuẩn bị cho “khách” động vật của nàng thưởng thức.

“Diệu nha đầu, người nói cái này tên gì?” Lưu mục mới từ bên ngoài tiến vào ánh mắt hoài nghi nhìn Khởi Diệu để lại cho nàng pizza. “Đường như không có làm tốt.”

“Gọi là pizza! Lưu mục, ăn thật ngon nga!” Lý Toàn hôm nay là tới phòng ăn giúp xách nước, chỉ thấy miệng hân hoan phòng phòng, vừa ăn vừa nói.

“Nga, phải không?” Thấy tất cả mọi người ăn được cao hứng như thế, Lưu mục cũng ném thử một miếng.

“Ân, ăn thật ngon.” Lưu mục gật đầu khen ngợi. “Diệu nha đầu, không nhìn rangười thật là có kỹ năng, sáng mai người cần phải làm cho lão Lâm ăn, để hắn đừng có kiêu căng như vậy.”

Con dâu của Lâm đại thúc gần đây mới sinh, vì vậy lão nhân gia ông ta trở về nhìn tôn tử, nếu không có ai dám động vào phòng ăn của hắn?

“Diệu nha đầu, người giữ lại khối pizza muốn làm gì?” Lý Toàn bộ dạng thêm thường hỏi.

“Oh, ta muốn giữ lại làm điểm tâm.” Khởi Diệu vội vàng trả lời.

“Làm gì?” Lưu mục gõ đầu Lý Toàn.

Kể từ khi Khởi Diệu giúp hắn nổi xương, tiểu tử này liền xem nàng như ân nhân cứu mạng đối đãi, không có chuyện gì cũng đến phòng ăn, nói là phải giúp ân nhân cứu mạng. Mới vừa rồi hắn có dũng khí ăn miếng thứ nhất, là vì nàng từng cứu hắn một mạng.

“Vừa rồi không có làm gì, chẳng qua là hỏi một chút!” Hắn sờ sờ đầu, ủy khuất lầu bầu.

“Ý định của ngươi ta còn không hiểu sao? Còn không phải là muốn lừa gạt ăn hết khối Diệu nha đầu lưu lại. Ngươi đừng có mơ tưởng, Diệu nha đầu còn chưa ăn miếng nào.” Lưu mục quở trách Lý Toàn, sau hướng Khởi Diệu nói: “Diệu nha đầu, ngươi về nghỉ ngơi đi, nơi này chúng ta thu dọn lại là tốt rồi.” Hai tay đem Khởi Diệu đẩy ra khỏi phòng ăn, sau đó liền bắt đầu chỉ huy những người khác dọn dẹp tàn cuộc.

Khởi Diệu cẩn thận cầm đĩa pizza trở về phòng, kiên nhẫn chờ đợi lang khách nhân đến.

Ban đêm, nó quả nhiên lại tới. Khởi Diệu hưng phấn từ trên ghế nhảy dựng lên, bưng pizza nàng tự làm, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng đi ra ngoài.

Nàng từ từ đi về phía trước, rất sợ hù khách của nàng.

Bởi vì không dám tiến quá gần, nàng ở trước cây cối để xuống cái đĩa.

“Đây là ta đặc biệt vì ngươi làm, không biết có hợp khẩu vị của ngươi không, không quấy rầy ngươi dùng bữa, ta muốn đi về trước.”

Nàng thấp giọng, sau khi nói xong liền từ từ lui về phía sau, đợi đến khi lên bậc thang, mới xoay người vào phòng bên trong.

Mà con lang thủy chung không có động tĩnh gì, chẳng qua là mở một đôi mắt nhìn chăm chăm nàng.

Khởi Diệu trở về phòng, vội vàng trốn sau cửa, nóng lòng quan sát lang động tĩnh. Chỉ thấy con lang cúi đầu do dự nhìn thức ăn, quá không bao lâu liền từ trong cây cối đi ra, ngửi một cái, lại nhìn một lúc lâu, mới cúi đầu ăn.

Thấy bộ dáng nuốt vội vàng của nó, Khởi Diệu thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới thật cao hứng lên giường ngủ.

Trước khi ngủ, trong đầu nàng nghĩ chính là: nó là đại hắc lang, hơn nữa chính là con lang trước kia nàng cứu.

Không được, ta không thể lại đi! Nhìn mình run rẩy hai tay, Mạt Vô Ngân thống khổ suy nghĩ, hắn kiêu ngạo nhất chính là mình đối với tình cảm khổng chế, ngay khi nhìn thấy nàng lại đột nhiên mất khổng chế.

Nhìn Khởi Diệu cầm thức ăn đến gần hắc lang to lớn, khiến cho người luôn luôn không quan tâm đến người khác như hắn đối với nàng dâng lên ý muốn bảo hộ.

Đáng chết! Hắn nắm chặt nắm đấm nặng nề hướng xuống bàn, tức giận suy nghĩ, nàng đến tột cùng có biết hay không lang là động vật nguy hiểm, đặc biệt là con lang to lớn như vậy?

“Đáng giận! Nàng không thể giống những người khác ngoan ngoãn ở trong phòng sao? Hết lần này tới lần khác muốn đi tìm cái quỷ lang.” Mạt Vô Ngân lần nữa thấp giọng nguyên rủa.

Hắn biết mình không nên lại đi tìm nàng, nhưng nhắm mắt lại, trong đầu tất cả đều là bộ dáng của nàng, tóc đen nhánh như thác nước, mắt to linh hoạt lách chuyển, hắn không khỏi mỉm cười đứng lên. Nàng đại khái không biết ánh mắt của mình thường lộ ra tâm tình cùng ý tưởng đi?

Hắn thích cái miệng nhỏ nhắn, đỏ như vậy thật mê người, làm người ta không nhịn được muốn thưởng thức một phen; đặc biệt là ban đêm khi ngủ, nó hơi nhếch lên, khiến cho chủ nhân của nó giống như tiên tử hạ phàm không biết sâu bi.

Nếu như hần không phải như vậy, nếu như hần là người bình thường, vậy hần có thể.....Hần bỗng chốc mở ra hai chòm mắt, xóa đi mơ mộng hão huyền trong lòng. Diệu Nhi cùng hần sẽ không có kết quả, hần là yêu quái, một yêu quái đáng sợ! Sẽ không có người thích cùng yêu quái sinh sống, đây là chuyện thật không thể xóa bỏ, cũng là chuyện từ nhỏ hần phải đối mặt.

Hơn nữa, hần có tư cách gì theo đuổi Diệu Nhi? Lấy thân phận trang chủ hay làm một con sói? Mặt Vô Ngân bất giác nắm chặt hai tay, hần nhất định phải đem dây xích đối to một chút, không thể đến gần Diệu Nhi! Hần chỉ cần hỏi báo nàng ân cứu mạng ngày đó là tốt rồi, ngàn vạn lần không thể lâm vào ảo tưởng hư vô.

5. Chương 5

Hơn mười ngày, lang bằng hữu của Khởi Diệu cũng không xuất hiện.

“Ai!” Nàng nằm trên lan can ảo não suy nghĩ, từ lần trước nó ăn xong pizza, cũng không tái xuất hiện.

Không phải là pizza có vấn đề gì? Khởi Diệu chống đầu cau mày suy nghĩ. Cũng sẽ không đi! Những người khác ăn lại không sao, chỉ có Lý Toàn tiêu chảy, bất quá là bởi vì hần ăn quá nhiều.

Đến tận cùng là phát sinh chuyện gì chứ? Nàng khẽ thở dài, quên đi, không nghĩ nữa, hôm nay còn có việc phải làm! Đi vào bên trong gian phòng, nàng bắt đầu lục tung những sách bị nàng giấu đi.

Khởi Diệu là một học sinh hiếu học, bất quá lúc nàng đi học thói hư tật xấu cũng không ít, đặc biệt là thói quen ném sách lung tung. Trước kia bên trong gian phòng của nàng khắp nơi có thể nhìn thấy một đồng sách, nhất là trong kithi, trong mắt người khác gian phòng của nàng thoát nhìn như ổ heo, nàng như thế cũng có thể biện luận cái này là “Loạn trung hữu tự” (trong loạn có thứ tự), hơn nữa còn có thể biểu hiện rất thành công về mặt giả tạo. Thật ra thì nói thẳng thừng, đơn giản chỉ là một chữ “lười” mà thôi.

Hôm nay ở bên trong sơn trang, đọc sách đều phải ẩ ẩ nấp nấp, hơn nữa do thói xấu của mình, quyển sách không biết bị nàng nhét ở đâu, muốn tìm được có thể phải phí một chút thời gian.

“Tối nay phải đem sách trả lại.” Nàng vừa tìm vừa tự nhắc nhở mình. Nghe Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi nói, gần đây trang chủ muốn đi công sự một chuyến, vì vậy nàng thừa dịp trang chủ không có ở đây, phải nhanh đưa sách trả lại.

Tiểu Xuân vào phòng đúng lúc này thấy cảnh tượng – Khởi Diệu đứng trước tủ quần áo, không biết đang tìm kiếm thứ gì.

“Tiểu thư!” Tiểu Xuân mãnh liệt hít một hơi, khinh ngạc hỏi: “Người muốn rời nhà trốn đi sao?” “Rời nhà trốn đi” này là từ Khởi Diệu mấy ngày trước dạy nàng.

“Không có a, ta ở chỗ này ăn ngon, ở thật tốt, sao phải trốn đi, không có việc nên kiếm chuyện để làm sao?” Khởi Diệu đứng lên, vỗ cổ bụi bặm trên người.

“Nhưng là.....Tiểu thư, vậy người làm gì mà đem y phục lấy ra?”

“Oh, cái này a, ta đang tìm đồ!”

“Tìm đồ?”

Đến thư phòng, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, thoải mái tiến vào, liền hướng giá sách đi tới, không có chú ý tới thân ảnh lúc nàng mở cửa thật nhanh chóng núp vào chỗ tối.

Chìm đắm trong thư hương, nàng căn bản không phát giác có người trong chỗ tối đang mắt nhìn nàng. Khởi Diệu dường như xem sách đến nghiện, dám đem ghế bành kéo tới giá sách, đứng lên ghế, tìm kiếm tầng sách cao hơn.

Nhìn nàng dùng sức kéo cái ghế nặng nề, hần bây giờ rất bội phục Diệu Nhi, không nghĩ tới vóc dáng nhỏ nhắn của nàng, khí lực lại lớn vậy. Bất quá, nàng gây ra tiếng ồn, lớn đến nỗi có thể đem người chết đánh thức. Hần lắc lắc đầu một cái, khẽ thở dài, xem ra Diệu Nhi bây giờ không nghĩ là mình đang lén lút làm kẻ trộm.

Hần thở dài, vừa đúng lúc để cho Khởi Diệu thỉnh tai nghe thấy.

“Người nào? Là ai ở nơi nào?” Nàng kinh hoảng ngẩng đầu nhìn xung quanh, lại cái gì cũng không thấy. “Ta đại khái là nghe lầm. Quên đi, hôm nay tới đây thôi! Dù sao ta đã tìm được sách.” Nàng tự lẩm bẩm, hai tay cầm cuốn sách muốn xem từ trên ghế nhảy xuống.

Hoàn toàn quên mình đứng ở phía trên xem đã gần nửa canh giờ, bởi vì cũng không nhúc nhích, hai chân đã sớm cứng, hơn nữa như vậy nhảy xuống, người liền muốn té ngã.

Mặt Vô Ngân nhìn thấy Khởi Diệu té ngã, vội vàng xông lên phía trước, vươn cánh tay ôm nàng vào lòng.

Khởi Diệu nhắm mắt lại, trong khoảng thời gian ngắn không hiểu được mình lọt vào lòng nam nhân, thấy khuôn mặt gần trong gang tấc, không khỏi thất thanh kêu to: “Người....Người.... Người là....” Khởi Diệu bị dọa cho sợ đến há to mồm, dùng tay chỉ thẳng nam nhân trước mắt. Nga! Là nam nhân trời nàng. “Người.... Tại sao lại ở chỗ này?” Nàng vừa nói vừa tránh khỏi ngực Mặt Vô Ngân, chật vật đứng vững, không khỏi khỏi binh vấp tới, “Mới vừa có phải hay không người làm ta sợ?”

Thấy hắn không nói lời nào, chẳng qua là lạnh lùng gật đầu, Khởi Diệu không khỏi giận dữ. Đáng ghét! Dọa người còn ngạo mạn như vậy.

“Uy! Uy! Tiên sinh, người cần phải làm cho rõ ràng, người dọa người sẽ hù chết người, người nghĩ hù chết ta à!” Nàng vừa rống to vừa chỉ vào hắn. “Hừ! Quên đi, niệm tình người vi phạm lần đầu, ta đại nhân không chấp kể tiểu nhân.” Phất tay hết tức giận xong, Khởi Diệu thu hồi ngón tay, xoay người bắt đầu nhặt lên sách rơi xuống đất.

Cô gái nhỏ này thật đúng là được voi đòi tiên, Mặt Vô Ngân không nhịn được trong lòng cười khổ, cứu người còn bị mắng, thật ngược đời.

“Đúng rồi, người ở nơi này làm gì?” Khởi Diệu đột nhiên hỏi. Thấy hắn dáng vẻ chán chừ, lại tiếp tục nói: “Người không cần phải nói ta cũng đoán được, người nhất định là giống ta, thừa dịp trang chủ không có ở đây, chuồn êm đi vào mượn sách. Bất quá người nếu vào trước, nên cùng ta chào hỏi, ta cũng sẽ không hướng trang chủ đâm thọc, làm gì trốn dọa người, hại ta từ trên ghế té xuống dưới....” Nàng lải nhải một đống, cuối cùng còn không quên trừng hắn một cái.

Mặt Vô Ngân chỉ có thể ở đấy lòng kêu oan, không có cách nào phản bác lại.

“Uy, người tên là gì a?” Nàng đem sách thu thập xong đặt ở trên ghế bành, quay đầu lại hỏi hắn.

Mặt Vô Ngân như cũ trầm mặc không nói.

“Uy, người chẳng lẽ ngay cả tên mình cũng không biết đi?”

“Mặt Vô Ngân” Hắn rốt cục mở miệng, nhưng giọng nói lãnh khốc đến dọa người.

“Mặt Vô Ngân. Ân, dễ nghe.” Hơn nữa còn rất quen tai, Khởi Diệu dường như cảm thấy đã ở nơi nào nghe qua, lại nhất thời không nghĩ ra. “Đúng rồi, người có biết hay không người trời làm người, ta không phải ân nhân của trang chủ người.” Nàng thẳng thắn cung khai, dù sao hiện tại cũng không sợ trang chủ đem nàng đá ra đi.

“Là người” Mặt Vô Ngân cố chấp phản bác.

“Ta đã nói với người không phải là không phải, người là sợ trang chủ sau khi biết nhận lầm người sẽ trách phạt người sao?” Nàng tự cho là đúng thay hắn kiểm soát.

Mặt Vô Ngân chẳng qua là cố chấp mím môi không nói lời nào.

“Thật là đồ con lừa! Được rồi, vậy người nói cho ta biết, ta lúc nào đã cứu trang chủ các người?” Thấy hắn không trả lời, Khởi Diệu không khỏi cất cao giọng, “Người chưa có trả lời ta!” Nói xong, còn rất có dũng khí nhảy ra phía trước.

Khoảng cách của hai người gần lại, ánh sáng mờ nhạt chiếu xuống, Mặt Vô Ngân vẻ mặt có vẻ hơi âm trầm, toàn thân tản mát ra hơi thở lạnh như băng.

Hắn dĩ nhiên biết mình lúc này bộ dáng rất dọa người, rất nhiều đại nam nhân thấy hắn cũng bị dọa sợ đến toàn thân run rẩy, huống chi là lúc này. Nhưng là vì tiểu nữ trước mắt này cảm giác một chút cũng không có, còn gây sự muốn hắn trả lời vấn đề.

“Mạt Vô Ngân, đang nói với người a!” Nàng lại đi về phía trước, đưa tay lôi kéo ống tay áo của hắn.

Cúi đầu nhìn cánh tay nhỏ bé đang kéo ống tay áo, Mạt Vô Ngân nghĩ thầm, vật nhỏ này đúng là không sợ chết! Cô nam quả nữ chung một phòng, đã đối với nàng hết sức bất lợi, lại vẫn như vậy không có chút nào cảnh giác đến gần nam nhân. Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn cổ chấp của nàng, xem ra nàng không có được đáp án sẽ không bỏ qua. Mạt Vô Ngân ở trong lòng thở dài, bất đắc dĩ trả lời: “Bởi vì người cứu sói của ta.”

“Cứu sói của người?” Ông nói gà bà nói vịt sao! Sói của hắn có liên quan gì a? “Ta hỏi là ta lúc nào thì đã cứu người a!” Rất ngắn gọn hiểu, Khởi Diệu không khỏi kêu to. “Mạt Vô Ngân.....Nuôi sói.....Người.....Trang chủ.....” Nàng lắp bắp, không có chút nào mạch lạc bật thốt nói lên phát hiện kinh người của mình.

Khởi Diệu rốt cuộc biết tại sao cái tên Mạt Vô Ngân nghe quen thuộc như vậy, bởi vì Tiểu Xuân từng nói qua.

Mạt Vô Ngân không chút biểu tình nhìn Khởi Diệu, trong lòng âm thầm cảm thán, nói với nàng lâu như vậy mới liên tưởng đến, thật là phục nàng.

“Đúng không? Người là chủ nhân sơn trang?” Hiện tại nàng rất cục hiểu rõ tại sao biến thành trang chủ ân nhân, nguyên lai là bởi vì nàng cứu con sói kia.

Mạt Vô Ngân nhàn nhạt gật đầu một cái.

Khởi Diệu cúi đầu một cái, lại hỏi: “Không đúng a! Nếu như người là trang chủ, vậy sao người lại ở chỗ này đây? Đại Họa: Họa Hoạn Lôi rõ ràng nói với ta người đi xử lý công vụ.”

Đại Họa: Họa Hoạn Lôi trong miệng của Diệu Nhi hẳn là Hoắc Lỗi đi, nếu không còn có ai rõ hành tung của hắn như vậy?

Mạt Vô Ngân vẫn không nói lời nào, chẳng qua là một mực nhìn chăm chăm nàng.

“Uy, người làm gì cứ nhìn ta như thế, trên mặt ta bị bắn sao?” Khởi Diệu bình tĩnh rất không thoải mái, vừa nói vừa giơ tay lên lau mặt.

Di! Không có a, vậy hắn làm gì cứ nhìn chăm chăm vào nàng đây? Khởi Diệu kỳ quái suy nghĩ. A! Xong rồi! Nàng lúc này tự nhiên ở trong thư phòng trang chủ, còn chưa có cho phép đã tự tiện tiến vào.

Nguy rồi! Khó trách hắn cứ nhìn nàng, Khởi Diệu ở trong lòng kêu đại sự không ổn! Dứt khoát ba mươi sáu kế tẩu là thượng sách, chạy trước hãy nói!

Khởi Diệu lập tức lấy lòng nói: “Người không nói lời nào, đại khái là mệt đi, Mạt trang chủ.”

“Mạt Vô Ngân”

“Ách, cái gì?”

“Gọi ta Mạt Vô Ngân, ta không gọi Mạt trang chủ.” Hắn lạnh lùng trả lời.

“Được rồi, được rồi. Mạt Vô Ngân, người nhất định là mệt rồi, nhanh trở về phòng nghỉ ngơi đi!” Ở thời điểm như thế này, đừng nói gọi hắn Mạt Vô Ngân, còn như muốn nàng gọi hắn “Siêu cấp soái ca thế giới”, nàng liền gọi.

Nàng căn bản không nghĩ tới ở thời đại này có thể gọi tên trực tiếp đối phương, trừ phu thê, mà có thê tử thậm chí còn không thể gọi thẳng tục danh của trượng phu.

Thấy hắn y như đầu gỗ, một chút phản ứng cũng không có, Khởi Diệu vội vàng ngáp một cái thật to. “Mạt Vô Ngân, nếu như người không mệt, ta nhưng là muốn mệt chết rồi, ta muốn về phòng nghỉ ngơi.” Vừa nói xong, nàng lập tức phóng hết tốc độ rời đi đất thị phi này.

Mạt Vô Ngân nhìn bóng lưng nàng từ từ khuất, không khỏi lắc đầu một cái, lộ ra mặt bất đắc dĩ. Hắn làm sao sẽ không biết chủ ý trong lòng cô gái nhỏ này? Đôi mắt kia phản ánh tất cả ý tưởng cùng tâm tình

nàng, còn không phải đột nhiên nhớ tới mình là kẻ xâm nhập vào, vội vàng muốn trốn. Bất quá nàng chạy thật nhanh, ngay cả sách cũng không cần.

Lúc này đi tới một nửa nàng đột nhiên dừng lại, xoay người, hướng Mạt Vô Ngân ngượng ngùng cười cười, “Thiếu chút nữa đã quên nói cho người biết, rất hạnh phúc được biết người. Mạt Vô Ngân, ngủ ngon.” Nói xong, người liền nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

Hồi tưởng nụ cười vừa rồi của nàng, Mạt Vô Ngân vẻ mặt cứng rắn nhu hòa xuống, trong mắt lộ vẻ ôn nhu, bên tai vẫn vang trở lại thanh âm ôn nhu mềm mại của nàng – rất hạnh phúc được biết người.

“Ta cũng rất hạnh phúc được biết người, Diệu Nhi.” Mạt Vô Ngân nhẹ nhàng nói.

Bất quá, “Ngủ ngon” là có ý gì đây?

6. Chương 6

“Diệu nha đầu! Diệu nha đầu! Chờ ta một chút a!” Từng tiếng gọi vang dội vọng ở hành lang, dường như chỉ sợ Khởi Diệu sẽ không nghe thấy. Xa xa, thấy một người đàn ông chạy lên phía trước.

Khởi Diệu đang muốn đến phòng bếp lại nghe thấy thanh âm này, lập tức dừng bước. Không cần quay đầu lại nàng cũng biết là ai, trừ Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi kia thì còn có ai như vậy nữa.

“Diệu nha đầu!” Hoắc Lỗi mặt đỏ thỏ hỏn hển chạy đến trước mặt Khởi Diệu.

“A, Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, là người a!” Khởi Diệu cố tỏ vẻ kinh ngạc ngẩng đầu chào hỏi hân.

“Diệu nha đầu, ta hướng người giải thích mấy trăm lần, tên của ta gọi Hoắc Lỗi, không gọi Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi.” Hoắc Lỗi kháng nghị sửa chữa.

“Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, ta cũng nói cho người biết mấy trăm lần, Hỏa Lôi là đồng âm. Huống chi có cái gì không tốt? Nghe lại vang dội, lại uy phong.” Khởi Diệu biện luận.

Hoắc Lỗi cười khổ nhớ lại lần đầu Khởi Diệu nghe tên hân ngại khó đọc, cứng rắn muốn dùng đồng âm giúp hân tìm cái tên vang dội, lại dễ đọc. Nhớ nàng lúc ấy còn nói: “Dù sao có thiên lôi, địa lôi, nói hỏa lôi cũng không sai, xem người cao to như vậy, liền kêu Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi là được!” Hân vốn cho là nàng chỉ nói mà thôi, không nghĩ nàng lúc nào cũng gọi hân bằng cái tên quái dị này.

“Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, hân mau trở về.” Khởi Diệu nhón chân lên, ở trước mặt Hoắc Lỗi vung mạnh hai tay.

“Đừng làm rộn, Diệu nha đầu!”

“Được rồi, trở lại vấn đề chính.” Khởi Diệu thu hồi hai tay, “Đúng rồi! Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, dường như thật lâu không thấy người, người là lẩn ở nơi nào?”

“Lẩn vào?! Nào có” Hoắc Lỗi lập tức biện bạch. “Ta là bồi lão đại đi làm công sự.”

“Lão đại?! Ai là lão đại a?” Khởi Diệu nghi ngờ hỏi.

A! Nguy rồi, lỡ mồm! Hoắc Lỗi suy nghĩ một chút, vội vàng trả lời: “Lão đại chính là trang chủ. Bởi vì bên trong sơn trang hân lớn nhất, cho nên ta gọi hân là lão đại.”

“Nga, thì ra là như vậy!”

Nói đến trang chủ, Khởi Diệu lại hồi tưởng chuyện bên trong thư phòng hôm đó. Nàng liếc Hỏa Lôi một cái, nghĩ đến chuyện ngày đó cũng nên trách hân, bởi vì hân tình báo sai.

Hoắc Lỗi bị Khởi Diệu nhìn cả người không được tự nhiên, không biết là mình đắc tội với nàng ở chỗ nào.

“Diệu nha đầu, người sao lại nhìn ta như vậy?”

“Người gạt ta! Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi!” Khởi Diệu một tay chống eo, một tay chỉ vào Hoắc Lôi lớn tiếng lên án.

“Ta lừa người? Ta lúc nào thì lừa người, ta thế nào không biết?” Hoắc Lôi vẻ mặt không giải thích được.

“Người nếu cùng trang chủ đi công sự, vậy người vừa mới trở lại, trang chủ cũng phải vừa mới trở lại mới đúng chứ! Nhưng là ta mấy ngày trước thấy hắc ở bên trong sơn trang.” Hơn nữa còn thiếu chút nữa nghĩ hắc là người giúp việc! Khởi Diệu ở trong lòng mắng thầm.

“Ách, nguyên lai là chuyện này a! Đó là bởi vì trang chủ làm xong việc liền trở lại, mà ta bởi vì muốn hộ tống muội muội tới đây, cho nên tốc độ liền tương đối chậm a.”

Thấy hắc nói xong đúng tình hợp lý, hắc không phải là cố ý lừa gạt nàng. “Được rồi! Coi như người nói có lý.”

Hoắc Lôi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, muội muội? Người có muội muội a?”

“Àn, ta chỉ có một muội muội, nàng gọi Vân Huyền. Ta bây giờ không yên lòng đến nàng một người ở lại trấn Thanh Vân, cho nên liền thuận tiện đem nàng tới đây ở. Diệu nha đầu, muội muội ta về sau cần nhiều chiếc cổ.” Hoắc Lôi vừa nói vừa vỗ tay nhờ cậy.

“Yên tâm đi, Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, hết thấy ta gánh vác.” Nàng vỗ ngực một cái đảm bảo.

“Như vậy ta an tâm. Người khi nào thì rảnh? Ta giới thiệu hai người với nhau.”

“Buổi chiều được không? Ta hiện tại muốn đi phòng bếp giúp Lâm đại thúc một tay.” Nói xong, lại rất thân thiện vỗ Hoắc Lôi mấy cái, “Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, ta còn là muốn nhắc nhở người, bắt cả chó lười nhìn cá, cẩn thận sờ phải cá mập.”

“Ta nào có lười biếng!” Hoắc Lôi lớn tiếng kêu oan, mặc dù hắc nghe không hiểu ý tứ của Khởi Diệu, nhưng là hắc biết hai chữ “Lười biếng”.

“Nga! Nếu như người không phải lười biếng, tại sao có thời gian đứng chỗ này cùng mỹ nữ nói chuyện đây?” Khởi Diệu nói xong lời cuối còn không quên thổi phồng mình một cái.

“Diệu nha đầu!” Hoắc Lôi bất đắc dĩ cực kỳ, “Mấy ngày không thấy, người vẫn làm tổn thương người khác như vậy.”

“Hi hi! Ta chính là ta, Diệu nha đầu, chăm chỉ lại xinh đẹp, không giống người khác là con sâu lười.” Nàng cười đùa làm cái mặt quỷ, xoay người hướng phòng ăn đi tới.

Nhìn thân ảnh nàng từ xa, Hoắc Lôi không khỏi cười nói: “Nói ta là con sâu lười, thật ra thì ta là con ong mật chăm chỉ!”

“Cha, ta tới a!” Khởi Diệu tung tăng đi vào phòng bếp, vừa hướng Lâm đại thúc kêu to, “Hôm nay có chuyện gì muốn ta giúp một tay sao?”

“Không có! Không có! Hôm nay không có chuyện gì!” Lão Lâm bối rối nói.

Khởi Diệu bắt đầu cảm thấy không khí trong phòng ăn có chút kì quái. Mới vừa rồi nàng chưa đi vào, rõ ràng nghe phòng ăn còn ồn ào, thế mà nàng một bước đi vào, lập tức liền trở nên yên lặng như tờ? Hơn nữa mỗi người cũng rất chuyên tâm cúi đầu làm việc, ngay cả Lưu mục mục thích nói chuyện trên trời dưới đất cũng không lên tiếng.

“Cha, người hôm nay thật kì quái nga! Còn có, mọi người là làm sao, sao lại an tĩnh như vậy? Có phải hay không xảy ra chuyện gì?” Khởi Diệu lớn tiếng hỏi, còn đi tới chỗ Lưu mục.

Nàng ngồi xổm xuống, đưa tay đang muốn giúp rửa rau, chỉ thấy Hoàng thẩm hốt hoảng kêu lên.

“Diệu nha đầu, nga! Không, tiểu thư, người không cần giúp chúng ta rửa rau, đây là việc của chúng ta.”

“Di! Hoàng thẩm, người đây là có ý gì?” Khởi Diệu không giải thích được.

Cuối cùng vẫn là Lưu mụ nhìn không được, làm rõ: “Diệu nha đầu, chớ giả bộ, chúng ta cũng biết người là tiểu thư mà trang chủ mang về, không phải biểu tỳ của Tiểu Xuân.”

“A! Người....Các người biết....Biết?” Khởi Diệu ấp úng nói, khuôn mặt áy náy.

“Ngày hôm qua trang chủ nói với ta cùng lão Lâm, nói....Nói không muốn để người làm việc ở phòng ăn.” Lưu mụ ngập ngừng nói ra ngọn nguồn.

Nguyên lai là Mạt Vô Ngân đáng ghét! Khởi Diệu cắn răng nghiêng lợi suy nghĩ. Thật là có đủ nhỏ mọn, chỉ mượn hân vài cuốn sách, hân lại làm lộ chuyện của nàng.

Thấy hân khiến Lưu mụ cùng cha sợ đến vậy, trong lòng Khởi Diệu càng tức giận. Mặc dù chỉ thấy hân quá hai lần, nhưng nàng dám khẳng định, khóc ca kia nhất định lại nghiêm mặt, nói chút lời rất khốc. Bất quá để tới nay tìm hân tính sổ đi! Trước hướng mọi người nhận sai quan trọng hơn.

“Thật xin lỗi! Ta không phải cố ý lừa các người.” Khởi Diệu áy náy nhìn về phía mọi người. “Ta ban đầu chính là sợ các người biết ta là ai, tựa như bây giờ, cho nên mới phải....” nàng càng nói thanh âm càng nhỏ, cuối cùng không nhịn được nghẹn ngào, hốc mắt cũng đỏ, chứa đầy nước mắt, giống như lập tức sẽ khóc.

Lâm đại thúc cùng Lưu mụ nhìn Khởi Diệu bộ dáng như vậy, thật sự là có đủ đau lòng, hai người đồng thời tiến lên an ủi Khởi Diệu.

“Đừng khóc, đừng khóc, tiểu nha đầu.” Lâm đại thúc vỗ vỗ đầu của nàng, “Không quan trọng người là ai, Diệu nha đầu chính là Diệu nha đầu, cha che chở người.”

“Đúng vậy a, đúng vậy a, đừng khóc, như vậy cũng không giống Diệu nha đầu của chúng ta, các người nghĩ có đúng hay không?” Lưu mụ một bên khuyên Khởi Diệu một bên hỏi mọi người.

Chỉ thấy mọi người gật đầu một cái, toàn bộ nhao lên, hết người này đến người khác an ủi nàng.

“Diệu nha đầu, đừng khóc!”

“Đúng vậy a! Lâm đại thúc nói đúng, không quan trọng cái gì tiểu thư, Diệu nha đầu chính là Diệu nha đầu.”

“Đúng vậy, đúng vậy, người hôm nay không phải là có chuyện cười nói cho chúng ta nghe sao?”

“Diệu nha đầu, nếu còn khóc nữa, mắt sẽ đỏ như mông khi!”

“Ừ, rất xấu xí nha! Không phải là phá hư danh hiệu ‘Thiên hạ đại mỹ nữ’ của người sao?”

Nghe mọi người an ủi, Khởi Diệu không khỏi nín khóc mỉm cười. Hắc! “Mông khi”, “Thiên hạ đại mỹ nữ”, thật không nghĩ bọn họ còn nhớ rõ.

“A! Cười, cười rồi!” Lưu mụ ôm nàng kêu to.

“Thật tốt quá, cười sẽ không có chuyện gì.” Toàn bộ mọi người thở phào.

“Tốt lắm, không sao là tốt rồi! Không sao là tốt rồi!” Lâm đại thúc yên tâm mãnh liệt gật đầu.

“Diệu nha đầu, nếu trang chủ không muốn người giúp một tay, người rảnh rồi tới đây nói chuyện phiếm tốt lắm, cũng cho chúng ta đỡ buồn. Mọi người nói có đúng hay không a?” Lưu mụ hỏi mọi người.

Thấy tất cả mọi người đều gật đầu, Khởi Diệu chỉ đành phải bắt đầu dĩ đáp ứng.

Bất quá, trong lòng nàng rất cảm kích mọi người đối với nàng tốt, nàng thích tình cảm ấp áp như vậy.

Đến lúc tối, Khởi Diệu nín một bụng tức giận tựa như núi lửa ngầm hoạt động, tùy thời cũng sẽ bộc phát. Chỉ thấy nàng vén lên ống tay áo, nổi giận đùng đùng đi tới Bắc viện, giống như là muốn tìm người liều chết.

“Kẻ trời đánh Mạt Vô Ngân, đơn giản chính là hết sức không có lương tâm, muốn tiết đường lui của ta cũng không cần tuyệt tình như vậy, hại ta hôm nay thiếu chút nữa thành kẻ gian ác có tội. Đáng ghét! Người

khác sợ người, ta không sợ. Không tìm hấn nói rõ ràng, hấn còn tưởng ta dễ khi dễ, đại khốn khiếp! Đọc theo đường đi, Khởi Diệm trong miệng nói nhỏ, vẫn mắng Mạt Vô Ngân, hoàn hảo trên đường không có gặp người nào, nếu không sẽ lại đem người hù chết.

Sải bước đi về phía thư phòng, Khởi Diệm dùng toàn bộ khí lực gõ cửa, thể hiện năng rất không vui.

“Đi vào” Thanh âm lạnh lùng trầm thấp từ bên trong truyền ra.

Khởi Diệm lực mạnh đẩy cửa phòng, tức giận đi vào.

Mạt Vô Ngân vẻ mặt không đổi ngồi đọc sách, cả người tỏa ra hơi thở lạnh như băng, cả gian phòng cũng bao phủ không khí âm u.

Khởi Diệm không khỏi dùng mình một cái, tức giận cả một buổi chiều liền biến mất vô hình.

“Ta còn tưởng là người nào, nguyên lai là người.” Mạt Vô Ngân ngẩng đầu lãnh đạm nói.

Nghe được câu này, nhìn mặt hấn không có chút nào hối cải, trong lòng lửa giận lại “Bùng” lần nữa bốc cháy, hơn nữa cháy to hơn. Khởi Diệm cười cứng nhắc, bực tức hướng bàn đọc sách, “Mạt trang chủ, người phải giải thích cho ta rõ ràng, tại sao?”

“Mạt Vô Ngân” Hấn mở miệng cãi chính.

“Ách, cái gì?” Khởi Diệm nhất thời không hiểu.

“Ta đã nói với người, ta tên là Mạt Vô Ngân, không gọi Mạt trang chủ.” Hấn nhanh nhẹn giải thích.

Nga, trời ạ! Khởi Diệm bất đắc dĩ đảo cặp mắt trắng dã, có người nào đang lúc gây gổ còn để ý người khác gọi hấn là gì?

“Được rồi! Mạt Vô Ngân, người nói rõ cho ta, tại sao không để ta ở phòng ăn làm việc?”

“Người là khách của ta, không phải là người giúp việc.” Hấn lãnh đạm liếc nhìn một cái.

“Là ta nguyện ý ở phòng ăn làm việc, không được sao?” Khởi Diệm lớn tiếng hỏi lại.

“Không thể”

“Tại sao không thể? Ta cũng không muốn làm con sâu gạo, huống hồ làm việc đổi lấy ăn ở, vốn là chuyện đương nhiên!”

Mạt Vô Ngân lạnh lùng hừ một tiếng, vẻ mặt bí hiểm. “Người đã như vậy muốn làm việc, vậy thì đến Bắc viện làm đi!”

“Nhưng là ta muốn ở phòng ăn.”

“Muốn công việc phải ở Bắc viện.”

Nghe giọng nói không muốn thương lượng của hấn, Khởi Diệm tức giận đến muốn dùng sức đá hấn một cước!

Bực tức dậm chân, Khởi Diệm mất đi lý trí hướng hấn rống lên: “Làm thì làm! Ta không sợ bạo quân chuyên chế độc tài nhà ngươi!” Vừa nói xong, nổi giận dùng dùng hướng phía cửa chạy đi.

Có thể nói là giận quá mức, cho nên quên nâng cao chân vượt qua ngưỡng cửa, chỉ nghe Khởi Diệm thét chói tay một tiếng, hai tay trên không trung quơ mấy cái, cả người liền rất không có hình tượng ngã nhào, mắt thấy sẽ nằm chống vó.

Thân hình Mạt Vô Ngân chợt lóe, trong nháy mắt liền tới trước cửa, cả người Khởi Diệm vừa đúng nhào vào trong ngực hấn.

Cúi đầu nhìn giai nhân trong ngực, chỉ thấy nàng ảo não sờ sờ mũi bị đụng đau, lầm bầm thấp giọng oán trách mấy câu, mới tâm bất cam tình bất nguyện hướng hấn nói cảm ơn, lập tức dùng hai tay tạo khoảng cách giữa hai người. Bởi vì không biết như thế nào đối mặt hấn, Khởi Diệm chỉ có thể nhìn chằm chằm lồng ngực bên cạnh của hấn, lớn tiếng nói: “Ta còn đang tức giận!”

Hắn nhẹ nhàng nâng cằm nàng, đem đầu nàng nâng lên, nhìn nàng bởi vì tức giận mà chu cái miệng nhỏ nhắn, hai gò má ửng hồng, ngũ quan lạnh lùng bất giác nhu hòa, khóe miệng cũng dâng lên nụ cười như có như không.

Khởi Diệu trừng mắt ngây ngô nhìn vẻ mặt tuấn mỹ của hắn, còn chưa có ý thức được hắn muốn làm gì, hắn đã nghiêng thân tới, hôn môi đỏ mọng mềm mại ôn thuận mà hắn tư niệm đã lâu. Khởi Diệu tức giận mở to mắt, trực giác muốn giãy giụa, bất đắc dĩ tay hắn siết chặt hông nàng, căn bản không có cách nào di động nửa bước.

Môi của hắn vừa giống như thiên sứ vừa giống như ma quỷ hôn nàng, làm cả người nàng đắm chìm trong mê say. Khởi Diệu không tự chủ nắm chặt áo khoác hắn, nhón chân lên, khát vọng tiến thêm từng bước thưởng thức.

Cảm giác được đầu lưỡi hắn đưa vào miệng nàng, êm ái xoa nắn nàng, Khởi Diệu không khỏi run rẩy, toàn thân mềm nhũn vô lực ngồi phịch trong lòng Mạt Vô Ngân, chỉ hi vọng thời khắc này có thể vĩnh viễn dừng lại.

Vậy mà, ý chí của hắn vùng dậy, Mạt Vô Ngân không thể không cưỡng bách mình rời khỏi môi Khởi Diệu.

“Mạt Vô Ngân?” Khởi Diệu giọng khàn khàn, hơi yếu hô tên hắn.

Nhìn hai má đỏ hồng của nàng, đôi môi bị hắn hôn sưng, Mạt Vô Ngân không khỏi rung động lại muốn hôn nàng. Không được! Một thanh âm khác ngăn trở hắn, hắn buông lỏng hai tay khỏi người Khởi Diệu, thật nhanh lui về phía sau một bước dài.

Khi cả người hắn lui về phía sau, đồng thời Khởi Diệu cũng từ trong mê tỉnh lại, nàng hoang mang nhìn xung quanh một chút, không dám tin tưởng chuyện vừa phát sinh trên người mình.

“Rời khỏi nơi này.” Mạt Vô Ngân xoay người lạnh giọng sai khiến nàng.

Nhìn hắn lần nữa trở nên lãnh đạm, Khởi Diệu vì hành động của mình mà thấy xấu hổ, cúi đầu cố ý vòng qua hắn, bước nhanh hướng gian phòng của mình chạy đi.

Mạt Vô Ngân tầm mắt dõi theo thân ảnh từ từ biến mất của Khởi Diệu, hồi lâu, mới thôi nhìn. Hắn hơi nâng khóe miệng, hồi tưởng thời khắc ngọt ngào vừa rồi. Nhưng nghĩ đến mình là _____

“Đáng chết! Ta sẽ hại nàng, ta sẽ hại nàng!” Hắn cúi kính trách cứ mình, mặt mày như đưa đám nắm chặt quả đấm hướng vách tường.

Hắn nên làm gì bây giờ?

Khởi Diệu lòng đầy kinh hoàng chạy về phòng của mình, nhanh chóng đóng cửa lại. Nàng thở ra một hơi, toàn thân như nhũn ra dựa vào cửa, may mắn mình còn đủ khí lực chạy về.

Nhẹ nhàng lấy tay vuốt môi sưng, hồi tưởng lúc mới rời ở thư phòng, không nghĩ tới một cái hôn làm người ta rung động, vui sướng như thế.... Nghĩ đến mình ngay lúc đó chấp nhận cùng chủ động, Khởi Diệu mặt lại đỏ lên, nhịp tim vừa mới hòa hoãn lại bắt đầu tăng nhanh.

Bất quá, nghĩ đến thái độ vừa rồi của hắn, Khởi Diệu trong lòng lần nữa cảm nhận mùi vị chịu nhục, kèm theo nhục nhã là giận dữ.

Nàng không phải là người đàn bà phóng đãng. Nếu không phải Mạt Vô Ngân hôn nàng trước, cũng không có chuyện sau phát sinh, vì vậy tất cả mọi chuyện là do hắn, hắn mới là kẻ đầu sỏ.

“Đúng, chính là như vậy.” Mới vừa rồi bị làm nhục nhã, Khởi Diệu chỉ muốn tìm hắn lý luận..... Không! Phải là tìm hắn gây gổ. Nói đến gây gổ, nàng lúc này mới nhớ tới hiệp nghị của hai người.

Đáng ghét! Hắn cư nhiên hạn chế nàng chỉ có thể ở Bắc viện làm việc. Mà nàng lại ngu ngốc! Cho nên đáp ứng. Khởi Diệu ở trong lòng nghiêm nghị trách cứ mình.

“Làm sao bây giờ đây?” Nàng không khỏi lo lắng, trải qua chuyện ngày hôm nay, nàng phải như thế nào đối mặt hắn đây?

Cau mày khổ tư hồi lâu, nàng quyết định lấy bất biến ứng vạn biến, không tin bọn nào thế kỉ 20 sẽ thua một cổ nhân. Quyết định xong, Khởi Diệu cảm thấy an tâm nhiều.

Nhưng ban đêm nàng lại mơ thấy Mặt Vô Ngân ngồi ở đầu giường, si tình nhìn nàng, ôn nhu lấy tay khẽ vuốt mặt nàng, nhẹ nhàng hôn môi và trán của nàng.

Khởi Diệu lại lần nữa mỉm cười, thỏa mãn ngủ say....

7. Chương 7

Hoắc Lỗi vừa tiến vào đại sảnh, liền thấy Khởi Diệu cùng Lý tổng quản không biết là đang tranh chấp cái gì.

“Lý tổng quản, ta thật không có lừa ngươi, là chính miệng trang chủ nói, nếu như ta muốn làm việc thì phải đi Bắc viện.”

Nghe đến đây, Hoắc Lỗi đang muốn mở miệng nhưng lại giật mình, quên cả việc định nói. Lão đại muốn Diệu nha đầu đi đến chỗ hắn làm việc? Hắn không nghe lầm?

“Nhưng là, tiểu thư, ngày hôm qua trang chủ mới hạ lệnh không cho phép để người làm việc.” Lý tổng quản xoa trán đầy mồ hôi nói tiếp: “Huống chi trang chủ đã từng hạ lệnh, chỉ cần hắn ở bên trong sơn trang, cũng không cho phép hạ nhân tùy tiện đến Bắc viện quấy rầy hắn.” Lý tổng quản cố gắng giải thích lập trường của mình, cũng nói ra nghi vấn lớn nhất trong lòng Hoắc Lỗi.

“Ta biết, cho nên ngày hôm qua ta mới cùng hắn tranh cãi – ăn, phân rõ phải trái!” Khởi Diệu cắn răng nghiêng lợi nói, vừa nghĩ tới chuyện ngày hôm qua liền không nhận được phần nộ.

Ông trời a! Tìm lão đại phân rõ phải trái?! Hoắc Lỗi nghe cơ hồ muốn thất thanh hét chói tai, điều này ai có khả năng đây?

“Cuối cùng hai người chúng ta thương lượng xong, ta có thể làm việc, chẳng qua là địa điểm đổi ở Bắc viện.” Nàng cố gắng áp chế lửa giận, cặn kẽ kể lại.

Thương lượng?! Cùng lão đại?

Hoắc Lỗi nghĩ đến lão đại bày ra bộ mặt lạnh như băng cùng với cường đại phẫn nộ, nhìn lại một chút Diệu nha đầu đáng vẻ cặn kẽ nghiêng lợi, không cần suy nghĩ nhiều liền có thể đoán được hai người thương lượng như thế nào.

Bất quá, lão thiên! Hoắc Lỗi không khỏi bội phục Diệu nha đầu can đảm hơn người. Bên trong sơn trang từ tổng quản, cho tới người quét dọn, mỗi người đều bị đại ca hắn dọa phát khiếp, đặc biệt là nữ nhân, chỉ cần thấy Mặt Vô Ngân, không khỏi bị dọa cho sợ đến mặt mũi trắng bệch, nói không ra lời, trong này còn bao gồm cả muội muội của mình!

Trái lại, không nghĩ tới Khởi Diệu chẳng những không sợ, thậm chí còn dám tìm hắn gây gổ.

Thật tốt quá, xem ra khắc tinh của đại ca xuất hiện! Không, Hoắc Lỗi trong lòng sửa lại, phải nói là đại tẩu tương lai xuất hiện. Ha ha! Đại ca, ngươi xong rồi, nghĩ tới đây, hắn không nhận được có chút hả hê cười ra tiếng.

Nụ cười này, khiến cho hai người đang còn tranh chấp không hẹn cùng quay đầu, vừa nhìn thấy là Hoắc Lỗi, hai người lại đồng thời thở phào nhẹ nhõm, cũng rất cao hứng khi thấy hắn.

Khởi Diệu là muốn Hoắc Lỗi giúp nàng thuyết phục Lý tổng quản, Lý tổng quản lại cao hứng mình có thể đem vấn đề khó giải quyết ném cho Hoắc Lỗi.

“Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi”

“Nhị thiếu gia!”

Hai người lần lượt đi tới phía Hoắc Lỗi, vừa nghi hoặc nhìn về phía đối phương, đặc biệt là Khởi Diệu.

“Nhị thiếu gia? Lý tổng quản, ngươi vì sao lại gọi Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi là thiếu gia?”

Ai nha! Hồng hét! Hoắc Lỗi trong lòng kêu to không ổn, Lý tổng quản cũng không biết chuyện hán giả bộ làm hạ nhân trong sơn trang.

Hán còn chưa kịp lên tiếng giải thích, liền nghe Lý tổng quản rành rọt trả lời: “Hoắc Lỗi là đệ đệ của trang chủ, không phải gọi nhị thiếu gia, thì gọi là gị đây?”

“Người nói Đại Họa: Họa Hoạn Lôi là đệ đệ của trang chủ?”

Lý tổng quản gật đầu khẳng định, Khởi Diệu quay đầu tức giận trừng Hoắc Lỗi đứng bên cạnh.

“Này – ta có thể giải thích, Diệu nha đầu.” Hoắc Lỗi gấp đến độ đỏ mặt lạnh.

“Hừ, nhị thiếu gia, ta chỉ là một tì nữ, sao dám làm phiền người tự mình giải thích đây?” Nàng hừ liên tiếp hướng Hoắc Lỗi giễu cợt nói.

Xong rồi! Xong rồi Xem ra Diệu nha đầu lần này không dễ dàng bỏ qua cho hán. Đều là tại lão đại! Đang bình thường lại cùng Diệu nha đầu gây sự, mà mình lại tự nhiên chọn đúng lúc này đi vào. Thật sự là đen đủi!

Liếc liếc Lý tổng quản bên cạnh, hi vọng hán có thể nói giúp, nhưng là còn không thấy người đâu, Lý tổng quản vừa biết tình hình không tốt, sớm thừa dịp hai người không chú ý chuồn mất.

Lý tổng quản đáng giận, tự mình chạy trước, để hán ở lại dọn dẹp cục diện rối rắm, Hoắc Lỗi ở trong lòng âm thầm oán giận, lại thấy Diệu nha đầu xoay người chuẩn bị rời đi.

Hán đuổi theo ngăn lại Khởi Diệu, “Diệu nha đầu, người hãy nghe ta nói! Ta có thể giải thích, ta thật không có lừa gạt người.”

“Nga, phải không? Vậy ta sao lại không biết người là nhị thiếu gia của sơn trang đây?” Khởi Diệu phản uất hỏi lại.

Thấy nàng nguyên ý lưu lại nghe hán giải thích, Hoắc Lỗi vội vàng nói: “Chuyện này ta xác thực chưa nói. Bất quá, ta cũng chưa nói ta không phải a! Huống chi nếu ta nói, người sẽ không tin tưởng.”

“Tại sao ta sẽ không tin tưởng?”

“Người không có phát hiện ra ta cùng lão đại khác họ sao Lão đại họ Mạt, ta họ Hoắc, ta nếu nói với người ta là đệ đệ hán, người tin tưởng sao?” Hoắc Lỗi cười khổ, hỏi ngược lại nàng.

Khởi Diệu không nói lời nào, dùng ánh mắt ý bảo hán nói tiếp.

“Huống chi, nếu ta nói cho người biết, ta là đệ đệ của trang chủ, người cũng có thể sẽ không làm bằng hữu với ta.”

“Sẽ không!” Khởi Diệu chống tay kháng nghị, “Ta luôn đối đãi công bằng với mọi người.”

“Điều này – ta dĩ nhiên biết.” Hoắc Lỗi vội vàng phụ họa, “Cho nên ta rất hối hận ban đầu không có nói cho người biết chân tướng. Người hiện tại đã biết, ta tin tưởng người nhất định có thể thông cảm, có đúng hay không? Diệu nha đầu.” Thấy Khởi Diệu bớt giận, Hoắc Lỗi tiếp tục cố gắng nói: “Diệu nha đầu, Tể tướng đồ lý năng xanh thuyền [1], sự độ lượng của người luôn luôn rất lớn, cũng sẽ không cùng ta so đo chuyện nhỏ này đi?!” Hoắc Lỗi có tự tin tuyệt đối qua được cửa ải này, nói: “Thiên xuyên vạn xuyên mã thí bất xuyên” [2]

[1] “Tể tướng trong bụng có thể chống thuyền”, ý nói làm người tể tướng phải có lòng dạ rộng lượng, phải biết tha thứ đối với những sự việc và con người khó tha thứ.

[2] Xài ngàn cách lẫn vạn cách vẫn không đánh được, nhưng đến cuối cùng lại chỉ có tuyệt kỹ nịnh hót (vỗ mông ngựa) là xài tốt.

“Ý của người là bụng của ta rất lớn, eo rất thô sao?” Khởi Diệu trong trứng gà tìm xương trách mắng hán.

Trời đất, hán nhưng là lần đầu tiên nịnh bợ người khác, nhưng bất hạnh lại vô đầu ngựa, thật là ra trận bất lợi.

“Diệu nha đầu!” Hoắc Lỗi bắt đắc dĩ gãi đầu, trong đầu không hiểu tại sao đối với người bình thường sử dụng chiêu này hữu dụng, đối với nàng lại hoàn toàn mất đi tác dụng? Bất quá cũng chỉ có nữ nhân như vậy mới xứng với đại ca.

Nhìn dáng vẻ ăn năn của hắn, Khởi Diệu có chút mềm lòng, “Quên đi! Quên đi! Aibảo ta gặp phải hai huynh đệ các người.”

“VẬY – người tha thứ cho ta.”

“Ừ, bất quá sau này không được làm như vậy nữa.” Khởi Diệu cảnh cáo nói, quay đầu lại tìm cái ghế gần đây ngồi xuống. Mới vừa rồi đứng lâu như vậy, chân nàng đã mỏi nhừ.

Hoắc Lỗi gật đầu một cái, trong lòng buông xuống một tảng đá lớn. Hoàn hảo, hoàn hảo! Bất quá suy nghĩ một chút lại cảm giác mình rất ủy khuất, hắn đường đường đứng đầu Thanh Vân trấn, khi nào lại ăn nói khép nép cùng nịnh bợ một nữ nhân? Bất quá nếu như nàng là đại tẩu tương lai, dĩ nhiên có thể ngoại lệ! Hoắc Lỗi tự an ủi mình.

Không chỉ là bởi vì trưởng tẩu như mẹ, mà là Diệu nha đầu nếu thật sự trở thành đại tẩu của hắn, mình lại bị nàng bắt được cái đuôi, nàng nhất định sẽ cả ngày chỉnh hắn, cho nên vẫn nên nhận sai lầm của mình trước.

“Uy! Người đứng đây làm gì?” Khởi Diệu nhìn hắn lâm vào trầm tư, không nhịn được hỏi. “Người cũng ngồi xuống a! Ta vì ngại đầu nhìn người, cổ muốn cứng nhắc rồi.”

“Không có gì!” Hoắc Lỗi vội vàng lấy lại tinh thần, tìm cái ghế ngồi xuống. “Diệu nha đầu, chúng ta vẫn là bằng hữu chứ?”

“Dĩ nhiên, còn phải hỏi?” Khởi Diệu thản nhiên trả lời. “Nhưng là ta nên gọi người thế nào? Phải gọi người nhị thiếu gia, hay Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi? Như vậy đi, chính người chọn như thế nào?”

“Này còn chọn gì nữa? Đương nhiên là Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi a!” Hoắc Lỗi cười hì hì xu nịnh nói.

“Ừ hừ! Đây chính là người chọn nga! Cũng không nên oán trách ta không cho người lựa chọn.” Khởi Diệu rất dân chủ cho hắn chọn.

Hoắc Lỗi chỉ có thể gật đầu chấp nhận, than khóc trong lòng!

“Đúng rồi, Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, người tìm ta có chuyện sao?” Khởi Diệu đột nhiên nhớ tới chuyện này.

“Đúng nga!” Nhận được câu hỏi của Khởi Diệu, Hoắc Lỗi lúc này mới nhớ ra mục đích của mình. “Ta là muốn giới thiệu Vân Huyền cho người.”

“Vân Huyền? Muội muội của người?”

“Ừ. Vốn là ta ngày hôm qua đã định giới thiệu cho các người biết nhau, nhưng là tìm khắp nơi không thấy người.” Hắn giải thích, đột nhiên nở nụ cười, “Diệu nha đầu, người, lúc ta lo lắng không biết người chạy đi đâu, người lại chạy đi tìm lão đại gây gổ.”

“Không phải gây gổ, là phân rõ phải trái!” Khởi Diệu sửa lại đồng thời cường điệu nói, “Ta đây là người đúng mực, sẽ không cùng tên khốn đại ca của người gây gổ.”

Vừa mới dứt lời, Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi cười lớn tiếng hơn, xem ra chính mình càng tỏ càng đen, nàng ảo não suy nghĩ, xoay người đi không thèm để ý tới hắn. Hừ, cười đi! Cười chết đi!

Lau khóe mắt cười đến chảy nước, Hoắc Lỗi lại hỏi: “Nói cho ta biết, Diệu nha đầu, người thật muốn đi Bắc viện làm việc a?”

“Ta dĩ nhiên muốn đi, ta không giống như người, ta không muốn làm sâu gạo.”

“Ta không phải là sâu gạo!” Hoắc Lỗi kháng nghị, lại tiếp tục hỏi: “Người thật sự không sợ đại ca ta?”

“Sao phải sợ hắn? Ta không làm sai chuyện gì, huống chi hắn cũng không phải là ma quỷ ăn thịt người, chẳng lẽ sẽ đem ta ăn?” Khởi Diệu cảm thấy vấn đề của hắn thực nhàm chán.

“Chỉ sợ hắn là....” Hoắc Lỗi cười khổ than nhẹ.

“Người có ý kiến gì sao? Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi. Còn có, rốt cục người có muốn giới thiệu muội muội của người cho ta hay không?” Khởi Diêu có chút không kiên nhẫn.

“Muốn, dĩ nhiên muốn! Chúng ta bây giờ liền đi.” Hoắc Lỗi vội vàng đứng dậy dẫn Khởi Diêu tới nội viện.

Ở đình nghỉ mát có một bóng người như tuyết trắng, tựa hồ đang lo lắng ngần ngại.

Khởi Diêu kinh ngạc vạn phần nhìn thiếu nữ xinh đẹp mặc bạch y, Hoắc Vân Huyền giống như đi ra từ tranh mỹ nữ, thướt tha duyên dáng, làm người ta có cảm giác nhẹ nhàng ưu mỹ, tươi mát trong lành như bầu trời.

“Hắc! Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, muội muội người bộ dáng không tệ.” Khởi Diêu khuyếch tay nhẹ huých Hoắc Lỗi.

“Không tệ?!”

“Chính là đẹp mắt, xinh đẹp, là một đại mỹ nhân.” Khởi Diêu vô cùng kiên nhẫn ví dụ. “Ta thích nàng, thoát nhìn giống như là người rất dễ thân cận, đáng tiếc thân thể rất yếu.” Không hổ là học y, nói ba câu không quên nghề nghiệp.

Hai người lần lượt tiến vào bên trong đình nghỉ mát, Hoắc Vân Huyền thở phào nhẹ nhõm hướng Khởi Diêu mỉm cười, rồi lại xấu hổ trốn phía sau Hoắc Lỗi.

“Vân Huyền” Hoắc Lỗi giới thiệu Khởi Diêu uội muội, “Nàng chính là người ta thường nói cho người, chính là Diêu nha đầu danh tiếng lẫy lừng kia. Người không phải nói rất muốn biết nàng sao? Sao hiện giờ gặp mặt, lại không nói một lời nào.” Hoắc Lỗi vừa nói vừa đem Vân Huyền núp phía sau hắn kéo ra, đẩy tới trước mặt Khởi Diêu.

Thật sự là không ưa hành động lỗ mãng của hắn, Khởi Diêu liếc mắt một cái, bèn vờ kể yếu nói: “Uy! Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, đừng thô lỗ như vậy có được hay không? Người cho rằng mỗi người đều thô kệch giống như người a!”

Hoắc Lỗi đang muốn vì mình biện bạch, lại bị Khởi Diêu lấy tay bịt miệng.

“Vân muội muội, đến phòng ta hàn huyên một chút có được hay không?” Nàng đi về phía trước, nhẹ giọng nói với Vân Huyền. Thấy Vân Huyền gật đầu, Khởi Diêu liền kéo tay Vân Huyền, hướng gian phòng của mình đi tới.

“Diêu nha đầu, còn ta thì sao?” Hoắc Lỗi gấp giọng hỏi.

“Người sẽ không tự mình tìm việc để làm sao? Nếu như người cảm thấy nhàm chán, ta ngày hôm qua thấy trên bàn đại ca người một đồng sổ sách, người sao không đi hỗ trợ hắn kiểm tra, nói không chừng có thể để đại ca người giảm bớt hỏa khí, chẳng chắc hẳn với người khác luôn hung dữ như vậy!” Khởi Diêu quay đầu lại lớn tiếng đề nghị, nói xong khiến Hoắc Lỗi cùng Vân Huyền choáng váng.

Kiến trúc Bắc viện vừa thanh nhã vừa tráng lệ làm Khởi Diêu mở rộng tầm mắt, nàng cũng đã thấy rõ ràng tòa nhà không cho phép người ta đến gần. Mặc dù trước kia đã tới mấy lần, bất quá đều là ban đêm, tất cả đều sắc đen, mình chuẩn em tiến vào, nào đâu có hăng hái đi thưởng thức dáng vẻ Bắc viện.

Bốn phía trạch viện là hòn giả sơn, cũng trồng nhiều cây cối, rừng trúc, ngăn cách những trạch viện huyên náo khác, cũng thật kín đáo, bản thân tự cách biệt, chỉ có một cổng vòm ra vào, làm nàng nhớ tới những hồ nước trong pháo đài phương tây trung cổ, có thể thấy được Mạt Vô Ngân vô cùng coi trọng riêng tư.

Khởi Diêu tỉ mỉ xem xét kiến trúc của cả tòa trạch viện, không khỏi càng xem càng thích, vườn hoa, núi giả, hồ nhỏ, cầu vòm, còn có bờ hồ liễu rủ, khắp nơi đều làm nàng lưu luyến không muốn rời, chỉ tiếc người ở nơi này không phải là nàng.

Vừa nghĩ tới tầng bằng cứng nhắc Mạt Vô Ngân, nàng liền hối hận ngày hôm đó mình rung động. Nhìn xem! Bắc viện to như thế, vạn nhất tên kia cố ý chinh phục, nàng liền xong đời! Mạt Vô Ngân chỉ cần bảo nàng quét dọn Bắc viện, cũng đủ để Khởi Diêu ba ngày ba đêm không bò dậy nổi.

“Bất kể tình huống như thế nào, hiện giờ vẫn có thể yên tâm!” Khởi Diêu an ủi mình, lấy hết dũng khí đi tìm Mạt Vô Ngân.

Đi tới hành lang Bắc viện, nàng không khỏi ngẩn người tại đó. Trước mắt có bốn, năm gian phòng, hết là này đến lần khác nàng chỉ nhận diện thư phòng, đối với những gian phòng khác, nàng một chút khái niệm cũng không có.

Trong lòng không khỏi trầm cuống cuống, mà Mạt Vô Ngân trời đánh kia cũng không nói rõ ràng muốn nàng đi nơi nào trình diện... Trải qua một phen suy tư, nàng cuối cùng cũng quyết định bước vào thư phòng, không tìm được người, ngồi trong thư phòng chờ tốt lắm, nàng cũng không muốn tìm kiếm cho lắm!

Mở cửa thư phòng, nhìn! Vậy cái người đang ngồi trước bàn đọc sách không biết là đang bị nhìn sao?

Khởi Diêu bước vào thư phòng, từ từ thong thả đến bàn đọc sách, khiêu chiến nhìn chằm chằm Mạt Vô Ngân, chỉ chờ hần ngẩng đầu phát hiện nàng.

“Người đã đến rồi.” Mạt Vô Ngân lại cúi đầu, lạnh lùng nói.

“Ta nói ta sẽ tới, liền nhất định tới.” Khởi Diêu khiêu khích cao giọng.

Mạt Vô Ngân ngẩng đầu lên, không chớp mắt nhìn Khởi Diêu. Nàng xinh đẹp như vậy, mấy ngày không gặp, tư niệm trong lòng không có giảm bớt, ngược lại giạt tăng.

“Mạt Vô Ngân, người sao lại dùng ánh mắt đó nhìn ta?” Khởi Diêu bị hần nhìn chằm chằm chú không khỏi nóng mặt, không khỏi liên tưởng đến chuyện ngày đó phát sinh trong thư phòng.

Nhìn nàng hai gò má hồng diễm, trong mắt lóe lên thẹn thùng, hần không nhịn được mỉm cười, trong lòng biết Khởi Diêu nhớ lại chuyện ngày trước phát sinh trong thư phòng. Mạt Vô Ngân nhìn nàng mắt hờn, qua một lúc lâu mới nhớ mục đích nàng đến tìm hần.

“Công việc của người chính là thu xếp thư phòng, những việc khác, người nghĩ cần làm liền làm đi, chỉ cần không quấy rầy đến ta là được.” Hần lần nữa khôi phục vẻ mặt lạnh lùng.

“Chỉ thế thôi?” Khởi Diêu nghe xong, bất nhã há to miệng, ngậy ngậy cả người. Vốn cho là hần sẽ cố ý làm khó nàng, bắt nàng làm nhiều việc, không nghĩ tới yêu cầu của hần lại ít như thế, xem ra nàng là “Lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

“Còn có một việc, buổi tối tuyệt đối không đến gần Bắc viện.” Mạt Vô Ngân cứng rắn ra lệnh.

“Hừ! Biết.” Khởi Diêu mắt hừng lên tiếng. Nhìn hần như coi nàng không tồn tại cúi đầu bận rộn chuyện của mình, Khởi Diêu cảm giận hừng hần làm cái mặt quỷ, âm thầm thấp giọng mắng câu “Hẹp hòi!” rồi xoay người ra ngoài.

Sau khi nàng đóng cửa lại, Mạt Vô Ngân mới ngẩng đầu lên. “Ta không phải là người hẹp hòi, người nếu là biết ta có ý định đem người vĩnh viễn giữ bên người, chắc chắn sẽ bị hừ chết!” Hần nhẹ lên tiếng.

Khởi Diêu rời khỏi cửa, quay đầu xem lại đình viện có chút bụi bẩn, bởi vì đã vào thu, trong viện khắp nơi là lá rụng. Nàng nhất thời cao hứng, liền tìm một cây chổi lớn quét dọn đình viện, đồng thời nhớ lại chuyện ngày hôm qua cùng Tiểu Vân tán gẫu.

Hai người vừa mới bắt đầu đương nhiên là có chút xa lạ, chỉ có nàng nói chuyện. Vậy mà khi nàng nói đến một chút chuyện cổ quái kỳ kỳ, Tiểu Vân đột nhiên phất vờ trầm mặc, cao hứng cùng nàng hàn huyên.

“Khởi Diêu tỷ, người vì sao gọi nhị ca là Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi đây?” Vân Huyền hỏi nghi vấn trong lòng.

“Đó là bởi vì gọi tên của đại ca người rất khó, cho nên ta mới giúp hần lấy cái tên vang dội. Hần còn phải cảm tạ ta đây!” Khởi Diêu dương dương đắc ý nói.

Vân Huyền vừa nghe, không khỏi che miệng nở nụ cười, thấy nụ cười này Khởi Diêu cũng phải mắt hờn.

“Tiểu Xuân, người phải thường xuyên cười, người cười lên đúng là đẹp nha!” Khởi Diêu thật lòng tán dương: “Nếu ta là nam nhân, nhất định sẽ mê người.”

“Khởi Diêu tỷ, người cứ nói đùa.” Vân Huyền thẹn thùng cúi đầu.

Trước kia khi nàng cùng nhị ca lưu lạc đầu đường, không có người nào để ý đến bọn họ, sau khi đại ca nhận bọn họ, các ca ca lại bận rộn sự nghiệp, căn bản không có thời gian bồi nàng, chính là nàng một mình cảm thấy có chút tịch mịch, rồi lại cảm thấy không thể quá ích kỷ, lúc nào cũng chỉ nghĩ mình, hiện tại có Khởi Diêu cùng nàng nói chuyện trên trời dưới đất, lại nguyện ý cùng nàng làm bằng hữu, thật là làm nàng cao hứng.

“Tiểu Vân, ngươi có muốn hay không để ta giúp ngươi đặt biệt hiệu nghe thật vang dội a?” Khởi Diêu ranh mãnh hỏi.

“A! Không cần, không cần!” Vân Huyền lúng túng xua hai tay, “Cám ơn Khởi Diêu tử, ta cảm giác tên mình rất dễ nghe.” Trời ạ! Nếu quả thật để cho Khởi Diêu tử thay nàng đặt biệt hiệu, không biết sẽ là cái tên như thế nào.

“Tiểu Vân, ngươi chưa gì đã khẩn trương vậy! Ta chỉ giỡn mà thôi.” Khởi Diêu cười ha ha.

“Khởi Diêu tử, ngươi lại trêu chọc Tiểu Vân.” Vân Huyền trách khú nói.

“Khó được thấy mỹ nhân, không đùa một chút sẽ không vui.” Loại nguy biện này chắc chỉ có Khởi Diêu mới nói ra được.

“Khởi Diêu tử, những gì ngươi mới nói là thật sao? Nếu quả thật có tóc đỏ, mắt xanh, vậy tại sao chúng ta chưa từng thấy đây?” Vân Huyền tò mò hỏi.

Khởi Diêu cố gắng giải thích cho nàng nghe, sau đó Vân Huyền lại đưa ra nhiều vấn đề, hai người hàn huyên tới đêm, Vân Huyền mới lưu luyến không rời về phòng nghỉ ngơi. Cứ như vậy, Khởi Diêu lại có thêm một người bạn.

Không nghĩ tới Tiểu Vân kiến thức nghèo nàn như vậy, bất quá điều này cũng khó trách, cổ đại vốn là không quan trọng việc giáo dục nữ nhi, Khởi Diêu nghĩ. Nàng cảm thấy thân thể Tiểu Vân ngày càng yếu đi, có một nửa là trời sanh, một nửa kia chính là thiếu hụt vận động. Tiểu thư khuê các cổ đại phần lớn chỉ có thể ở trong phòng thêu thùa, nhiều lắm là vận động cái miệng, bởi vì sách đọc ít, kiến thức cũng không rộng, để cho đỡ buồn, chỉ biết trong lúc rảnh rỗi bàn luận một chút thị phi.

“Xem ra ta phải bắt Tiểu Vân vận động một chút, sau đó dùng thuốc bổ bồi bổ thân thể cho nàng.” Khởi Diêu lầm bầm.

Tốn một thời gian ngắn, cuối cùng đã quét sạch lá rụng. Khởi Diêu nhìn đồng lá, đang không biết xử lý thế nào, đột nhiên nghĩ tới việc nướng khoai lang “Tật thật thông minh, như vậy vừa có thể xử lý xong lá rụng, lại có thể được ăn khoai lang nướng ngon.” Nàng gom lại, chạy về phía phòng ăn, muốn tìm chút khoai lang để nướng.

Kỳ quái, nàng muốn làm gì? Mặt Vô Ngân đứng ở bên cửa sổ, nhìn trộm nhất cử nhất động của Khởi Diêu, chỉ thấy nàng thật cao hứng bỏ lại chổi hướng phía ngoài chạy đi. Có thể lại mưa gió gì đây, hắn không khỏi lắc đầu một cái, cô gái nhỏ luôn là không chịu yên lặng, hi vọng nàng có thể đối với Vân Huyền có một chút ảnh hưởng.

Đối với muội muội duy nhất của mình hắn rất quan tâm, mặc dù bọn họ cũng không phải là huynh muội ruột thịt. Mấy ngày trước, Hoắc Lỗi đề nghị muốn đem Khởi Diêu giới thiệu cho Vân Huyền, hắn còn lo lắng Khởi Diêu sẽ cảm thấy Vân Huyền quá an tĩnh, nhưng là không nghĩ tới hai người bọn họ sẽ hợp ý như vậy.

Vừa nghĩ tới ngày hôm qua Hoắc Lỗi chạy tới thư phòng, hướng hắn oán trách hai người bọn họ đem hắn bỏ lại, chạy đi tán gẫu, hắn đã cảm thấy buồn cười, nhưng trong lòng lại hâm mộ thậm chí ghen tỵ.

Hắn hâm mộ tình bạn giữa ba người bọn họ, cũng ghen tị mình chỉ có thể một bên đứng xa quan sát, nhưng vì không làm tổn hại đến người thân cận, vì không muốn bọn họ trong lòng tràn đầy sợ hãi, hắn nhất định phải giữ khoảng cách. Nếu như hắn vượt ranh giới, hắn có thể lại bị buộc rời khỏi nơi này.

“Các vị, ta đã trở về.” Khởi Diêu mới vừa vào phòng ăn, liền vô cùng không thực nữ hết to.

“A, Diêu nha đầu, ngươi đã về rồi!” Mọi người cùng lúc đáp lời.

“Tối đây để Lưu mục xem một chút. Ân! Sắc mặt không tệ, Diêu nha đầu, ngươi có khỏe không?”

“Vấn hoàn hảo!” Khởi Diệm cười nhìn mọi người.

“Không tệ là tốt rồi, không tệ là tốt rồi.” Cha cũng cười.

“Đúng thôi! Ta nói trang chủ sẽ không bạc đãi Diệm nha đầu của chúng ta, nhưng là cha người mấy ngày nay lại lo lắng gần chết, chỉ sợ có chuyện gì xảy ra.” Lưu Mụ vừa nói vừa giữu cọt Lâm lão đầu.

Khởi Diệm nghe được rất cảm động, nhìn cha cùng mọi người, thật sâu cảm nhận được thân tình ấm áp.

“Đúng rồi, Diệm nha đầu, người buổi sáng nào cũng ở đây làm gì? Sao không ngoan ngoãn ngồi trong phòng làm tiểu thư đi?”

“Không có đâu! Ta là có nhiệm vụ nga!”

“Có nhiệm vụ? Trang chủ không phải là không cho người làm việc sao?” Cha nghiêng hỏi.

“Đúng vậy a! Nhưng là ta muốn tay làm hàm nhai, cho nên ta cùng trang chủ phân rõ phải trái, kết quả hẳn thấy ta nói phải đạo lý rõ ràng, liền giao cho ta công việc mới.” Khởi Diệm nói qua loa, không có nói ra chân tướng sự thật, để tránh cha lo lắng.

“Vậy người bây giờ làm việc ở nơi nào? Nói với cha, cha sẽ chiếu cố người.”

“Ta làm ở Bắc viện.”

“Bắc viện?” Mọi người vừa nghe thấy nơi làm việc của Khởi Diệm, tất cả đều cao giọng la hoảng lên, trên vẻ mặt là lo lắng lại không biết giúp gì, xem ra Diệm nha đầu là đắc tội chủ nhân.

“Ai nha! Các người không cần làm loạn! Đi Bắc viện công việc không đến nỗi nào, huống chi trang chủ bảo ta phụ trách sửa sang lại thư phòng, lại không làm những việc nặng nhọc.” Khởi Diệm cười trấn an mọi người.

“Phải cẩn thận một chút, Diệm nha đầu.” Lưu Mụ đại diện mọi người nói ra tiếng lòng.

“Ừ. Đúng rồi! Ta trở lại là muốn xem có khoai lang không? Nếu như có, có thể hay không cho ta một ít?”

“Khoai lang? Đương nhiên là có. Tiểu Hoàng, người đi cầm đến cho Diệm nha đầu.” Cha hào phóng giao phó.

“”Người dùng để làm gì?” Hoàng thẩm cực kì tò mò.

“Nga, ta muốn nướng khoai lang. Ta hôm nay ở Bắc viện quét dọn, quét một đống lớn lá cây, muốn dùng để nướng khoai lang, các người muốn hay không cũng ném thử một chút đây?” Nàng hào phóng mời mọi người.

“Diệm nha đầu, người là nói – muốn ở Bắc viện nướng khoai lang?” Hoàng thẩm hỏi, rất sợ mình nghe nhầm.

“Đúng vậy a!” Khởi Diệm gật đầu một cái.

“Nha đầu, có phải người chán sống rồi hay không?” Cha trách mắng, vội vàng quay đầu lại hô to: “Tiểu Hoàng, không cần nữa, Diệm nha đầu không muốn khoai lang.”

“Cha, tại sao không thể?” Khởi Diệm không hiểu kháng nghị.

“Diệm nha đầu, người lúc thì thông minh, lúc lại ngây ngô. Ở Bắc viện nướng khoai lang?! Cũng chỉ có người mới nghĩ ra.” Cha bắt đắc dĩ lắc đầu một cái, “Đây không phải là vuốt râu hùm sao?”

“Sẽ không, ta chỉ là nướng khoai lang, lại không quấy rầy đến trang chủ.” Khởi Diệm bất mãn phản bác.

“Bất kể thế nào, không được là không được.” Cha quyết tâm sắt đá nói.

“Là sao! Diệm nha đầu, người đừng có nói giỡn.” Những người khác cũng đi theo phụ họa, răn đe nàng, ngàn vạn lần không nên chọc giận chủ nhân.

“Vậy – ta nên xử lí đống lá như thế nào?”

“Diệm nha đầu, nói người dẫn, người thật đúng là dẫn.” Tiểu Đặng nói: “Người cứ đem đống lá cây kia quét vào bên trong cây cối.”

Tóm lại, Khởi Diệu bị mọi người trong phòng ăn răn dạy thật lâu. Dĩ nhiên, trước khi đi Lưu mụ không quên đưa nàng chút điểm tâm để đem về Bắc viện ăn.

8. Chương 8

“Phù! Cuối cùng cũng làm xong, tạm thời nghỉ ngơi một chút.” Khởi Diệu mệt mỏi tê liệt trên ghế ngồi, đấm bóp hai vai đang đau nhức. “Lão thiên! Không nghĩ tới sửa sang lại một gian thư phòng cũng mệt mỏi như thế, ai! Thật nhớ máy hút bụi, hệ thống cung cấp nước uống, đèn điện.”

Đột nhiên, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa “Cốc cốc”, ngay sau đó cửa “kèn kệt” một tiếng mở ra.

“Khởi Diệu tỷ, người ở đâu?” Tiểu Vân thấp giọng hỏi, tựa hồ có chút khiếp đảm.

“A, Tiểu Vân! Ta ở chỗ này, mau vào a!” Khởi Diệu gọi lớn Vân Huyền đang đứng ở cửa, do dự không dám tiến vào.

Vân Huyền đi tới, có chút lo lắng nhìn xung quanh. “Khởi Diệu tỷ, nếu như đại ca biết ta đến thư phòng, hẳn có thể tức giận.”

“Thả lỏng đi! Đại ca người không có ở đây, hẳn làm sao biết người đã tới đây? Huống chi hẳn là đại ca người, cũng sẽ không làm gì người, không cần lo lắng nhiều như vậy!” Nàng lời kéo Tiểu Vân ngồi trước bàn đọc sách mới sửa sang lại. “Tiểu Vân, hôm nay ta muốn dạy người câu thơ tương đối dài một chút, cho nên tạm sẽ giảng giải một lần trước, sau đó người nói lại một lần cho ta nghe. Học xong, người ở nơi này luyện viết chút chữ, được không?”

“Ân” Vân Huyền gật đầu một cái. Khởi Diệu liền cầm kinh thi lật xem, bắt đầu học.

Vân Huyền cùng Khởi Diệu kết giao đã hai tuần, bình thường chỉ cần không có việc gì, sẽ cùng Khởi Diệu tán gẫu. Khởi Diệu kiến thức phong phú khiến nàng biết thế giới này vô cùng to lớn, kích thích sự ham học hỏi của nàng, mỗi ngày đều cố gắng học tập kiến thức của Khởi Diệu.

Mấy ngày nay bởi vì đại ca không có ở đây, cho nên bọn họ học ở thư phòng, như vậy Khởi Diệu có thể vừa làm vừa dạy nàng, không cần chạy tới chạy lui.

“Tiểu Vân, ta xem hôm nay dạy người bài – ”Lên núi ngắt mi vu” (một thứ cỏ có hoa thơm).”

Khởi Diệu ngâm trước một lần. Thật ra thì nói ngâm có thể quá khoa trương, đại cô nương nàng cũng chỉ là rung đùi đắc ý đọc một lần thôi.

“Tiểu Vân, người phải đặc biệt chú ý đến thâm ý đằng sau bài thơ. Ngoài mặt thoạt nhìn cô gái này rất đáng thương, trên thực tế lại không phải, nàng là nữ nhân vô cùng may mắn!” Thấy Vân Huyền ánh mắt nghi hoặc, Khởi Diệu tiếp tục giải thích: “Người xem, người đàn ông chỉ vì ham người mới xinh đẹp, liền bỏ vợ cũ, sau đó lại rất hối hận, bởi vì lão bà mới kiếm được ít tiền hơn lão bà cũ. Loại nam nhân này cho người, người cần sao?”

Vân Huyền lắc đầu một cái.

“Đúng! Nói cho người biết, đừng bảo là đưa cho ta, coi như là trả lại cho ta, ta cũng không muốn. Cho nên người nói nữ nhân này bất hạnh thật sao?” Khởi Diệu hỏi.

Vân Huyền suy nghĩ một chút, mới đồng ý gật đầu một cái.

“Vì vậy, nhìn một chuyện cũng phải nhìn nhiều góc độ. Bài thơ này ngoài mặt tựa như có chút đau thương, nhưng là nếu nhìn từ một góc độ khác, lại cảm thấy nó rất châm chọc, tựa như người vừa mới cảm thấy người cũ đáng thương, hiện tại cảm thấy nàng may mắn, đạo lý này giống nhau.”

Vân Huyền nghe được thích thú, liền tiếp gật đầu đồng ý.

“Cho nên nếu bị trượng phu hù, cũng không cần bi thương. Đổi cái góc độ khác, người có thể cảm thấy mình rất may mắn! Huống chi, viên bảo thạch tiếp theo có thể sẽ lớn hơn, đáng tiền hơn nga!” Khởi Diệu giống như rất có kinh nghiệm nói.

“Khởi Diệu tử, câu nói cuối cùng của ngươi có ý tứ gì?” Vân Huyền nói lên nghi vấn.

“Nói đơn giản chính là, tìm được nam nhân tốt hơn!”

“Không thể! Khởi Diệu tử, nữ nhân nhất định phải tam tòng tứ đức.” Vân Huyền không thể tiếp nhận giọng điệu của nàng.

“Tiểu Vân, đây là một quan niệm sai lầm!” Khởi Diệu tức giận vung sách trên bàn, đập mạnh xuống. “Nữ nhân muốn thủ tiết, nam nhân sao không cần thủ tiết đây? Cái gì danh nghĩa trinh tiết, đều là nam nhân áp chế cho nữ nhân. Ngươi nhất định phải nhớ!” Khởi Diệu cố ý dừng lại một chút, hạ giọng nói tiếp, “Thiên địa vạn vật đều là ngang hàng, không có chuyện trọng nam khinh nữ.”

Vân Huyền trợn mắt há mồm nghe, không biết nên gật đầu hay là lắc đầu.

“Nếu nam nhân bỏ lão bà, lập tức cưới một người khác, vậy nữ nhân chúng ta có thể bỏ lão công, lập tức gả ột người khác. Đặc biệt là thối nam nhân, bỏ hẳn, tùy tiện tìm một người mạnh hơn hẳn, ngươi nói có phải hay không?”

Thấy Tiểu Vân cuối cùng cũng gật gù hiểu rõ, Khởi Diệu lúc này mới cầm chén trà lên uống một hớp xuống cổ họng.

“Bài thơ này còn có một hàm ý khác, chính là nhất định phải có năng lực. Xem người nam nhân trong thơ cái gì cũng không biết làm, chỉ có thể dựa vào thê tử dệt vải nuôi sống hắn, mà hắn chẳng những không cảm kích, còn oán trách tiền kiếm được quá ít, một chút thổ thẹn lương tâm cũng không có, là chuẩn mực của loại ăn cơm nhyuễn.”

“Ăn cơm nhyuễn là ý tứ gì a? Khởi Diệu tử.” Vân Huyền không hiểu.

“Ăn – chính là kẻ rỗng tuếch hé ra khuôn mặt dễ nhìn, lại một chút năng lực cũng không có, chỉ có thể dựa vào nữ nhân nuôi sống.”

Vân Huyền vẫn là vẻ mặt không cách nào hiểu.

“Lấy một thí dụ để nói đi! Tựa như nhị ca ngươi, mặc dù có khuôn mặt dễ nhìn, bắt quá rất ít khi thấy hắn làm chuyện đúng đắn, chỉ có lúc ăn cơm, mới nhìn thấy hắn lao đi nhanh nhất! Người như vậy có thể xếp vào loại ăn cơm nhyuễn. Mà đại ca ngươi lại bắt đồng! Mặc dù hắn càng đẹp mắt hơn, nhưng lại có bản lĩnh nuôi gia đình, dĩ nhiên không tính là ăn cơm nhyuễn a!” Khởi Diệu qua quýt lắt léo.

Vân Huyền nghe xong, không khỏi phì cười một tiếng. “Khởi Diệu tử, ngươi tạm tha nhị ca đi! Nếu như hắn nghe được, hắn sẽ kháng nghị.”

Nhị ca đáng thương. Vân Huyền trong lòng suy nghĩ, âm thầm may mắn hắn không ở đây, nếu không lại bùng ra một cuộc “Khởi Diệu đại chiến Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi”

“Được rồi! Không muốn nói nhị ca ngươi, chúng ta tiếp tục học. Tiểu Vân, ngươi nghĩ một chút, thê tử bị trượng phu vứt bỏ chính là có kỹ năng dệt vải, cho nên coi như không có lão công cũng không sao, cuộc sống còn không có đi xuống. Nga! Không, phải nói là tốt hơn mới đúng! Cho nên ngươi bây giờ cố gắng học tập, bởi vì đi ra ngoài, phải có kiến thức đúng đắn, như thế mới không bị người khinh thường đồng thời mình còn kiếm được tiền — ân — ngân phiếu. Giống như người trong sách này là người sử dụng được.” Khởi Diệu tổng kết.

“Nhưng là, Khởi Diệu tử, nếu như ta nghe ngươi đi làm, sẽ bị người ta nói xấu.” Tiểu Vân đưa ra vấn đề vô cùng thực tế.

“Tiểu Vân, ngươi sống ở một thế giới có khuyết điểm, cho nên con người không thể nào thập phần hoàn mỹ. Hơn nữa, ngươi là vì mình mà sống, không phải là vì những tam cô lục bà kia mà sống, nếu như tất cả mọi người đều sợ người khác nói xấu, cũng sẽ không có Quán Trọng cùng Hàn Tín chờ vĩ nhân xuất hiện!” [1]

[1] Xem điển tích “Phiếu mẫu”.

Vân Huyền sửng sốt, bởi vì nàng chưa từng nghe qua thứ gọi là vĩ nhân.

“Cho nên đối với những lời nói của những người đàn bà ngu ngốc, người đại khái không cần phải để ý, chỉ cần người nghĩ mình làm đúng, không làm việc....cần rút lương tâm của mình, cho dù có nhiều người nói người không đúng hơn nữa, người vẫn có thể dũng cảm làm chuyện người muốn.” Nhìn Tiểu Vân vẫn bộ dáng ngoài nghị, Khởi Diêu thở dài một cái, muốn nàng tiếp nhận quan niệm thế kỷ 20, vẫn cần thêm một chút thời gian. “Quên đi, Tiểu Vân, người có thể tiếp nhận bao nhiêu thì tiếp nhận. Bất quá, ta muốn người nhớ, nam nữ là bình đẳng! Còn những thứ khác, từ nay về sau ta giải thích cho người nghe. Đúng rồi, còn cái gì liên quan đến bài thơ này mà người không hiểu không?”

Tiểu Vân lắc đầu một cái, Khởi Diêu cũng chuẩn bị xong văn phòng tứ bảo (bút, mực, giấy, nghiên) cho Mạt Vô Ngân. Tiểu Vân bắt đầu học viết từ mới, còn mình thì trở về làm công việc lúc này đang dang dở.

Hai người chuyên chú làm chuyện của mình, căn bản không chú ý tới hai người đang đứng cạnh cửa một lát rồi yên lặng rời đi.

“Sao lại lấy ví dụ như thế! Ta không có cả ngày phóng túng không làm việc, Diêu nha đầu cũng thật là, ta chỗ nào chọc tới nàng?” Hoắc Lỗi cố gắng nhớ lại, mấy ngày hôm trước mình là chỗ nào chọc tới Khởi Diêu, thế nhưng lại bị nói là ăn cơm nhuễn.

Mạt Vô Ngân trong lòng rung động không dứt, không nghĩ Khởi Diêu cảm thấy hân hạ đáng không tệ.

Hai người hai tâm sự. Không quá bao lâu, Hoắc Lỗi cũng giơ cờ tuyên cáo đầu hàng, hân thật sự là đoán không ra ý định của Diêu nha đầu.

“Đại ca, không nghĩ tới Diêu nha đầu kia đọc qua vài cuốn sách, có thể đem “Lên núi hái mi vu” giải thích sâu sắc như thế, mặc dù trong đó có một ít quan niệm ta không dám nghĩ tới, bất quá nàng nói xong nghe cũng có đạo lý. Không biết Diêu nha đầu lớn lên ở đâu? Tại sao lại có quan niệm như thế? Lão đại, người đến tốt cùng là mang nàng từ đâu về?” Hoắc Lỗi tò mò hỏi.

“Trong rừng” Mạt Vô Ngân trả lời đơn giản.

Xem ra đại ca cũng không muốn giải thích nhiều, Hoắc Lỗi cũng không hỏi tới nữa.

Sau đó, hân dường như nhớ tới cái gì, mở miệng nói: “Lão đại, người có hay không chú ý Vân Huyền gần đây tương đối hoạt bát? Xem ra giới thiệu Diêu nha đầu cho nàng biết rất có ích.” Nói xong, hân vì mình thần cơ diệu toán tương đối đắc ý.

Mạt Vô Ngân ngẩng đầu nhìn bộ dáng đắc ý của Hoắc Lỗi, không khỏi ở trong lòng cảm thán Khởi Diêu lợi hại. Xem ra Hoắc Lỗi cũng bị đồng hóa không ít, quả thật là “Cận chu giả xích, cận mặc giả hắc” (chú: đỏ, xích: đỏ, cận mặc giả hắc: gần mực thì đen). Bất quá, hân không dám đến gần nàng, sợ sẽ có một ngày tổn thương đến nàng, muốn nàng sống tốt, hân cho rằng giữ vững khoảng cách là cần thiết.

Hoắc Lỗi mặc dù thường cùng nàng ở chung một chỗ, lại không thể lúc nào cũng phụng bồi nàng, Mạt Vô Ngân biết nàng rất cô đơn, bởi vì loại tư vị này lớn lên cùng với hân, hân làm sao sẽ không hiểu đây? Hiện tại có Vân Huyền phụng bồi nàng, làm Mạt Vô Ngân hết sức cảm kích. Bất quá, vừa nghĩ tới cách giải thích mới lạ về hàm ý trong thơ của Khởi Diêu, hân ngược lại cảm thấy hổ thẹn, thấy thua thiệt hơn nàng.

“Đại ca, có nên để cho các nàng biết chúng ta đã trở lại hay không?” Hoắc Lỗi thăm hỏi ý kiến của hân.

“Không cần, để cho Tiểu Vân chuyên tâm luyện chữ, chúng ta ở chỗ này thương lượng là tốt rồi.” Mạt Vô Ngân lấy lại tinh thần, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, bắt đầu cùng Hoắc Lỗi bàn chuyện.

“Khởi Diêu tử, ta đã viết xong!” Vân Huyền hướng về phía Khởi Diêu đang đem cả đầu vùi vào trong giá sách chiến đấu hăng hái.

“Nga, viết xong rồi sao?” Khởi Diêu từ trong giá sách ngẩng đầu lên.

“Àn” Thấy mặt Khởi Diêu, Vân Huyền không khỏi nở nụ cười.

Trên trán Khởi Diêu dính chút bụi bặm, lỗ mũi, gương mặt cũng khó mà may mắn thoát khỏi, búi tóc trên đầu đã sớm lệch, mấy sợi tóc không nghe lời buông xuống bên hai má. Tóm lại, nàng nhếch nhác chật vật chỉ một câu nói có thể hình dung “Hồi đầu thổ kiếm”! (mặt xám mày tro)

Khởi Diệu bắt đầu nhún nhún vai, “Trên giá sách có chút sách đại ca người đã lâu không có động vào, nếu không ta cũng không biến thành bộ dáng như vậy.” Nàng dùng ống tay áo xoa xoa đầu đầy mồ hôi. “Không nghĩ tới sửa sang lại giá sách cũng mất nhiều thời gian như vậy.”

“Ta cũng tới giúp một tay là được.” Không đành lòng thấy Khởi Diệu khổ cực như vậy, Vân Huyền xưng phong nhận việc.

“Không cần, Tiểu Vân, ta một người bản là đủ rồi, không cần hai người cùng bản.” Khởi Diệu vội vàng ngăn cản.

“Khởi Diệu tỷ, người không phải dạy ta bằng hữu lúc khó khăn phải giúp đỡ một tay sao? Chúng ta nếu là bằng hữu, ta nên giúp người. Hơn nữa hôm qua người bảo ta cần có một chút kỹ năng, giúp người quét dọn chẳng phải có thể học được kỹ năng mới? Ngoài ra, người trước đó còn nói với ta, ta thân thể ngày càng yếu đuối, cần phải vận động, giúp người làm chút chuyện, chẳng phải là vận động sao? Đây chẳng phải một công đôi việc? Cho nên ta nhất định phải giúp một tay.” Vân Huyền một hơi nói xong, lập tức từ bàn đọc sách đến bên cạnh Khởi Diệu, cầm lên khăn lau.

Khởi Diệu thấy nàng nói ba hoa chích chòe, lý do ngược lại cũng vô cùng đúng đắn, nên cũng không phản đối.

“Được rồi! Nhưng là người mặc y phục đẹp thế, nếu là dơ sẽ rất khó sạch nga!” Kể từ khi tới nơi này, hết thấy đều muốn mình tự động thủ, đặc biệt không có máy giặt quần áo, cho nên Khởi Diệu mới biết giặt quần áo vất vả như nào.

Vân Huyền cúi đầu nhìn y phục của mình, suy nghĩ một chút cũng đúng. “Vây Khởi Diệu tỷ, ta đi thay bộ y phục cũ nhất.” Nói xong chạy ra ngoài, về phòng thay quần áo. Chạy được mấy bước, quay đầu lại hướng Khởi Diệu nói: “Chờ ta một chút, Khởi Diệu tỷ, ta lập tức sẽ trở lại!”

Tiểu Vân quả nhiên bất đồng! Nàng trước kia căn bản sẽ không chạy, nay thay đổi làm Khởi Diệu thật ngạc nhiên. Hơn nữa nàng cũng vui vẻ hơn, thường có thể thấy nụ cười của nàng, nghe được nàng cười, cũng làm Khởi Diệu mừng rỡ không dứt.

Không quá bao lâu, Vân Huyền thở hổn hển trở lại, trên người quả nhiên mặc y phục cũ, bất quá so với quần áo trên người Khởi Diệu quả là tốt hơn nhiều. Có thể thấy được hai ca ca của Tiểu Vân đối với muội muội duy nhất là phi thường rộng rãi.

“Khởi Diệu tỷ, cái này cho người.” Vân Huyền đem ngọc hoàn nhét vào tay Khởi Diệu.

“Không thể, Tiểu Vân, ta không thể nhận.” Khởi Diệu lắc đầu một cái, đem vật đẩy trở về.

“Tại sao không thể? Đây chỉ là lễ vật nhỏ mà muội muội ta muốn đưa người, huống chi không phải người thường đưa ta bánh ngọt ăn sao?”

Nói đến những khối bánh kia đều là có lai lịch! Đó là Khởi Diệu thừa dịp chảnh không chú ý lấy trộm. Vân Huyền từng hỏi Khởi Diệu: “Nếu như muốn ăn, tại sao không gọi người làm nhiều vào, tại sao phải lấy trộm?”

Khởi Diệu trả lời nàng: “Chiến lợi phẩm lấy trộm ăn ngon hơn.” Thấy Tiểu Vân vẻ mặt không tin, Khởi Diệu liền dẫn nàng đi chinh chiến một lần, hai người tác chiến thành công chạy về, quả nhiên thấy bánh ngọt ngon hơn.

Ai! Thật là dạy xấu thiên kim nhà người ta, tự nghiệm thấy không tốt, hết lần này tới lần khác dẫn người ta đi trộm đồ, cảm nhận thú vui bị người khác truy đuổi. Hoắc Lỗi mà biết Diệu nha đầu dạy muội muội hần những thứ này, nhất định sẽ giận đến giậm chân, thậm chí sẽ giận đến ngắt đi.

Bởi vì các nàng cư nhiên không có rủ hần.

“Không được! Ta không thể nhận.”

“Khởi Diệu tỷ, người là không phải ngại nó quá mộc mạc, cho nên mới không nhận?” Tiểu Vân có chút ủy khuất nhìn nàng.

“Dĩ nhiên là không phải, là bởi vì nó quá đáng giá.” Khởi Diệu vội vàng giải thích.

“Nhưng là, Khởi Diệu tử, người đối với ta tốt như vậy, còn miễn phí dạy ta học, phần ân tình này ta không cách nào hồi báo, chỉ có thể đưa người ngọc hoàn này, biểu thị cảm kích của ta. Người nếu không nhận, liền thể hiện người không muốn thu nhận ta làm học trò.” Nói đến cuối cùng, Tiểu Vân buồn đến mắt cũng ửng đỏ.

Trời ạ! Sao lại tới mức độ này? Nhìn nàng sắp rơi lệ, Khởi Diệu rối loạn dõ dãnh nói: “Được rồi! Tiểu Vân, không muốn người buồn, ta sẽ nhận có được không” Vừa nói, liền cầm lấy ngọc hoàn trong tay Tiểu Vân, liền tiếp nói mấy tiếng cảm ơn.

Tiểu Vân lúc này mới nín khóc mỉm cười.

“Tốt lắm, hiện tại chúng ta bắt đầu làm việc đi!”

“Ân” Vân Huyền cao hứng gật đầu, vội vàng cuốn lên ống tay áo, cầm khăn lau giúp Khởi Diệu lau giá sách khác.

Mạt Vô Ngân cùng Hoắc Lỗi đi vào, chính là thấy hai hoi đầu thổ kiểm mĩ nhân mệt mỏi gục xuống bàn ngủ thiếp đi.

“Hoắc Lỗi, người ôm Vân Huyền về phòng nghỉ ngơi.” Mạt Vô Ngân chỉ thị nói.

“Vây Diệu nha đầu thì sao?” Hoắc Lỗi lo lắng chỉ vào Khởi Diệu.

“Ta sẽ xử lí.”

Thấy tia ôn nhu trong mắt đại ca, Hoắc Lỗi trong lòng nở nụ cười, nhẹ nhàng ôm lấy muội muội đi ra ngoài cửa, yên tâm để Diệu nha đầu giao cho đại ca.

Mạt Vô Ngân không tiếng động đi tới bên cạnh Khởi Diệu, lấy tay nhẹ nhàng lau bụi bặm trên mặt nàng.

“Thật là, không cần quét dọn nghiêm túc như thế.”

Đột nhiên, Khởi Diệu bởi vì nằm ngủ quá lâu, cảm thấy cánh tay không thoải mái, mà quay đầu thay đổi tư thế ngủ. Mạt Vô Ngân lắc đầu một cái, cô gái nhỏ này nếu là ngủ thiếp đi, trừ phi chờ nàng tự tỉnh lại, nếu không coi như trời sắp xuống, nàng cũng sẽ không tỉnh.

Nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực, thấy mùi thơm quen thuộc trên người nàng, cảm giác hồi hộp lan tràn toàn thân hần, muốn vĩnh viễn cứ như vậy ôm nàng, vĩnh viễn đều không buông ra. Vậy mà lí trí lại nói cho hần biết, đó là si tâm vọng tưởng, vĩnh viễn cũng không thể xảy ra.

9. Chương 9

Ban đêm lại tới, Mạt Vô Ngân cảm tức nhìn bầu trời, hai hôm nay là ngày trăng tròn hàng tháng, hần lại lần nữa sắp biến thân thành yêu quái khiến người ta sợ hãi. Cảm giác từ sâu trong cơ thể run rẩy, hần không khỏi nhanh chóng vào bên trong thư phòng.

Ở trong bóng tối, ánh mắt Mạt Vô Ngân lóe ra sắc xanh làm người ta sợ hãi. Hần không hề do dự cầm lấy xích to trên tường, bắt đầu quấn quanh cổ cùng eo mình, sau đó khóa còng tay lại, đem chìa khóa bỏ vào túi bên trong y phục, lẳng lặng chịu đựng thống khổ quen thuộc.

Một cỗ áp lực thẳng từ trái tim mà đến, hần cảm giác được bắp thịt trên người vận vẹo, tựa như chính nó có ý chí. Khi toàn thân kịch liệt đau đớn, hần cố gắng chống cự, hy vọng có thể có kì tích xuất hiện, nhưng giống như thường ngày, hần lại thất bại.

Tựa như mấy ngàn cây kim đồng thời đâm hần, Mạt Vô Ngân bật ra rên rỉ. Trong cơ thể hần một con người đáng sợ khác bắt đầu xuất hiện, cơ thể cũng bắt đầu biến hóa dữ dội, thân thể nhẵn nhụi mọc ra lông dài thô ráp màu đen, khuôn mặt đáng sợ vận vẹo, trong miệng lộ ra răng nhọn trắng hếu, tay chân móng tay trở nên cứng rắn, cuộn lại thành móng vuốt cứng, hần không nhìn được từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng kêu ồm ồm, vừa giống rên rỉ lại vừa giống sói tru.

Thống khổ theo thời gian trôi qua mà từ từ biến mất, bên trong phòng tối chỉ còn lại một hắc lang to lớn.

Mở đôi mắt lóe ánh xanh, nó dùng sức vùng vẫy, đứng dậy muốn chạy trốn, lúc này mới phát hiện trên người quần quanh mấy vòng khóa to. Nó ra sức giùng giàng, há mồm lộ ra răng nanh cắn xích trên người, hi vọng có thể giống như mấy lần trước, đem xích cắn đứt mà thoát. Thế nhưng bất kể nó dùng sức như thế nào, chính là thoát không ra.

Bởi vì nó dùng sức giãy giụa quá mức, khiến cho xích trên cổ khảm cả vào thịt bên trong, máu một giọt dọc theo xích rơi xuống, nhưng không cách nào ngăn cản ham muốn thoát ra ngoài của nó. Hắc lang cao giọng kêu gào, càng thêm dùng sức kéo xích trên người. Từ từ, nó mơ hồ cảm thấy tuyệt vọng, thanh âm kêu gào dần dần biến thành tiếng nức nở thật thấp.

Khởi Diệu đột nhiên từ trong giấc mộng tỉnh lại, mở mắt nhìn chung quanh một chút, cũng không có phát sinh chuyện gì.

Nhắm mắt lại, muốn lần nữa tiến vào mộng đẹp, lại thế nào cũng không ngủ được.

Ở trên giường lật tới lật lui, nhắm mắt muốn ngủ. Đếm cừu! Đúng rồi, nghe nói đếm cừu có thể giúp ngủ, thử làm một chút, nói không chừng sẽ có tác dụng. Một con, hai con, ba con – một nghìn con -

A! Nàng sai lầm rồi. Khởi Diệu lúc này mới nhớ tới nàng cùng người khác không giống nhau, trước kia lúc ở trường học ngủ gà ngủ gật, chỉ cần tính toán, càng tính đầu óc nàng càng tỉnh táo, mà nàng lại đếm cừu để ngủ, thật là ngốc tử!

Vậy nhớ lại chuyện xưa tốt lắm. Vừa nghĩ tới chuyện xưa, Khởi Diệu lập tức nhớ đến một chút chuyện quỷ quái mà nàng từng nghe, trong đầu tự động bày ra các loại khuôn mặt quỷ, càng nghĩ càng sợ, buồn ngủ cũng bị hù dọa tỉnh ngủ.

Quên đi! Nàng cuối cùng cũng bỏ đi, nếu không ngủ được, cũng không nên tự hù dọa mình, không bằng đứng lên đi lại.

Khởi Diệu không cam lòng từ trên giường bò dậy, không nghĩ tới người thường ngủ say như nàng lại mất ngủ! Một người tự xưng là sâu ngủ cư nhiên mất ngủ, thật sự là quá mất mặt! Nói ra nhất định sẽ làm người cười chết.

Đột nhiên, nàng hắt hơi một cái, lúc này mới cảm thấy ban đêm thật lạnh lẽo, tiện tay cầm áo choàng mặc vào, rồi lại nhớ tới nàng không phải ở trong thư phòng làm việc sao? Khởi Diệu cau mày hồi tưởng, nàng hình như còn cùng Tiểu Vân nằm trên bàn ngủ - - -

“Từ từ, không đúng!” Nàng thấp giọng thở nhẹ. Nàng sao lại ở bên trong phòng của mình, hơn nữa còn đã tắm rửa?

Khởi Diệu hao tổn tâm trí bên trong phòng lục lại kí ức, chỉ muốn tìm lí do hợp lí giải thích. Kỳ quái, tại sao một chút ấn tượng cũng không có đây? Có thể hay không giống như thời gian thi cử trước kia? Năm đó vì để thi đậu học viện y, nàng thường chăm chỉ đến nửa đêm canh ba, thậm chí một ngủ gục xuống bàn thiếp đi, nhưng là sáng sớm tỉnh dậy, lại phát hiện mình đang ngủ trên giường.

“Ân, nhất định là như vậy!” Khởi Diệu vỗ tay nói, “Ta quá mệt mỏi, cho nên trong tiềm thức thúc đẩy, liền tự động trở về phòng ngủ, có lẽ thuận tiện còn tắm rửa sạch sẽ.” Đối với giải thích như vậy, Khởi Diệu rất vừa lòng.

Nói đến công việc ở thư phòng, liền nhớ đến Tiểu Vân đưa cho nàng ngọc hoàn. Khởi Diệu vội vàng xoay người lại tìm, không thấy! Không thể nào! An ủi mình tin tưởng “Định luật vật chất bất diệt (không tự biến mất)”, cố gắng tốt cùng hồi tưởng mình để nó ở đâu? Nàng nhớ - - - hình như để nó ở trong thư phòng? Đúng, phải là để ở thư phòng không có mang về.

Khởi Diệu cẩn thận hồi tưởng một lần, xác định mình đích xác đặt ở trên bàn sách. Như thế rất tốt, hóa ra quên mang về, nếu là không thấy liền nguy rồi!

Quên đi, dù sao nàng cũng không ngủ được, không bằng thừa dịp đi lấy trở lại.

Quyết định xong, nàng đi ra phòng bên ngoài, xuyên qua đình trong vườn hoa hướng thư phòng đi tới, vừa đi vừa hưởng thụ sự im lặng khó thấy.

Hôm nay trăng sáng thật kì quái, Khởi Diệu chớp chớp mắt, cho là mình nhìn lầm. Nó thoát nhìn không sáng tỏ giống thường ngày, lại giống như máu đỏ tươi. Bất quá dùng máu hình dung thì hơi khoa trương, giống như là - - - Khởi Diệu cố gắng tìm từ thích hợp để hình dung. Đúng rồi! Giống như lòng đỏ trứng vịt muối, cũng giống như cây quýt, càng giống như mặt trời buổi chiều xuống núi.

Dưới ánh trăng làm nền, khung cảnh xung quanh thoát nhìn càng quỷ dị hơn. Bất quá, đối với người hiện đại như Khởi Diệu mà nói, một chút ảnh hưởng cũng không có, thậm chí còn háng hái bưng bưng muốn học cổ nhân làm thơ từ thiên cổ.

Chỉ thấy nàng gật gù đắc ý một phen, linh cảm gần nhất, liền mở miệng thành thơ: “Nguyệt quang quang, đầu quang quang, tiền quang quang, khán nguyệt quang.” (Ánh trăng sáng, đầu trọc lóc, tiền không có, nhìn ánh trăng.) Còn chưa nói hết, chính mình không nhận được phê cười ha hả.

Đây là loạn thơ sao, chỉ có thể miễn cưỡng coi như là thủ vè. Dọc thoe đường đi, nàng liền đắm chìm trong niềm vui thú ngắm trăng, căn bản liền quên cảnh cáo của Mạt Vô Ngân.

Khởi Diệu đi vào thư phòng, liền thấy ngọc hoàn trên bàn, nàng cao hứng đi lên trước đem ngọc hoàn cầm đeo lên tay, tránh đánh mất. Ân! Thật vừa vặn đây, hình như là đặc biệt làm vì nàng.

Bất chợt, mí mắt nháy, lần này nháy thật nhanh, giống như sắp có chuyện gì phát sinh.

Ông trời phù hộ! Lần trước mí mắt phải nàng nháy lợi hại như thế nào, chính là trước khi máy bay rơi xuống. Lần này lại không biết được có chuyện lớn gì sắp xảy ra, phải nhanh trở về phòng!

Nàng vội vàng xoay người hướng ngoài cửa, loáng thoáng, nàng nghe thấy thanh âm.

Một loại làm cho người ta rợn cả tóc gáy, máu đông lại khò khét. Thanh âm gào khóc kia tương đối nhỏ, nếu không phải quanh mình an tĩnh ngay cả cây kim rơi xuống cũng nghe được, nàng căn bản sẽ không chú ý.

Thân thể Khởi Diệu giống như hóa đá, trong đầu trống rỗng, không biết là mình nên chạy, hay là đứng cảm nhìn xem?

Không biết là bao lâu, thanh âm gào khóc biến mất, Khởi Diệu thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại có tiếng rên rỉ truyền ra.

“Ta vào a! Có người bị thương sao?” Bản năng thầy thuốc thúc giục nàng mau sớm chữa trị cho bệnh nhân, Khởi Diệu quên sợ hãi, quay đầu lại cẩn thận tìm kiếm nguồn gốc thanh âm.

Thanh âm rõ ràng là từ nơi này truyền ra, nhưng là tại sao không có ai đây? Kỳ quái! Khởi Diệu đứng ở bàn đọc sách trước vách tường, nghi ngờ suy nghĩ. Chẳng lẽ đằng sau tường có mật thất?

“Đúng rồi, trong này nhất định có mật thất tồn tại, cổ nhân thích nhất đồ chơi này.” Sau khi nghĩ thông, Khởi Diệu bắt đầu tìm kiếm chốt mở mật thất, vừa cố gắng hồi tưởng những điều viết trong tiểu thuyết võ hiệp, chốt mở bình thường đều là ở bàn đọc sách gần mật thất, bình hoa, giá sách, thậm chí là trong sách. Nàng gờ cao ánh nến, cẩn thận nhìn phụ cận bàn đọc sách.

Bình hoa phía sau bàn đọc sách tựa hồ có dấu vết bị chạm qua. Bởi vì buổi chiều lúc nàng sửa sang lại, chỗ đặt bình hoa hiện tại cùng bây giờ bất đồng, xem ra là có người di chuyển.

Khởi Diệu đi tới trước bình hoa, để nền xuống, thử dò xét xem bình hoa bị dịch chuyển thế nào. Quả nhiên, vách tường xoay mình mở ra một cái cửa nhỏ.

Nàng cẩn thận cầm nến, đi vào phía trong cửa dò xét. Không ngoài dự đoán, sau cửa nhỏ là một hành lang không biết đi đến nơi nào, tiếng rên rỉ có thể nghe thấy rất rõ ràng.

Khởi Diệu cầm cao ngọn nến, chiếu sáng một mảng tối phía trước, đứng ở chỗ ngoặt cầu thang, nàng hiện tại càng thêm muốn phát minh ra đèn điện.

Nàng hít một hơi, nói mấy câu khích lệ với bản thân, liền bắt đầu đi xuống, mỗi bước đều vô cùng cẩn thận, để tránh trật chân rồi té; nếu là không đi từng bước, nàng có thể sẽ thẳng tắp ngã xuống dưới, hơn nữa tuyệt đối ngã chổng vó, sừng mặt sừng mũi. Lần này cũng không có Mạt Vô Ngân tới đón, Khởi Diệu tự giẫm ngã.

Bóng tối hai bên thang lầu giống như quái thú, uy hiếp muốn nuốt ánh nến trên tay Khởi Diệu. Nàng càng đi xuống, sợ hãi càng sâu, Khởi Diệu cơ hồ muốn hát vang quân ca lấy thêm can đảm. Nếu không phải là ý thức trách nhiệm thầy thuốc, cùng với nghe tiếng rên rỉ chịu đựng làm người ta đau lòng, sợ rằng nàng đã sớm nhanh chân chạy mất.

Cuối cùng, nàng cũng đi tới chỗ cuối hành lang, khom lưng, tiến vào bên trong mật đạo. Tại thạch thất rộng lớn, Khởi Diệu giơ cao cây nến, tìm kiếm nguồn gốc thanh âm. Sau đó, nàng nhìn thấy nó, nàng không biết là bây giờ nên buông lòng, hay là đề cao cảnh giác?

Là nó, con đại hắc lang!

Mấy ngày nó mất tích, Khởi Diệu vẫn rất lo lắng, cho nên khi nàng làm việc ở Bắc viện, từng nghĩ tới muốn tìm nó, nhưng là không tìm được, thật không nghĩ ở chỗ này phát hiện nó.

Hắc lang vừa thấy Khởi Diệu tiến vào thạch thất, phút chốc đứng lên, từ sâu trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ thật thấp, nghe giống như là tức giận trách cứ.

Khởi Diệu đem cây nến đặt ở cái bàn nhỏ duy nhất trong phòng, cả thạch thất nhất thời sáng lên, bên trong trừ một cái bàn cùng giường, không hề có những vật khác. Nhìn xong toàn cảnh xung quanh, Khởi Diệu xoay người tra xét bằng hữu của nàng.

“Trời ạ! Sao lại có người nhấn tâm như vậy đây?” Nàng khiếp sợ vạn phần nhìn xích quần quanh người hắc lang, vì phòng ngừa nó trốn thoát, xích to kinh khủng. Rất rõ ràng, hắc lang ra sức giãy giụa quá mức, bởi vì nó giãy giụa, khiến cho xích khảm vào bên trong thịt nó, máu tươi từng giọt theo xích chảy xuống đất, thấy thế Khởi Diệu nhìn không được đau lòng.

Khởi Diệu muốn đến gần nó, nó lại hung hãn lộ ra răng nanh, trước ngực lông dựng lên, giống như muốn dọa cho Khởi Diệu chạy.

“Hắc! Người sẽ không quên ta đi? Ta chính là người cho người ăn pizza a!” Khởi Diệu nhắc nhở hắc lang.

Hắc lang căn bản không nghe nàng, nó cong người đứng dậy, tức giận đối với nàng gầm gừ.

“Được rồi, được rồi, không nhớ rõ thì thôi! Cũng đừng hung dữ như thế!” Nàng tiếp tục dụ dỗ, “Ta chỉ là muốn xem một chút thương thế trên cổ người. Nếu như người không hung dữ với ta nữa, nói không chừng ta còn nghĩ biện pháp cởi xuống xích trên người người nga!” Thật là, vào thời điểm này nàng vẫn có tâm tình cùng sói nói điều kiện, người bình thường đã sớm bị hù dọa chạy.

Có lẽ chính là nàng quá lớn mật, Khởi Diệu trong lòng nghĩ. Bất quá, không biết tại sao, nàng biết con hắc lang này sẽ không làm tổn thương nàng. Khởi Diệu chưa từ bỏ ý định từ từ tiến gần người hắc lang, chỉ thấy nó ngửi ngửi mùi trên người nàng, giống như là nhớ tới điều gì, rồi hướng nàng gào hai tiếng, hai tiếng này nghe cực kỳ khốn khổ, bất đắc dĩ. Không để ý tới nàng, nó an tĩnh nằm xuống, một đôi mắt lóe ánh xanh nhìn chằm chằm nàng.

Khởi Diệu thấy nó an tĩnh nằm, liền to gan lại gần, đứng bên cạnh hắc lang, cùng nó giải thích chuyện mình cần làm, lại dụ dỗ nó mấy câu, liền bắt đầu nghiêm túc kiểm tra vết thương của nó.

“Thật là, đến tột cùng là tên khốn nào biến người thành như vậy! Thật sự là quá ghê tởm!” Vừa kiểm tra thương thế, nàng vừa thấp giọng tức giận mắng. Hắc lang không chỉ có thương tích trên cổ, chỉ cần là nơi xích quần quanh đều có vết thương tồn tại, nhưng trên cổ xích đã khảm cả vào thịt bên trong, nếu như không nhanh đưa xích lấy ra, ở trên cổ sẽ lưu lại vết sẹo khó chữa khỏi.

Khởi Diệu bắt đầu nghĩ biện pháp cởi xích. Nàng nhẹ kéo cái xích, mới phát hiện cả cái xích bị khóa lại. Thấp giọng dụ dỗ hắc lang đứng thẳng lên, nàng cẩn thận đem khóa to phía dưới lấy ra, hao tổn tâm trí suy nghĩ nên mở khóa thế nào.

“Thật là, khóa lớn như vậy không có chìa tuyệt đối mở không ra, nên làm sao chophải đây?” Nàng thấp giọng lầu bà lầu bầu.

Quay đầu lại nhìn hắc lang một chút, thấy nó lại khôi phục tư thế nằm sấp, thấp giọng nức nở, giống như đang khuyên nàng bỏ đi, nhanh lên một chút rời đi.

“Không!” Khởi Diệu lắc đầu một cái, hướng về phía nó nói: “Không giúp người đem khóa cởi ra, ta sẽ không đi.”

Hắc lang gầm thét hai tiếng, quay đầu đi không để ý tới nàng nữa.

“Trời ạ, ta nhất định là thần kinh quá nhạy cảm! Ta sao lại cảm giác nó giống như tức giận, không thêm để ý tới ta đây?” Khởi Diệu tự lẩm bầm.

Tạm thời không nói những thứ này, hiện tại nàng đến tột cùng mở khóa thế nào đây? Nếu như không đem khóa lấy xuống, nàng không có cách nào thay hắc lang chữa thương. Khởi Diệu đứng lên, cầm cây nến trên bàn, bắt đầu kiểm tra xem có phải hay không trên tường có treo chìa khóa.

Không có, cái gì cũng không có! Nàng tức giận trở lại chỗ cũ, hung hăng nhìn chằm chằm khóa xích, giống như làm như vậy có thể đốt cháy khóa.

Đột nhiên, nàng nghe hắc lang thấp giọng kêu gào, cảm giác giống như là đang gọi nàng. Khởi Diệu tiến đến, phát hiện nó đang đưa móng vuốt hướng bên cạnh mặt đất, không biết muốn bắt thứ gì. Nàng hí mắt nhìn không rõ lắm, chỉ biết là một đồ vật.

Bởi vì bên kia thực sự là quá mờ, không thấy rõ, Khởi Diệu vội vàng cầm nến đi tới. Ần, cuối cùng cũng thấy rõ ràng, nó kéo chính là mấy bộ y phục. Y phục?! Nàng vui mừng suy nghĩ, nói không chừng chìa khóa để ở bên trong!

Khởi Diệu vội vàng để nến xuống, nhẹ nhàng đẩy ra đại hắc lang, cầm lên y phục nó phát hiện, bắt đầu đứng lên lục soát. Ần, quả nhiên là ở bên trong y phục! Nàng cao hứng từ túi lấy ra chìa khóa.

“Ần, người thật thông minh!” Nàng tán thưởng sờ sờ đầu hắc lang. “Hiện tại ta muốn giúp người mở khóa xích, người không nên cử động, phải ngoan ngoãn nga!” Nói xong, liền cúi thân, cúi đầu, thử mở ra khóa xích.

Không biết thử bao lâu, cuối cùng cũng truyền ra hai tiếng “Khách, khách”. Khởi Diệu thở phào nhẹ nhõm, gỡ khóa xuống, xoa mồ hôi trên trán, sau đó lại giúp hắc lang cởi xích trên người ra. Nhất thời, nó thấy khát vọng tự do, cả người liền muốn xông về phía trước, muốn ở trong rừng núi chạy, không chịu bất kỳ sự gò bó nào.

“Uy! Người chờ một chút a!” Khởi Diệu phát hiện nó cử động, vội vàng không sợ chết ôm lấy thân thể hắc lang, ngăn cản nó chạy ra phía ngoài.

Hắc lang quay đầu lại kêu nhỏ.

“Hắc! Không nên hung dữ như vậy! Ta phải giúp người trị liệu vết thương, người quên sao?” Nàng thấp giọng lầu bầu. “Còn có, người nên đối với ân nhân cứu mạng khách khí một chút, nói không chừng sau này người lại bị thương, ta còn có thể suy nghĩ cứu người.” Nữ nhân này không sợ chết, cư nhiên cùng một đại hắc lang không bị trời oán trách kiêm nói điều kiện!

Nghe xong lời của nàng, trong cổ họng hắc lang phát ra mấy tiếng tru thấp, lại an tĩnh nằm xuống. Khởi Diệu vội vàng lấy ra thuốc mỡ tủy thân, đem một bên y phục xé làm băng vải khẩn cấp, bắt đầu giúp nó băng bó trị liệu.

Lúc nàng băng bó xong, cả người mệt mỏi nói không ra lời. Trải qua phen này lăn qua lăn lại, sâu ngủ bị hù chạy nay đã trở lại.

“A” nàng vô cùng không ưu nhã ngáp to, miến cưỡng mở cặp mắt đang díp xuống, hướng về phía đại hắc lang dặn dò nói: “Có thể đi ra ngoài, bắt quá người phải trở lại nhanh một chút, đừng ở bên ngoài dạo chơi quá lâu.” Còn chưa nói hết, lại ngáp to, “Nếu như người ngoan ngoãn, vậy ta ngày mai sẽ tìm chủ nhân

người thương lượng, không nhốt người ở đây nữa.” Vừa nói vừa leo lên giường lớn bên tường, thỏa mãn kêu một tiếng, liền tiến vào mộng đẹp nàng mong đợi đã lâu.

Nghe tiếng hít thở vững vàng của nàng, biết nàng đã ngủ say, hắc lang bây giờ không biết mang nàng đi thể nào mới phải? Tiểu nữ tử này sợ rằng sớm quên mình đang ở cùng phòng với ai, cứ nhiên có thể bình yên ngủ như thế.

Nó thật thấp kêu gào, cho thấy bất đắc dĩ của mình, quay đầu lại đem quần áo vừa rồi chưa bị Khởi Diêu xé lên giường, nhẹ nhàng đắp trên người giai nhân.

Hắc lang lẳng lặng nằm trên mặt đất, khát vọng tự do cùng kích động đã hoàn toàn biến mất, hiện tại nó chỉ muốn ở chỗ này cùng nàng, nhìn nàng xinh đẹp ngủ.

Không bao lâu, Khởi Diêu giật giật, giống như là cảm thấy rét lạnh, cả người lui vào bên trong, giống như con tôm cuộn lại. Nó không đành lòng lên giường, rúc vào bên cạnh Khởi Diêu, cho nàng ấm áp. Trong giấc mộng Khởi Diêu ưm một tiếng, thân thể hướng nơi ấm áp, cả người gắt gao ở bên người hắc lang.

Ôn nhu nhìn nàng ngủ, nội tâm thành lũy của hắc lang đã có một góc bắt đầu dần ra.

Hiện tại chỉ có thể đợi, chờ lúc nó trở lại thành người, sẽ đem cái phiền toái nhỏ này ôm trở về phòng.

Khi Khởi Diêu mở mắt ra, thứ đầu tiên đập vào mắt, chính là khuôn mặt cứng rắn của Mạt Vô Ngân.

“Này, sớm a.” Nàng lên tiếng chào hỏi, vuốt vuốt mắt ngái ngủ. “Àn, ta có thể hỏi một chút, tại sao người ở trong phòng ta?”

Mạt Vô Ngân không nói gì, chẳng qua là lạnh lùng nhìn nàng.

Khởi Diêu bị hắc lang nhìn thế có chút không được tự nhiên, người này cũng quá tôn quý đi! Sáng sớm ở trong khuê phòng nữ tử, chẳng những không nói một câu, gương mặt thối rửa, làm như nàng thiếu hắc lang mấy trăm vạn.

“Uy, Mạt Vô Ngân, có phải hay không xảy ra chuyện gì cần ta giúp người, nếu không sao lão bản người chạy đến phòng ta?” Khởi Diêu dò xét hỏi.

“Đây không phải là phòng của người.” Mạt Vô Ngân không vui mở miệng.

“Không phải phòng ta?!” Khởi Diêu không tin tái diễn một lần, để xác thực lời của hắc lang, nàng ngẩng đầu nhìn bốn phía. “A! Thật không phải là phòng của ta!”

“Dĩ nhiên không phải, đây là phòng ta.” Mạt Vô Ngân lạnh lùng trả lời.

“Phòng – người? Sao lại ở đây? Ta tối ngày hôm qua rõ ràng là ở -” a, xong rồi! Lần này thật sự xong rồi. Khởi Diêu ở trong lòng hồ to, nàng ngày hôm qua ngủ ở mật thất trong thư phòng, điều này không quan trọng, quan trọng là hắc lang tóm được. Mà nàng mới vừa rồi còn mắng hắc lang, bết bát hơn chính là ngày hôm qua còn chiếm giường của hắc lang.

Đối với Khởi Diêu mà nói, giường là rất trọng yếu, nếu như ai dám xâm chiếm giường nàng không để cho nàng ngủ, nàng nhất định để cho người kia chết rất khó nhìn. Suy bụng ta ra bụng người, nàng có thể phỏng đoán hiện nay Mạt Vô Ngân đang rất nóng giận.

Nghĩ đến việc mình gây họa, không khỏi ảo não vạn phần. Khởi Diêu len lén nhìn hắc lang một cái, thấy hắc lang mân chặt môi, ánh mắt không vui nhìn nàng, xem ra hòa giải là vô vọng!

Bất kể như thế nào, nhận lỗi trước quan trọng hơn, chả phải “Tự thú là người vô tội” sao! Thế là Khởi Diêu vội vàng cúi đầu, giả bộ sám hối.

“Người không cần dữ như vậy! Ta biết ngày hôm qua ta không nên đi thư phòng, nhưng là ta có đồ để ở thư phòng quên cầm về, buổi tối nhớ lại mới đến lấy. Sauró ta nghe thấy thanh âm kêu gào của hắc lang của người, liền tìm được hành lang tiến vào thạch thất giúp nó trị liệu! Bất quá, nói đi nói lại vẫn là lỗi của người, có một con lang lại đem nó thành như vậy, còn đem nó nhốt bên trong thạch thất! Ta bất quá là chỉ gặp chuyện bất bình, rút dao tương trợ mà thôi.” Khởi Diêu vừa mới bắt đầu còn thấp giọng nhận lỗi, nhưng

nghĩ đến con sói kiaphải chịu khổ sở mà càng nói càng tức giận, càng nói càng lớn tiếng, cuối cùng bắt đầu chỉ trích Mạt Vô Ngân.

Mạt Vô Ngân nghe thật sự là dở khóc dở cười, vốn nhìn nàng có thành ý nhận lỗi, ai biết cuối cùng cư nhiên đổ hết lỗi lên đầu hần.

Bất quá, thấy nàng quan tâm đến con hắc lang như vậy, sâu trong nội tâm chảy qua một cỗ nước ấm, làm hần cảm thấy ấm áp. Không được, không thể mềm lòng! Hần tự nhắc mình, ấm áp trong nháy mắt lạnh đi.

Nếu như hiện tại hần bỏ qua cho nàng, nàng nhất định có thể lần nữa tiến vào hạch thất, đến lúc đó nhất định sẽ bị nàng tìm ra chân tướng, nàng sẽ bị hù dọa, nàng sẽ cách xa, biết sợ, sẽ không giống bây giờ cùng hần tán gẫu – nhất thời, hần lại nghe thấy tiếng hét chói tai sợ hãi của mẫu thân, còn có thanh âm cầu xin hần không nên tổn thương cả nhà bọn họ. Không được, hần không thể mềm lòng.

“Không phải chuyện của ngươi.” Quyết định xong, hần lạnh lùng nói ra những lời này.

“Dĩ nhiên cùng ta có quan hệ! Con sói kia là bằng hữu của ta.” Khởi Diệu tức giận nhìn hần chằm chằm.

“Nhưng ta là chủ nhân của nó, ta muốn xử lí nó thế nào là chuyện của ta, ngươi đừng nhúng tay vào.”

“Ngươi – ngươi – lại tàn khốc không biết lí lẽ như vậy! Ta thật là nhìn lầm ngươi!” Khởi Diệu giận đến không nói ra lời.

Mạt Vô Ngân cũng không phản bác, chẳng qua là lạnh lùng nhìn nàng một cái, liền xoay người phẩy tay áo bỏ đi. Trước khi ra khỏi cửa phòng, hần quay đầu lạnh lùng cảnh cáo Khởi Diệu: “Không cho phép ngươi ban đêm tới Bắc viện. Ta còn cần nói rõ ràng hơn chứ?”

Thấy hần không động đậy đứng ở cửa phòng chờ nàng trả lời, Khởi Diệu tức giận nói: “Đã biết!” Trong lòng lại hoàn toàn không thừa nhận.

Mạt Vô Ngân hơi nâng khóe miệng, hài lòng rời đi.

“Đáng chết, đừng hi vọng ta đây dễ dàng khuất phục. Nếu như ta không có cứ bằng hữu của mình trốn thoát, ta liền đem họ Lâm viết ngược lại.” Khởi Diệu thấp giọng thề.

Nhưng là, trên căn bản cái lời thề này có chút tức cười, bởi vì chữ “Lâm” viết ngược lại còn không phải vẫn như thế? Dĩ nhiên, đây cũng là sự gian xảo của nàng, dù sao lừa người chết không đền mạng! Vạn nhất thật không có cách nào hoàn thành chuyện, nàng cũng sẽ có đường lui.

Khởi Diệu sao khi nói xong lời thề, mới phát giác mình vẫn còn ở trên giường của hần. Trời ạ! Nàng cư nhiên sáng sớm ở trên giường nam nhân, cùng kẻ lãnh khốc vô tình thói tha cái nhau một trận, này nếu để cho người khác biết thì sao?

Nàng vội vàng ba chân bốn cẳng bò xuống giường, nhanh chóng sửa sang lại dung mạo, nghĩ thầm phải nhanh thừa dịp Tiểu Xuân không có phát hiện, chạy về phòng mình, nếu không liền nguy.

Mạt Vô Ngân đứng ở chỗ tối, nhìn bóng lưng Khởi Diệu vội vàng rời đi. Hần sờ vào vết thương trên cổ, nghĩ đến sự ôn nhu tối qua của nàng, không khỏi mỉm cười. Rất ít thấy nàng bộ dáng ôn nhu, phần lớn thời gian đều là nổi giận đùng đùng, giống như mới vừa rồi nàng muốn đem hần băm thành trăm mảnh. Bất quá, bất kể là dáng vẻ nào của nàng hần cũng thích. Chẳng qua là....

“Ai!” Hần than nhẹ một tiếng, “Diệu Nhi, ngàn vạn lần đừng đến thư phòng, nếu không sau này ngươi sẽ hối hận.”

10. Chương 10

Kể từ sau khi quyết định phải cứu con hắc lang kia, Khởi Diệu liền lên kế hoạch, nàng tổn hần một buổi sáng ở trong phòng tỉ mỉ lên kế hoạch, hơn nữa chuẩn bị cả những đồ dùng cần thiết. Tối nay, nàng muốn thần không biết quỷ không hay len vào thư phòng, đem sổ của nàng thả ra, thuận tiện mang nó tới chỗ an toàn.

Khởi Diệu tính cách lạc quan, nàng tin tưởng kế hoạch của mình có thể thực hiện được. Ánh mặt trời giữa trưa từ ngoài cửa sổ hắt vào, Khởi Diệu kiên nhẫn chờ tới ban đêm, căn bản không đem cảnh cáo của Mạt Vô Ngân để trong lòng.

Màn đêm buông xuống, nữ thần bóng tối đem áo nhung bao trùm cả vùng đất, Khởi Diệu ở trên bàn để lại một phong thư, cầm bọc quần áo, len lén chạy ra ngoài phòng, hướng thư phòng đi tới. Vì cần ánh sáng, nàng hôm nay đặc biệt cầm theo đèn lồng.

Tính toán thời gian, Mạt Vô Ngân cũng đã đi ngủ, vì để tránh bị hắt tóm được, Khởi Diệu so với tối hôm qua muộn hơn vài canh giờ mới đến.

Mặc dù như thế, nàng còn là cực kì cẩn thận, rón ra rón rén tiến vào Bắc viện, đợi đến khi đã vào tới thư phòng, mới yên tâm bỏ tảng đá trên đầu, bên trong bọc quần áo đang nắm chặt trong tay là một chút thức ăn, thuốc cùng hỏa triệp tử. Thức ăn là dùng để hồi lộ hắc lang, thuốc là vì Khởi Diệu lo lắng cho thương thể ngày hôm qua của nó, đặc biệt mang tới một chút dược liệu tốt hơn để chữa thương; mà hỏa triệp tử là phòng lúc ánh nến dập tắt, có thể lập tức đốt.

Đột nhiên, tiếng rên rỉ thật thấp từ đằng sau tường truyền đến, nàng vội vàng bước nhanh về phía bình hoa, khởi động cơ quan tiến vào mật thất. Cửa nhỏ đằng sau mở ra, Khởi Diệu cầm đèn lồng cùng bọc quần áo nhẹ nhàng tiêu soái tiến vào hành lang, có kinh nghiệm ngày hôm qua, hôm nay nàng đã không sợ.

Khi nàng tới chỗ cuối hành lang, tiếng rên rỉ biến thành một loại thở dốc kì quái, Khởi Diệu vội vàng bước nhanh tiến vào trong mật thất.

Giơ cao đèn lồng trên tay, nàng dừng bước, trợn to mắt tìm kiếm hắc lang.

Đúng lúc này, nàng thấy ở chỗ cửa hắc lang có một người đang đứng. Người nọ nghe được tiếng vang từ từ xoay người lại đối mặt với nàng, Khởi Diệu không khỏi thất thanh thét chói tai, sợ đến mức liên tiếp lùi về sau mấy bước, cho đến đụng vào tường bên trong mật thất mới dừng lại, cả người dựa trên vách tường không động đậy, trên tay đèn lồng cùng bọc quần áo đã sớm rơi xuống đất, ánh sáng trong đèn lồng vụt tắt, cả mật thất trong nháy mắt bị bóng tối quí dị bao vây.

“Hắn” đứng giống như người, nhưng là vận vẹo không còn hình người, môi xoắn vào bên trong, lộ ra răng nhọn đáng sợ, trên người đầy lông đen dài, ánh mắt bắn ra sắc xanh lam người ta dợn tóc gáy, giống như là ác quỷ.

Khởi Diệu đang tựa vào trên tường bây giờ rất muốn xoay người bỏ chạy, rồi dưng đáng sợ này. Nhưng là chính nàng mất hết sức lực, chỉ có thể cứng rắn cản trở, miễn cưỡng cả gan hướng người đáng sợ kia run rẩy hỏi: “Người – người – là ai?”

“Đáng chết! Ta không phải bảo người không nên tới sao?” Thanh âm của hắn khàn khàn, pha lẫn tiếng thở dốc nặng nề.

“A! Mạt Vô Ngân! Là người sao?” Khởi Diệu kinh ngạc tới cực điểm. “Người – sao lại biến thành bộ dáng như vậy?”

“Ta” Một trận kêu gào từ sâu trong cổ họng phát ra, mang theo cả thống khổ rên rỉ.

“A! Người xảy ra chuyện gì?” Khởi Diệu kinh hoảng hỏi, nhưng không nhận được câu trả lời. Nàng không khỏi khẩn trương, khí lực mất đi toàn bộ trở lại. Nàng vội vàng lục lọi bọc quần áo mới vừa rồi bị rơi xuống đất, muốn lấy ra hỏa triệp tử bên trong, thấy rõ ràng sự vật trước mắt.

“Không nên cử động!” Hắn thở dốc quát, “Mau rời khỏi đây.”

Nghe được thanh âm của hắn, Khởi Diệu mới yên lòng. Nàng đương nhiên muốn xoay người chạy ra, coi đây chỉ là một cơn ác mộng, nhưng là nam nhân ở trước mắt nàng tựa hồ đang chịu cực điểm thống khổ, nàng sao có thể bỏ hắn lại đây?

“Không! Ta không rời đi.” Nàng kiên quyết cự tuyệt.

Nàng muốn ở lại giúp hắn, coi như không thể làm gì, cũng muốn bồi hắn. Quyết định xong, Khởi Diệu từ trong bọc quần áo lấy ra hỏa triệp tử, đốt đèn lồng vụt lại trên đất. Trong thời gian ngắn, ánh sáng chiếu

rơi cả mặt thất.

Mặt Vô Ngân người cuộn lại trên mặt đất, thống khổ dẫy dụa. Chỉ thấy trên người hắt lờng màu đen cũng từ từ giảm bớt, răng nanh bên ngoài môi cũng co lại, trong mắt không hề phát ra sắc xanh ghê người nữa.

Khởi Diệu đứng ở một bên, luống cuống nhìn Mặt Vô Ngân đau đớn biến về hình người. Chẳng biết tại sao, thấy hắt chịu đựng thống khổ, nàng cũng đau lòng theo, nhưng là một chút biện pháp cũng không có, chỉ có thể ở một bên yên lặng.

Mắt ứa lệ, Khởi Diệu không thể không thừa nhận, nàng quan tâm hắt! Quan tâm đến cảm giác của Mặt Vô Ngân.

Nàng không phải là – không phải là yêu hắt đi? Linh ngộ trong mắt khiến sắc mặt nàng tái nhợt, dần dần, nàng bắt đầu hiểu rằng mình đã yêu hắt thật.

Không biết qua bao lâu, hắt ở trên mặt đất không hề rên rỉ nữa, lúc hắt đầu đầy mồ hôi giùng giàng muốn ngồi dậy, Khởi Diệu đỡ hắt.

“Tại sao không đi?” Mặt Vô Ngân dùng sức nắm tay Khởi Diệu, giận dữ hét to.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt của hắt, bị ánh mắt tràn đầy thống khổ, bi thương, cô đơn, tuyệt vọng làm dao động.

“Tại sao – tại sao không trốn?” Hắt cúi kính hỏi một lần nữa.

“Ta không thể!” Khởi Diệu khàn khàn trả lời, cảm giác trong lòng đau nhói, hốc mắt chứa đầy nước trong suốt. “Ta không thể!” Nói xong, nước mắt liền giống như ngọc trai đứt, từng viên một rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp, nhỏ xuống tay Mặt Vô Ngân.

“Tại sao khóc?” Mặt Vô Ngân ôn nhu lau đi nước mắt cho nàng, nói to: “Không cần vì yêu quá rơi lệ, không đáng giá!”

Cảm nhận hắt tự nhiên lộ ra ôn nhu, Khởi Diệu càng thêm khó chịu, nước mắt càng thêm mất khống chế rơi xuống không ngừng.

“Người không phải là yêu quá! Không phải! Ta...ta.” Nàng rưng rưng phản bác, trong lòng càng thêm không đành lòng. Hắt một thân một mình chịu đựng loại bí mật kinh người này bao nhiêu năm? Hèn chi lúc nào cũng thấy hắt không vui, vì vậy nàng cũng sẽ không vui vẻ!

Nhẹ nhàng vuốt ve gò má nàng, hắt thấp giọng: “Cách xa ta ra một chút, nếu không ta có thể tổn hại tới người.”

“Không muốn! Người sẽ không thương tổn ta.” Khởi Diệu nhào vào trong ngực hắt, chỉ hi vọng có thể chạm tới hắt, bất kể hắt là yêu quá cũng được, là người cũng được, hắt chính là hắt, Mặt Vô Ngân chính là Mặt Vô Ngân, nàng yêu hắt.

Nàng ở trong ngực hắt khóc nức nở, khóc cho nỗi đau của hắt, khóc cho nỗi cô đơn nhiều năm của hắt. Nàng cuối cùng cũng biết tại sao hắt luôn cùng những người khác giữ khoảng cách, tại sao hắt lại lập qui định không hợp lí như vậy.

Mặt Vô Ngân ôm Khởi Diệu thấp giọng thở dài, hắt bây giờ không nghĩ tới chuyện phát triển thành như vậy.

Diệu Nhi lại vì hắt khóc thút thít! Không phải là chạy trốn, mà rúc vào trong ngực hắt; trong mắt không phải là tràn đầy sợ hãi, mà là hiểu rõ cùng thông cảm. Hắt thật là may mắn!

Không biết khóc bao lâu, Khởi Diệu mới ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng đẩy ngực hắt, lúc này mới phát hiện hắt còn chưa mặc quần áo vào. Nàng xin lỗi dùng ống tay áo lau nước mắt, hai gò má hiện lên hai đóa mây hồng.

“Thật xin lỗi, ta quá kích động.” Nàng vừa lau nước mắt vừa nói. “Người cảm thấy có khỏe không?” Khởi Diệu lúc này mới nhớ tới chúc trách của nàng.

“Ta không sao.” Mặt Vô Ngân trả lời, cầm lên y phục bên cạnh mặc vào.

“Nhưng là ta còn là muốn kiểm tra mới có thể an tâm.” Nàng cố chấp nói, vì ta kiểm tra cho hần, sợ có chuyện gì không may.

Nhìn bộ dáng lo lắng của nàng, Mạt Vô Ngân trong lòng tràn đầy nhu tình. Không biết bao lâu, không có ai lo lắng cho hần giống như Khởi Diệu, hần thật muốn cùng nàng vĩnh viễn ở chung một chỗ, bởi bạn nàng.

“Làm nương tử của ta! Diệu.” Phát hiện Khởi Diệu mở to mắt nhìn hần, hần mới biết mình vừa mới đem suy nghĩ trong đầu nói ra. “Ta...ta biết mình là yêu quái, không có tư cách nói...nói lên loại yêu cầu này, hơn nữa ta...ta tính cách lạnh đậm, tính khí cũng không được tốt, nhưng là ta” Mạt Vô Ngân áp úng, cũng ngại không được tự nhiên thú nhận.

Ngô, không nghĩ hần ngược lại nêu đầy khuyết điểm của mình!

Ngừng tay, Khởi Diệu đối với hần khẽ mỉm cười, nói: “Hảo” Lại tiếp tục kiểm tra.

“Ta sẽ yêu thương người cả đời, ta sẽ hết sức làm người...người...người vừa nói cái gì?” Hần không thể tin được điều mình vừa nghe, thế là lắp bắp lại hỏi lần nữa, rất sợ mình nghe nhầm.

Khởi Diệu buồn cười nhìn bộ dáng khần trương của hần, cùng với Mạt Vô Ngân lãnh khốc thường ngày thật khác!

“Ta nói...hảo, lão công, ta đồng ý gả cho người.” Kiểm tra hoàn tất, Khởi Diệu thuận tiện thơm hần một cái, cũng buồn cười nhìn Mạt Vô Ngân mặt đỏ lên.

“Người thật muốn gả cho ta?” Hần không yên lòng hỏi lại một lần, thấy Khởi Diệu khẳng định gật đầu một cái, liền kích động đem nàng ôm vào lòng, ôm thật chặt, giống như sợ nàng đột nhiên đổi ý rồi chạy trốn.

Bị hần ôm chặt như thế, làm Khởi Diệu có chút thẹn thùng, nàng từ nhỏ đến lớn chưa từng bị người khác phái ôm chặt như vậy. Bất quá, cảm nhận được sự khần trương của hần, nàng lại nhẹ nhàng dựa vào trong ngực hần, đem mặt dính vào ngực hần, nghe nhịp tim dồn dập của hần.

Không bao lâu, hần buông lỏng hai tay, một bàn tay đưa tới, nhẹ nhàng nâng cằm của nàng, nhìn nàng say mê, Mạt Vô Ngân nghiêng người ôn nhu hôn môi nàng.

Dần dần, nụ hôn của hần không ôn nhu nữa, trở nên nóng bỏng mà đủ tính xâm lược, đầu lưỡi lạnh lợi treu trọc nàng. Khởi Diệu hai tay chủ động đưa ra phía sau hần, dùng sức ôm lấy, càng làm nụ hôn của họ sâu hơn.

Bọn họ hôn mạnh mẽ hơn, nóng bỏng hơn, nàng dựa vào gần hơn, cơ hồ cả người dính vào người hần.

Hần từ sâu trong cổ họng phát ra rên rỉ, thân thể càng nóng hừng hực, nhưng lâng lâng tới mình....

Hần phút chốc tạo khoảng cách giữa hai người, Khởi Diệu không hiểu nhìn hần.

“Chúng ta không thể...người sẽ hối hận.” Hần quay đầu đi chỗ khác.

“Ta sẽ không hối hận!” Nàng thâm tình nhìn hần, môi đỏ mọng chủ động. “Đừng cự tuyệt ta.” Nàng to gan hôn vành tai hần, nhẹ nhàng mút, hai tay ôn nhu vuốt ve bắp thịt trắng kiện của hần, khiến toàn thân hần run rẩy. “Ôm ta, chỉ ta cần làm như thế nào.” Nàng cầu xin nói.

“Ta sẽ chỉ người!” Hần gầm nhẹ, cuồng loạn ôm lấy Khởi Diệu, hướng giường đi tới.

Ôn nhu đem nàng đặt trên giường, Mạt Vô Ngân nóng bỏng nhìn Khởi Diệu. Nàng hôn hần ý loạn tình mê, làm toàn thân hần tràn đầy khát vọng, nàng là của hần, nhưng hần không muốn nàng hối hận.

“Người xác định? Người biết rõ ta là yêu quái, có thể sẽ thương tổn người.” Hần cúi đầu đưa mắt nhìn mắt nàng, cảnh cáo, cho nàng cơ hội cuối cùng rút lui.

“Người không phải là yêu quái! Ta không cho phép người nói mình như vậy!” Khởi Diệu tức giận thét lớn, đưa tay dùng sức kéo cả người hần nằm trên người nàng, cái miệng nhỏ nhắn lại lần nữa hôn hần, hai tay cũng đưa vào trong vạt áo của hần, chạm vào lồng ngực rắn chắc của hần.

Đủ rồi! Như vậy là đủ rồi. Mạt Vô Ngân trong lòng suy nghĩ, nàng là của hần! Nụ hôn của hần, ái ân của hần. Nhất thời, lý trí bị ném đến chín tầng mây, hần muốn nàng! Hần bắt đầu nhiệt tình hôn trả, hai

tay dùng sức gạt quần áo trên người Khởi Diêu, hắn muốn nàng không che đậy, muốn giữa hai người bọn họ không có bất kì cách trở, hắn muốn yêu nàng!

Không hề khắc chế mình nữa, hắn thể hiện hết thấy tình cảm mãnh liệt.

Mặt Vô Ngân ánh mắt ôn nhu nhìn Khởi Diêu nằm bên cạnh hắn, nàng ngủ thực ngon, khoe miệng mang theo mỉm cười hài lòng. Hắn không khỏi cười khê, xem ra nàng thật sự là một muốn chết rồi.

Nghĩ đến mọi chuyện lúc này, hắn không khỏi hoài nghi đây có phải hay không là một giấc mộng. Vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Diêu Nhi, thấy nàng thoải mái mỉm cười, cả người càng chui vào trong lòng hắn. Mặt Vô Ngân trong lòng bắt đầu dồn dập, đây không phải là mộng, là thật! Diêu Nhi ở bên cạnh hắn, Diêu Nhi thật sự đáp ứng gả cho hắn! Ôm Khởi Diêu nằm bên cạnh, hắn vẫn không thể tin được hảo vận của mình.

Cô đơn mười mấy năm, vẫn thống khổ che đậy bí mật xấu xí của mình, vốn cho rằng hắn sẽ cô độc đến cuối quãng đời còn lại, không nghĩ tới nửa đường lại chen vào tiểu nữ nhân này, thay đổi số phận của hắn. Hoặc là lão thiên gia vứt bỏ hắn mười mấy năm trời cuối cùng cũng đã chiếu cố hắn.

Nhíu này, hắn nhìn xung quanh mật thất, cảm giác được âm lãnh bên trong phòng. Nhìn lại người đang ngủ say trong ngực, hắn ôn nhu ôm nàng ngồi dậy, cầm lên y phục vứt trên mặt đất, mặc cho nàng, ôm nàng về phòng ngủ của hắn.

Vì không muốn đánh thức nàng, Mặt Vô Ngân nhẹ nhàng đặt nàng trên giường của mình. Chỉ thấy nàng hơi cau mày, ở trên giường bất an di chuyển, giống như là đang tìm cái gì.

Hắn vội vàng lên giường nằm bên cạnh nàng, Khởi Diêu mới hết cau mày, lật người một cái, cả người nằm trên Mặt Vô Ngân, đầu tựa vào ngực hắn, thân thể ngọ nguậy tìm tư thế thoải mái, trong miệng còn phát ra nỉ non hài lòng, đem hắn thành giường an ổn nằm ngủ ở trên.

Mặt Vô Ngân ôm nàng, chuyên chú nhìn thụy nhan (gương mặt lúc ngủ) ngọt ngào của nàng. Trời sáng mau quá, ban ngày tới, bí mật xấu xí cũng tới theo. Khi Diêu Nhi tỉnh lại, có thể hay không thay đổi chủ ý đây? Nàng nói không chừng sẽ hối hận về chuyện phát sinh ngày hôm qua, nếu như nàng hối hận, hắn nên làm sao đây? Hắn ngáy ngô nhìn nóc giường, không ngừng tự hỏi: Diêu Nhi có thể hay không hối hận, có lấy hắn hay không?

Khởi Diêu vừa ngủ dậy, nhìn thấy Mặt Vô Ngân hai hàng lông mày nhíu chặt, biết ngay hắn lại để tâm chuyện vặt vãnh. Ai! Nam nhân này thật là hao tổn tâm trí. Bất quá ai bảo nàng yêu hắn đây?

Xê dịch thân thể, nhẹ nhàng hôn má hắn, “Sớm a!” Nàng khàn khàn chào hỏi.

Hắn thu hồi tầm mắt, ôn nhu nhìn nàng, trong mắt lại có một tia không xác định.

“Diêu Nhi, ta....”

Biết hắn muốn hỏi có hối hận hay không, Khởi Diêu vội vàng ngắt lời hắn, “Mặt Vô Ngân, người không phải là đang hối hận chuyện ngày hôm qua đi?”

Thấy hắn có chút giật mình, lại lắc đầu khẳng định, nàng mới yên lòng.

Mặt Vô Ngân kích động ôm chặt nàng, trong lòng cảm động không thôi. Nàng biết ý nghĩ vừa rồi của hắn, cũng không nói rõ, chỉ là muốn hắn an tâm.

“Tại sao?” Hắn đột nhiên bật thốt lên hỏi những lời này.

“Tại sao cái gì?”

“Người tại sao không hỏi chuyện của ta?”

Nàng chậm rãi đẩy hắn ra, khê mỉm cười, hai tay nhẹ nhàng bưng mặt hắn, ôn nhu nói: “Ta là muốn biết, bất quá ta tin nhiệm người, Mặt Vô Ngân, ta tin tưởng người nếu muốn cho ta biết tự nhiên đến lúc sẽ nói.”

Mặt Vô Ngân chăm chú nhìn ánh mắt ôn nhu mà tín nhiệm của nàng, cảm giác được bức tường trong nội tâm sụp đổ. Diệu Nhi thương hẳn, trải qua chuyện ngày hôm nay, hẳn có thể cảm thấy.

Nói cho nàng biết sự thật đi! Tình yêu trong mắt nàng sẽ không biến thành sợ hãi cùng kì thị, nàng tuyệt sẽ không giống như những người khác, dùng ánh mắt sợ hãi nhìn hẳn.

Nàng là bảo bối cả đời hẳn mong muốn, là ái nhân hẳn tìm cả đời.

Cảm giác được hẳn dự thường trầm mặc, Khởi Diệu lẳng lặng chờ hẳn mở miệng.

Hồi tưởng lại làm hẳn mân chặt môi, cổ họng càng thêm găng gượng.

“Người nhất định rất kì quái vì sao ta họ Mặt, chứ không phải họ Hoắc đi?” Hẳn lên tiếng, không đợi Khởi Diệu trả lời, lại nói tiếp: “Ta khi còn bé sống ở Hoắc gia, khi đó Hoắc gia còn chưa có đứa trẻ nào, cho nên bọn họ đổi dải tanhư con trai ruột.” Hẳn lộ ra cười khổ, “Bọn họ đối ta rất tốt, khi Hoắc Lỗi ra đời cũng là như thế. Ta bởi vì không biết chuyện, cũng vẫn cho rằng bọn họ là cha mẹ ruột, mãi cho đến khi...” thanh âm của hẳn biến đổi, cả người lại khôi phục thờ ơ như trước, nhưng hai tay ôm chặt Khởi Diệu lại tiết lộ nỗi thống khổ của hẳn.

Nàng khe vuốt ve mặt hẳn, ôn nhu hôn hẳn.

“Hôm đó vào ban đêm, ta đột nhiên cảm thấy rất khó chịu, toàn thân ngứa, đau đớn, giống như bị xé rách.” chìm ngập trong hồi tưởng, hẳn lại lần nữa trở lại cái đêm thay đổi cả đời hẳn.

Màu đỏ trắng tròn quỉ dị ở trên trời, cảm giác được thân thể biến hóa, hẳn biết chuyện đáng sợ sắp phát sinh.

Toàn thân run rẩy cắn răng chịu đựng đau khổ cào xé, cố gắng kháng cự biến hóa của thân thể, nhưng hẳn cuối cùng đánh không lại yêu ma trong cơ thể, toàn thân bắt đầu sinh ra biến hóa kinh người, lông đen đáng sợ bao trùm thân thể, trong miệng nhô ra răng nanh sắc nhọn, hai tay hai chân cũng bị móng vuốt cứng rắn thay thế.

“Ta... khiếp sợ nhìn hai tay đang biến dạng, không thể tin được ta sẽ biến thành dạng... người không giống người, quỉ không giống quỉ. Lúc này, cửa phòng ‘phanh’ một tiếng bị mở ra, là... cha cùng mẹ.”

Hẳn khổ sở hồi tưởng, bởi vì ngày đó nghe được thống khổ rên rỉ của hẳn, cha mẹ không yên tâm chạy tới tra xét, nhìn thấy mình ba phần giống người, bảy phần giống quỉ, biểu cảm trên vẻ mặt bọn họ làm hẳn cả đời không thể quên.

“Nương vừa nhìn thấy bộ dạng của ta liền thất thanh hét chói tai, cả người bị dọa cho sợ đến mức té xỉu trong ngực cha.” Hẳn âm thầm nói, bên tai phảng phất lại nghe thấy tiếng thét sợ hãi của mẫu thân. “Ta biết bộ dạng mình làm cho bọn hẳn sợ, cho nên ta chạy ra, trốn vào bên trong rừng, vẫn đợi đến lúc hồi phục hình người mới trở về. Tờ mờ sáng hôm sau, ta vừa về tới nhà, liền thấy cha cùng mẹ đã ở đại sảnh chờ ta. Bọn họ... bọn họ quỳ xuống... cầu ta rời đi.” Trên mặt hẳn không mang theo bất kì biểu cảm kể lại, nhưng thanh âm lại tiết lộ rằng thống khổ cùng tổn thương nội tâm. Hẳn không cách nào quên tình cảnh ngày đó.

“Nương!” Hẳn hướng về phía nương luôn thương yêu hẳn kêu, hi vọng có thể làm rõ ràng, cũng hi vọng có thể lấy được một chút an ủi, dẹp an tâm trạng hốt hoảng của hẳn.

“Không! Không muốn! Van cầu người, không nên tới! Ta không phải là nương người, người căn bản không phải là hài tử của ta.” Nàng hoảng sợ lùi ra sau, trong mắt tràn đầy hốt hoảng cùng sợ hãi, giống như sợ hẳn đột nhiên nhào lên cắn xé cổ họng nàng.

“Cha!” Hẳn chần chừ quay đầu nhìn về phía phụ thân.

“Không nên gọi ta, ta cũng không phải là cha người.” Dem thê tử chịu đủ kinh sợ ôm vào trong ngực, hai người cố ý cách xa hẳn. “Người... người cũng không phải là con chúng ta. Ban đêm mười hai năm trước, một nữ nhân bị thương ôm người tới gõ cửa, nàng nói người họ Mặt, yêu cầu chúng ta nuôi dưỡng người, còn đưa chúng ta vàng. Khi đó bởi vì nhà nghèo, cùng đường, chúng ta mới đáp ứng thu dưỡng người.”

“Van cầu người! Van cầu người rời nơi này đi! Ta... ta quỳ xuống, ta cầu xin người rời khỏi nơi này! Chúng ta sẽ đem tiền trả lại người, chỉ cần người không thương tổn chúng ta.” Nương núp ở trong ngực cha khóc

thút thít, đột nhiên khóe cầu khẩn, cũng làm bộ sắp quỳ xuống.

Ôm sát thể tử muốn quỳ xuống, cha sợ hãi thỉnh cầu: “Mời người rời đi! Chúng tathật không cách nào cùng một...cùng người sinh hoạt một chỗ.”

Nhìn bọn họ bộ dáng khẩn cầu sợ hãi, tim của hắn đang đập giống như bị người tabóp nghẹt, thống khổ trong tâm hồn trẻ thơ của hắn không cách nào chịu đựng. Hắn chỉ biết là bọn họ không muốn hắn! Bởi vì hắn là yêu quái đáng sợ, bọn họ không muốn cùng yêu quái ở chung một chỗ.

Cắn chặt răng, nhịn xuống đau khổ đục khoét tâm linh, mờ mịt nhìn bọn họ cầu xin, hắn biết thế giới của hắn thay đổi, không hề giống như trước nữa! Một trận hít thở không thông tim đập nhanh làm hắn toàn thân chết lặng.

Nắm chặt quả đấm, che dấu cảm xúc, hắn lạnh lùng mở miệng: “Ta sẽ rời đi, nhưng...” nhìn thấy bọn họ thở phào nhẹ nhõm, rồi lại bởi vì điều kiện của hắn mà khẩn trương, hắn không khỏi muốn thương tổn bọn họ, để cho bọn họ cùng hắn thống khổ, nhưng là hắn không thể!

“Không cần khẩn trương.” hắn lộ ra nụ cười giấu cợt, “Ta bắt quá chỉ muốn cảm ơn công ơn dưỡng dục của các người.” Nói xong, người liền cứng ngắc đi rang ngoài, rồi khỏi nơi mà hắn vẫn cho là nhà.

“Ta biết bọn họ không muốn cùng yêu quái ở một chỗ, cho nên lúc bọn họ yêu cầu ta rời Hoắc gia, ta đáp ứng.” Hắn hờ hững nhìn Khởi Diệu, “Người thật nên xem bọn họ khi ta đáp ứng rời đi, vẻ mặt cảm động đến rơi nước mắt. Bất quá điều này cũng khó trách, không phải sao? Có ai nguyện ý cùng yêu quái sinh hoạt một chỗ đây?”

Khởi Diệu chú tâm nghe hắn kể, nàng có thể sâu sắc cảm nhận được tiểu nam hài lúc ấy nội tâm tuyệt vọng cùng bất lực. Hai tay nhẹ nhàng vòng qua vai của hắn, đem hắn ôm lấy, nàng hơi ngẩng đầu lên, ôn nhu mà kiên quyết phản bác. “Không phải là như vậy, ta không phải nguyện ý cùng với người ở chung một chỗ sao? Tatin tưởng bọn hắn sợ, là bởi vì bọn họ không thực sự hiểu người. Bất quá đó là tổn thất của bọn họ, không phải sao?”

Nhìn ánh mắt nghiêm túc của nàng, hắn biết mình không hề cô độc nữa, bởi vì Diệu Nhi sẽ vĩnh viễn cùng hắn ở chung một chỗ. Ôm chặt nàng, khẽ vuốt ve mái tóc của nàng, hắn đem mặt chôn vào cổ nàng, ngửi mùi thơm quen thuộc của nàng, hắn đột nhiên cảm giác được bóng tối muốn cắn nuốt tâm linh mình đã biến mất.

Qua một lúc lâu, hắn lại tiếp tục nói: “Sau khi rời đi Hoắc gia, ta lưu lạc khắp nơi, ăn xin, có lúc bắt đắc dĩ lợi dụng ăn cắp mà sống, cứ như vậy qua mấy năm, cho đến một ngày ta gặp sư phụ.”

“Sư phụ người?” Khởi Diệu nghi hoặc nhìn hắn.

Sư phụ khi đó bởi vì có chuyện đi vào thành, mà khi đó Mạt Vô Ngân đang bị lưu manh trong thành bao vây, nguyên nhân là hắn xâm nhập địa bàn của họ, nhưng không có giao nộp hộ phí. Bởi vì hắn đã mấy ngày chưa ăn, toàn thân không có chút khí lực nào, chỉ có thể để bị đánh.

“Hừ! Tiểu tử thôi, thức thời một chút, nhanh rời đi, nếu không ta sẽ cho người đẹp mắt!” Một tên vô lại trong đó khinh thường nhổ mấy bãi nước miếng lên người hắn.

“Đúng! Lại dám công khai xâm phạm chúng ta, đơn giản là cần đánh.” Mấy tên khác đồng thanh mắng, thậm chí đạp hắn mấy cái, mới bức tức rời đi.

Ho khan vài tiếng, nếm mùi máu tươi trong miệng, hắn dùng tay tùy tiện lau máu trên mặt, cắn răng, chịu đựng đau đớn toàn thân, cố gắng bò dậy. Đúng lúc này, hắn thấy sư phụ hắn.

“Sư phụ luôn ở bên cạnh nhìn ta, bởi vì thấy ta tư chất không tệ, cũng có cốt khí, cho nên liền thu ta làm đồ đệ, đi theo hắn học làm ăn cùng công phu.” Mạt Vô Ngân lẩm bẩm nhớ lại nói.

Sau đó hắn mới biết, sư phụ hắn chẳng những là thương nhân, còn là cao thủ võ công mai danh ẩn tích. Bất quá sư phụ trời sanh tính lãnh khốc, quái gở, không thích giao vãng cùng người khác, cho nên tại sao thu hắn làm đồ đệ, sợ rằng chỉ có bản thân sư phụ mới biết.

“Người là nói sư phụ luôn ở bên cạnh nhìn người bị khi dễ, mà không có ra tay tương trợ?” Khởi Diệu nâng cao âm lượng, hỏi.

Mạt Vô Ngân gật đầu một cái.

“Hắn sao có thể như vậy đây?” Nàng tức giận nói.

“Khi đó ta cũng không phải đồ đệ của hắn, hắn nhúng tay làm gì?” Hắn thờ ơ nhún nhún vai.

“Nhưng là không thể nói như vậy a!”

“Quên đi, so với những người khác, sư phụ đã là rất tốt.” Hắn lãnh đạm nói ra sự thật.

“Vậy sư phụ có biết chuyện người biến thân hay không?” Nàng thấp giọng hỏi.

“Không biết. Ta sao lại nói cho hắn biết? Vạn nhất hắn giống như...” hắn trầm mặc, không nói tiếp nữa.

Khởi Diệu hiểu rõ điều hắn chưa nói, hắn là sợ sư phụ sẽ giống như dưỡng phụ dưỡng mẫu hắn. Hiểu được cảnh ngộ của hắn, nàng hơi ngẩng đầu lên, đưa tay xoa xoa mặt hắn, dùng giọng nói vô cùng ôn nhu nói: “Mạt Vô Ngân, ta muốn người biết, người vĩnh viễn đều không cần lo lắng ta sẽ rời đi, ngược lại, ta sẽ giống như kẹo đường quấn lấy người oa oa gọi!” Khởi Diệu nói, cảm giác được nội tâm hắn kính động, nàng ôm hắn.

Không quá bao lâu, nàng giống như là nhớ tới chuyện gì nghiêm chỉnh vùng dậy.

“Vậy người sao gặp lại Hoắc Lỗi cùng Tiểu Vân? Còn có, ngày đó ở trong núi sa người bị thương nặng như vậy?” Nàng hơi nhíu chân mày, nghĩ không ra hỏi.

Nàng thật đúng là đứa trẻ hay tò mò, luôn có điều để hỏi. Mạt Vô Ngân cúi đầu nhìn hai hàng lông mày đang nhíu chặt của nàng: “Đáp án thứ nhất, bởi vì ta ghen với Hoắc gia trang bị cháy, mới trở về xem một chút, mới biết vợ chồng Hoắc gia đều chết hết, chỉ còn lại hai đứa bé. Ta không muốn để cho bọn họ cùng giống ta trước kia, huống chi bất kể nói thế nào, bọn họ cũng coi là đệ muội của ta, cho nên ta liền đưa bọn họ về.”

“Nga!” Khởi Diệu hiểu ra gật đầu một cái. “Vậy đáp án thứ hai?” Nàng vội vã muốn biết.

“Ngày đó ta vừa đúng có chuyện đi ra trang, không nghĩ tới trên đường về sơn trang gặp sát thủ ám toán. Cũng bởi vì mấy ngày đó tinh thần không yên, mới có thể trúng kế bị thương, ngẫu nhiên đúng ngày trăng tròn, mới biến thành hắc lang núp ở trong động, kết quả là bị người phát hiện.”

“Sát thủ? Người bị đuổi giết?” Khởi Diệu sầu lo nhìn hắn, nàng không nghĩ tới Mạt Vô Ngân vì bị người đuổi giết, mới bị thương nặng như vậy.

“Không có chuyện gì, dù sao những người đó sẽ không trở lại.” Hắn không nói rằng bọn họ đã đi Diêm Vương trình diện, bởi vì sợ hù Diệu Nhi.

Nghe bọn họ sẽ không trở lại, Khởi Diệu mới yên tâm. “Vậy người là buổi tối biến thành sói a?”

“Không nhất định, có lúc chỉ có buổi tối, có lúc ngay cả ban ngày. Bất quá, có thể khẳng định là, chỉ có mấy ngày trăng tròn mới biến thành sói.”

Thì ra là như vậy. Nàng lẳng lặng suy nghĩ những gì Mạt Vô Ngân nói. Mấy ngày đó hắn tinh thần không yên, cũng đúng là lúc nàng vừa xuyên không tới đây. Hắn tinh thần không yên có phải hay không vì cảm nhận nàng đến? Mà nàng cứ nhiên ngàn dặm xa xôi đi tới nơi này, có phải hay không bởi vì hắn?

Thấy nàng không nói thêm gì nữa, giống như đang suy nghĩ chuyện gì, hắn khẽ gọi: “Diệu Nhi, người đang nghĩ gì?” Hơi thở ấm áp thổi qua gò má hồng phấn của nàng.

Khởi Diệu nở nụ cười ôn nhu, cúi đầu, cái trán khẽ chạm hắn, “Ta đang nghĩ mình thật may mắn, mới có thể gặp người.” Nàng hôn nhẹ hắn, ở trong lòng thề, nhất định phải dùng cả đời nàng yêu thương nam nhân này.

Dù sao, nàng xuyên qua ngàn năm thời không mới tìm được hắn.

“Ta cũng vậy!” Hắn thấp giọng ở bên tai nàng chân thành hứa hẹn.

Hai người ôm nhau, một câu rồi lại một câu trò chuyện, hưởng thụ cảm giác tình nhân đang lúc thân mật.

Không lâu, Khởi Diệu cả người di chuyển về sau, ở bên tai Mạt Vô Ngân nói nhỏ: “Mạt Vô Ngân, có một việc ta muốn hỏi ngươi, àn...” nàng cắn môi dưới, có chút do dự, “Tối hôm qua ta sẽ không quá... lớn mật?” Nói xong, cả mặt đỏ bừng.

Điều này cũng khó trách, mặc dù là nữ nhân thể kỷ hai mươi, nhưng hỏi chuyện như vậy vẫn sẽ xấu hổ.

Nhìn bộ dáng xấu hổ của nàng, nhưng vẫn là vẻ mặt tò mò, Mạt Vô Ngân không khỏi nở nụ cười.

“A!” Khởi Diệu giống như là phát hiện chuyện gì, cao hứng thốt lên, “Mạt Vô Ngân, ngươi cười lên xem thật đẹp nga! Không hổ là lão công ta, anh tuần lại có mị lực.” Nói đến cuối, lại đặc ý vì con mắt chọn người của mình. Liếc Mạt Vô Ngân một cái, lại thấy hân hoan ngừng đỏ mặt.

“Thời điểm ngươi đỏ mặt thật đáng yêu nga!” Khởi Diệu cười khê hôn hân một cái.

Đối với biểu hiện khác biệt của nàng, Mạt Vô Ngân thật là dở khóc dở cười.

“Đúng rồi, ngươi vẫn chưa trả lời ta vấn đề vừa rồi!”

Mạt Vô Ngân khụ một tiếng, mới mỉm cười hướng nàng nói: “Là có hơi lớn mật, bất quá ta thích.”

Khởi Diệu cười. Nàng thả lỏng, cả người lười biếng nằm trên người Mạt Vô Ngân, gương mặt nhẹ nhàng cọ sát vai hân, ngón tay vô thức ở trước mặt hân vẽ vòng tròn.

Không bao lâu, Mạt Vô Ngân đưa tay bắt được tay của nàng. Khởi Diệu tò mò ngẩng đầu nhìn hân, thấy cặp mắt thâm thúy của hân cũng đang chăm chú nhìn mình.

“Ngươi là đang đùa với lửa, Diệu Nhi.” Thanh âm của hân bởi vì dục vọng mà khàn khàn.

“Đúng vậy.” Bọn họ lửa trình (không mặc gì) làm toàn thân nàng nóng lên, biết Mạt Vô Ngân cũng có phản ứng như vậy, làm nàng hết sức cao hứng. “Ta thích đùa với lửa.” Nàng nhiệt tình hạ xuống môi của mình, nhen nhóm lửa tình giữa hai người.

“Không được” Mạt Vô Ngân tách ra, “Thân thể ngươi cần nghỉ ngơi.”

Nàng dùng môi ngăn lại kháng nghị của hân, cả người dán chặt vào người hân, bộ ngực vuốt ve hân. Mạt Vô Ngân lí trí bắt đầu bay biến, lật người một cái, đem nàng ở phía dưới, ánh mắt say mê nhìn nàng.

“Ta thật muốn ngươi, Mạt Vô Ngân.” Nàng thấp giọng nỉ non, hai chân thật chặt cùng hân quấn quýt.

Mạt Vô Ngân thoáng chốc mất đi tự chủ, vết hôn cuồng nhiệt của hân in trên môi, trên cổ nàng, bàn tay vuốt ve bộ ngực nàng.

Khi hân từ từ tiến vào trong cơ thể nàng, Khởi Diệu thở hổn hển, ý thức từ từ mờ hồ. Nàng lúc cuối mình vẫn là nghĩ thật cao hứng khi mình có khả năng thuyết phục kinh người.

11. Chương 11

Cốc! Cốc! Cốc! Tiếng gõ cửa phá vỡ không khí yên lặng, cũng thức tỉnh người trên giường đang quấn quýt.

“Lão đại, lão đại! Mở cửa nhanh a!” Thanh âm lo lắng của Hoắc Lỗi từ ngoài cửa phòng truyền đến.

Khởi Diệu còn buồn ngủ nhìn Mạt Vô Ngân, “Tìm ngươi.” Hôn hân một cái, rồi lại chui vào trong chăn.

Mạt Vô Ngân bất đắc dĩ rời giường, nhìn Khởi Diệu một cái mới xuống giường, trong lòng không cao hứng vì mới sáng sớm đã bị đánh thức.

Đi ra ngoài, hờ hững mở cửa, liền nhìn thấy Hoắc Lỗi vẻ mặt gấp gáp cùng Vân Huyền hốc mắt hồng hồng. Thật không nghĩ bọn họ cùng lúc xuất hiện, đặc biệt là Vân Huyền, nàng có chút sợ hân, bình thường chỉ cần vừa thấy hân sẽ bị dọa cho sợ đến phát run, không nghĩ tới hôm nay lại chủ động tìm hân.

“Phát sinh chuyện gì?” Hân mở cửa để bọn họ đi vào.

“Lão đại, chuyện lớn rồi, không thấy Diệu nha đầu!” Hoắc Lỗi vừa tiến vào bên trong phòng khách, liền lớn tiếng: “Sáng sớm hôm nay Tiểu Xuân bưng nước rửa mặt đến phòng Diệu nha đầu, không thấy nàng, chỉ ở trên bàn lưu lại một phong thư, nói nàng muốn hộ tống bằng hữu đến chỗ an toàn, bảo chúng ta không cần quan tâm.” Hắn gấp gấp nói một chuỗi dài, thở hổn hển, vẻ mặt đưa đám nói: “Lão đại, chúng ta nên làm sao cho phải đây?”

“Không cần làm gì.” Mặt Vô Ngân ngội lạnh trả lời.

“Đại ca, Tiểu Vân cầu xin người suy nghĩ một ít biện pháp đi!” Vân Huyền lôi kéo ống tay áo đại ca, gấp gấp cầu xin. “Vạn nhất Khởi Diệu tỷ xảy ra chuyện gì, thì phải làm sao đây?” Nói xong, nước mắt liền rơi xuống.

Mặt Vô Ngân vung về vồ vồ vai nàng an ủi, gương mặt thâm sâu khó lường. Hắn nên nói sao? Nói Diệu Nhi đang ở trên giường mình sao?

“Đại ca, không nghĩ tới người vô tình như vậy, Diệu nha đầu mất tích, người sao không hề quan tâm? Mặc dù nàng rất thích nói lời độc địa, lại thích cùng người cãi vã, nhưng là một chút ác ý cũng không có. Nếu như người không đi tìm nàng, vậy ta đi là được!” Thấy lão đại một chút phản ứng cũng không có, Hoắc Lỗi lớn tiếng tuyên bố, mặt đỏ lên xoay người muốn ra ngoài tìm.

“A! Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, người sao lại như chim sẻ, âm ỉ chết đi được, còn mắng chửi người đây? Người đến tốt cùng là muốn đi tìm ai? Gấp gấp như vậy.” Khởi Diệu ngáp dài, áo quần chưa chỉnh tề trong phòng đi ra, căn bản cũng không biết mình chính là nhân vật khiến mọi người cãi cọ.

“A! Khởi Diệu tỷ!” Vừa thấy Khởi Diệu, Vân Huyền kêu lớn, nhất thời không kìm được, xông lên phía trước kéo tay Khởi Diệu, phảng phất e sợ nàng đột nhiên biến mất.

“Diệu nha đầu.” Thấy người mà hắn lo lắng thật lâu xuất hiện ở nơi không ngờ tới, hơn nữa quần áo có chút xộc xệch, Hoắc Lỗi ngạc nhiên há to mồm, cảm thấy chút nữa rơi xuống đất.

Mặt Vô Ngân không khỏi thở dài, âm thầm bội phục năng lực đáng sợ của Diệu Nhi, một người mà có thể làm mọi người náo loạn, xem ra từ nay về sau náo nhiệt.

“Được rồi, Tiểu Vân, người chớ khóc.” Khởi Diệu an ủi Vân Huyền, vừa giúp nàng lau nước mắt vừa hướng Hoắc Lỗi nói: “Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, người có thể đem miệng ngậm vào, nếu không cẩn thận ruồi bay vào a.”

“Diệu nha đầu, người sao lại ở chỗ này đây?” Hoắc Lỗi vẫn cảm thấy kinh ngạc không hiểu.

“Tại sao ta không thể ở chỗ này?” Khởi Diệu cây ngay không sợ chết đứng trả lời.

“Nhưng là, Khởi Diệu tỷ, người không phải đi tìm bằng hữu sao?” Vân Huyền đột nhiên nhớ tới nội dung bức thư nàng để lại.

“Bằng hữu? Ta thời điểm nào muốn đi tìm bằng hữu?” Khởi Diệu nghi hoặc nhìn mọi người.

Phát giác Khởi Diệu không muốn giải đáp nghi vấn của hắn, Hoắc Lỗi quay đầu nhìn về phía đại ca, hi vọng có thể lấy được giải đáp từ đại ca. Vừa nhìn, hắn lại bị làm cho kinh sợ lần thứ hai!

Ô ô, quá sức! Lão đại ánh mắt ôn nhu, mặt mỉm cười nhìn Diệu nha đầu. Đây tốt cùng là chuyện gì?

Xem bên này một chút, nhìn bên kia một chút, ánh mắt lưu chuyển giữa đại ca và Khởi Diệu, Hoắc Lỗi thông suốt mấy phần, xem ra trong nhà sắp có hỉ sự!

Sợ muội muội không cẩn thận làm hỏng chuyện, Hoắc Lỗi vội vàng tiến lên kéo Vân Huyền đang muốn đặt câu hỏi ra ngoài.

“Ca, người làm gì thế? Khởi Diệu tỷ vẫn chưa trả lời ta!” Vân Huyền không thuận theo vung tay của hắn.

“Ai nha! Người đừng âm ỉ, đi ra ngoài ta nói cho người biết!” Hoắc Lỗi vừa nói vừa kéo Vân Huyền hướng ngoài phòng đi, khi đi tới cửa còn cố ý giúp bọn hắn đóng cửa phòng, hơn nữa hai hươc nói thêm một câu: “Quấy rầy, lão đại, các người cứ tiếp tục, không cần để ý chúng ta làm phiền.”

“Ca, người rốt cục muốn nói cho ta biết cái gì?” Vân Huyền nhìn chằm chằm cửa phòng đã đóng giậm chân.

“Tin tốt. Đi! Chúng ta đến lương đình nói.” Hoắc Lỗi giống như phát hiện bí mật gì, nhỏ giọng nói với Vân Huyền, cũng lôi kéo nàng đi tới đình viện.

Bên trong phòng, Khởi Diêu không hiểu nhìn Mạt Vô Ngân, chỉ thấy hẩn nhún nhún vai, cũng không nói chuyện.

Một lát sau, giống như là nhớ tới chuyện gì, hẩn nghiêm mặt, uy hiếp hướng Khởi Diêu đi tới.

“Tại sao muốn rời đi?” Hẩn tức giận hỏi.

“Rời đi?! Ta tại sao muốn rời đi?”

“Người lưu lại thư, nói muốn đưa bằng hữu rời đi nơi này.” Mạt Vô Ngân lên án nói.

Nghe đến đó, Khởi Diêu cuối cùng cũng thông suốt, thì ra người bọn họ muốn tìm là nàng a! Từ từ, như vậy mới vừa rồi Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi không phải là đang mắng nàng? Tốt! Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi, người nhớ kỹ cho ta, thù này không báo không phải quân tử, món nợ này ta ghi nhớ.

Mạt Vô Ngân lạnh lùng nhìn vẻ mặt suy nghĩ sâu sa của nàng, trong lòng tức giận. “Bằng hữu người muốn đưa đi rốt cuộc là người nào? Nam hay nữ?”

Không nghĩ tới lãnh mạc Mạt trang chủ còn là thùng dấm chua, đúng loại sắc mùi, bề ngoài lạnh như băng, bên trong lại là nhiệt tình như lửa.

“Nam, hơn nữa người còn biết.” Bộ dáng ghen tuông của hẩn làm Khởi Diêu mừng rỡ, cũng làm nàng muốn trêu hẩn.

“Nam?! Người muốn cùng nam nhân rời đi! Nói, đến tốt cùng là người nào?” Hẩn tức giận gầm thét.

“Lang của ta a! Lang của ta.” Nàng ngọt ngào nói.

“Lang của người?”

“Đúng vậy a!” Nàng kéo hẩn ngồi xuống, cả người không khách khí ngồi trên đùi hẩn. “Lang của ta!”

Suy nghĩ thật lâu, Mạt Vô Ngân cuối cùng hiểu rõ hàm ý trong lời nói của nàng, mở to hai mắt nhìn nàng, xem ra hẩn đã thua trong tay tiểu nữ nhân này.

“Đại gốc qua!” Nàng mắng yêu, ngọt ngào rúc vào trong ngực hẩn.

Mạt Vô Ngân cầm đặt trên đầu nàng, khe vuốt ve lưng nàng, hưởng thụ tư vị ômgiai nhân. “Diêu Nhi, ta muốn cùng người thương lượng chuyện hôn nhân của chúng ta.” Hẩn nôn nóng muốn cưới nàng vào cửa, “Người nghĩ mười ngày sau chúng ta liền bái đường được không?”

“Mười ngày?!”

“Ừ. Dĩ nhiên, nếu như người cảm thấy quá nhanh, chúng ta có thể lùi lại.” Hẩn trong giọng nói có thật sâu thất vọng.

“A, ta chưa nói không được a!” Nàng đưa tay vòng qua cổ Mạt Vô Ngân, đem đầu hẩn kéo xuống, ghé vào lỗ tai hẩn then thừng nói nhỏ: “Coi như người muốn ngày mai ta gả cho người, ta cũng sẽ đáp ứng.”

“Thật sự?” Hẩn không dám tin nhìn nàng, thấy nàng khẳng định gật đầu, mới yên lòng nhếch miệng cười to. “Vậy ta lập tức bảo người chuẩn bị.”

“Đúng rồi! Chớ quên nói cho Đại Hỏa: Hỏa Hoạn Lôi cùng Tiểu Vân.” Khởi Diêu nhắc nhở.

“Không cần lo lắng.” Hẩn nhẹ bóp mũi nhỏ của nàng, “Bọn họ a! Giờ phút này e là đã đoán được.”

Bên trong lương đình, Hoắc Lỗi hao lời cùng Vân Huyền giải thích tính huống “Đặc biệt” vừa rồi, nhìn hẩn vắng nước miếng nói xong, đáng vẻ muốn ngừng mà không được, chẳng biết bỏ thêm bao nhiêu dầu, thêm bao nhiêu dấm vào.

“Ca, ý của người là, Khởi Diệm tử có thể trở thành đại tẩu của chúng ta?” VânHuyền cuối cùng cũng hiểu ý tứ của nhị ca, cao hứng mở to mắt.

“Đúng. Đương nhiên rồi, đây chỉ là có thể, cũng không phải tuyệt đối.” Hoắc Lỗicường diệm nói, nhưng cũng inh một đường lui.

“Nhưng là người nói Khởi Diệm tử quần áo xốc xếch, người còn nói nàng từ phòngđại ca đi ra.” Vân Huyền tái diễn lời hấn đã nói, có chút tức giận: “Nếu quathật là như vậy, đại ca nhất định phải chịu trách nhiệm.”

“Theo đạo lí như vậy không sai! Bất quá.”

“Ta mặc kệ, nếu như đại ca không chịu trách nhiệm với Khởi Diệm tử, người và tanhất định phải hướng đại ca kháng nghị.”

“Này...chuyện này liên quan gì đến chúng ta đây?” Hoắc Lỗi gãi đầu.

“Bởi vì Khởi Diệm tử là bằng hữu của chúng ta, nếu như nàng bị khi dễ, chúng tanhất định phải giúp nàng.”

“Nhưng là”

“Không có nhưng là, nhị ca, cứ quyết định như vậy đi, chuyện này người nghengóng nga!” Bởi vì bị Khởi Diệm ảnh hưởng, Vân Huyền trở nên quả quyết có chínhkiến.

Hoắc Lỗi đau đầu nhíu mày, trời ạ! Hấn sao lại bị kéo xuống vũng bùn đây?

Gió thổi đều hiu xen lẫn một tia lạnh lẽo, trời đông giá rét lại sắp tới, khítrời không hề ấm áp nữa, sớm muộn độ chênh lệch nhiệt độ trong ngày cũng cànglúc càng lớn.

Cây cối cảm nhận được thời tiết biến đổi, lá cây đã sớm rụng hết, chỉ còn dư lại nhánh cây trụi lủi, chỉ có cây tùng bách vẫn xanh tươi.

Đối với Khởi Diệm mà nói, đây là thời khắc đáng nhớ. Kể từ khi hiểu tình cảmcủa mình đối với Mạt Vô Ngân, hiểu rõ thân thể của hấn, nàng đối với hấn càngyêu nhiều hơn.

Lúc hai người vừa mới bắt đầu qua lại, nàng phi thường để ý cảm nhận của Mạt VôNgân, vì vậy cứ theo hấn, mà Mạt Vô Ngân cũng phi thường để ý cảm xúc của KhởiDiệm, nghĩ hết biện pháp để nàng vui mừng, bất quá cũng không thể tránh mâu thuẫn bộc phát!

Đó là hiểu lầm nhỏ không đáng kể, nguyên nhân là hai người quá mức lấy lòng đốiphương, Mạt Vô Ngân cảm thấy ngày càng không giống mình mà tâm tình giảm sút,Khởi Diệm cũng cảm thấy mình mệt mỏi.

Trên thực tế, Khởi Diệm căn bản không biết mình cùng Mạt Vô Ngân cãi vã thế nào, chỉ biết là Mạt Vô Ngân hờ hững hướng nàng nói mấy câu, nàng ngay lập túttức giận gào to, nước mắt cũng tràn ra, vừa khóc vừa lớn tiếng nói nàng muổnnghĩ lại xem có nên yêu hấn nữa không, bởi vì rất rõ ràng hấn đã bắt đầu ghétnàng.

Nói xong, nàng hướng bên ngoài chạy. Nhưng là, còn chưa chạy đến cửa, liền bịMạt Vô Ngân bắt được, ôm vào lòng. Hấn đem nàng ôm vào trong phòng, đối vớinàng tức giận nói, trách cứ nàng vội vàng kết luận, cũng bá đạo ra lệnh KhởiDiệm không được không yêu hấn, bởi vì hấn yêu nàng vô phương cứu chữa.

Sau đó, Khởi Diệm cuối cùng cũng hiểu rõ phương thức biểu đạt tình cảm khácbiệt của lão công. Mặc dù hấn có phần bị nàng cảm hóa, ôn nhu đối đãi nàng mấyngày, nhưng là, giang sơn dễ đổi, bản tính khó rời, muốn cho khuôn mặt vốn lạnhnhư băng của hấn ngày ngày đối với nàng nở nụ cười, căn bản là vọng tưởng. Ítnhất nàng oán trách với Tiểu Vân như vậy.

Tiểu Vân sau khi nghe, không khỏi nở nụ cười, “Khởi Diệm tử, nga! Không, là tẩu tẩu. Người không cảm thấy đại ca như vậy cũng rất tốt sao? Nếu như hấn mỗi ngàyđều hé ra khuôn mặt tươi cười, ta ngược lại sẽ vô cùng không quen.”

Khởi Diệm nghĩ cũng không sai, nàng thật đúng là tưởng tượng không ra khuôn mặttươi cười cả ngày của Mạt Vô Ngân.

Nền trời xanh vài đám mây trắng lay động, bên trong sơn trang khắp nơi giăng đèn kết hoa, trên mặt mỗi người đều là vui mừng. Chưa tới ba ngày sẽ cử hành hôn lễ, bên trong sơn trang già trẻ lớn bé đều bận rộn, chỉ có một người rảnh rỗi nhất.

Chính là nhân vật chính: tân nương.

Khởi Diệu ngồi bên trong lương đình ở Bắc viện, trên bàn đá một quyển sách mở, bên cạnh là một chén trà ngon.

Chỉ thấy nàng hai tay nâng gò má, mờ mịt nhìn mây trắng trên trời, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm, nhàm chán lật Nhất Hiệt Thư, nhìn chưa đến mấy dòng chữ lại ngơ ngác nhìn thùy dương (cây liễu rủ cành), cứ như vậy ở bên trong lương đình cả một buổi chiều, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Mạt Vô Ngân đứng bên cạnh cửa sổ thư phòng chính là thấy cảnh tượng này. Diệu Nhi như vậy đã nửa canh giờ, cùng vẻ hoạt bát thường ngày khác nhau rất nhiều. Kỳ quái! Thật sự là kỳ quái, hần thăm nghĩ.

Diệu Nhi chẳng bao giờ yên tĩnh, sao hôm nay lại yên lặng như vậy đây? Ngày hôm qua còn thấy nàng cùng Tiểu Vân cười cười nói nói chuẩn bị thành thân muốn dùng gì đó, hôm nay lại thấy nàng trầm mặc như vậy, Mạt Vô Ngân vô cùng không quen.

Kể từ lần đó cãi vã, hai người càng hiểu đối phương hơn, tình cảm cũng càng thêm vững chắc, hần không hề cố gắng thay đổi bản thân, bởi vì Diệu Nhi yêu chính là hần.

Cảm giác được trong lòng nàng có chuyện, hần muốn cùng nàng chia sẻ. Mạt Vô Ngân mặt lạnh lùng lại cười khổ, đây chính là Diệu Nhi dạy hần, nói cái gì vợ chồng phải đồng cam cộng khổ, như vậy mới có thể sống chung lâu dài, nếu không không bao lâu vợ chồng chia lìa. Thật không biết nàng có suy nghĩ cổ quái này từ đâu?

Khởi Diệu khó có thể hạ quyết định, chợt, eo nhỏ của nàng bị bàn tay hữu lực vòng quanh. Nàng dựa về sau, cả người liền lọt vào ngực Mạt Vô Ngân.

“Chuyện của ngươi đã xong chưa?”

“Àn, chuyện hôn lễ đã làm xong, ngươi chỉ cần chờ bái đường là được.” Mạt Vô Ngân vừa nói vừa đem nàng ôm lấy, để cho nàng ngồi trên đùi mình, hai tay ôm nàng. “Ngươi ở đây muốn làm gì?” Hần cúi đầu cau mày hỏi.

Khởi Diệu không nói lời nào lắc đầu một cái, nàng còn chưa có quyết định có nên cho Mạt Vô Ngân biết chuyện nàng đến từ tương lai hay không.

“Ngươi có chuyện gạt ta.” Đây không phải là câu nghi vấn, mà là khẳng định. Nàng rốt cuộc đang phiền não cái gì? Mạt Vô Ngân mặt nhăn hơn, nàng có phải dối ý hay không? Nghĩ tới đây, hần không khỏi kinh hãi vạn phần. “Nói, ngươi không phải là... có phải hay không tình ngộ?” Hần lạnh lùng nói, không muốn nàng miễn cưỡng gả cho hần.

“Tình ngộ cái gì?” Khởi Diệu không hiểu nhìn hần.

“Tình ngộ mình không nên gả cho kẻ không phải người cũng không phải yêu.” Sắc mặt hần âm trầm, khẩu khí lạnh lẽo.

Khởi Diệu giống như bị kim châm một cái lập tức ngồi thẳng, quay đầu cảm tức nhìn khuôn mặt không chút biểu tình của hần, tức giận gào to: “Không cho phép! Ta không cho phép ngươi dùng từ đáng ghét này để hình dung mình! Cũng không cho phép ngươi hoài nghi ta có lấy ngươi hay không! Có nghe hay không?” Nam nhân này làm người ta sinh khí, đã thế lại ngoan cố! Nàng tức giận suy nghĩ.

“Đúng vậy, lão bà đại nhân, ta nghe được!” Nhìn nàng khuôn mặt nhỏ nhắn tức giận đỏ hồng hốc, hần yên tâm trả lời, không để bụng Khởi Diệu mới vừa rồi hô to gọi nhỏ. “Vậy ngươi cũng có thể nói cho ta biết, ngươi rốt cuộc đang phiền não cái gì?” Mạt Vô Ngân lần nữa đem nàng kéo vào trong ngực.

Khởi Diệu do dự suy nghĩ, nếu như muốn thẳng thắn với hần, hiện tại chính là thời điểm, nhưng hần sẽ có phản ứng như thế nào đây?

“Diệu Nhi” Hần thúc giục.

“Được rồi, ta nói là được.” Nàng chần chờ một chút mới nói: “Ta vốn là không muốn nói, để tránh hù dọa người. Nhưng tình huống hiện tại, ta đại khái cũng không thể trở về nữa, nếu như không nói cho người, người sao này sẽ phát hiện, cho nên....”

“Diệu Nhi, nói điể chính.” Mạt Vô Ngân thở dài cắt đứt Khởi Diệu đang càu nhàu.

Khởi Diệu mắt hứng lườm hắt một cái, chu cái miệng nhỏ nhắn: “Ta không phải là người thời đại này, ta đến từ tương lai.” Thấy hắt không hiểu cau mày, Khởi Diệu giải thích: “Nói thế này đi, niên đại của ta với các người kém gần một ngàn năm, ta đến từ một ngàn năm sau, chuyện lúc đó, ta đang ngồi trên phi cơ di Hồng Kông, không nghĩ tới gặp luồng không khí rối loạn, phi cơ đột nhiên nổ tung, ta chỉ cảm giác được bị một cỗ lực lượng khổng lồ kéo đi, sau đó liền ngất đi, khi tỉnh lại cũng đã ở thời đại này.”

Nàng vừa nói xong, liền lẳng lặng chờ Mạt Vô Ngân phản ứng. Nhưng chờ thật lâu, Mạt Vô Ngân vẫn không nói gì, chẳng qua là như có suy nghĩ nhìn nàng.

“Người không tin ta?” Nàng cất cao giọng nói.

Hắt vẫn không lên tiếng, cứ nhìn nàng.

“Uy! Mạt Vô Ngân, người rốt cuộc có tin ta nói hay không?!” Khởi Diệu dùng ngón trỏ chọc lồng ngực hắt, sớm biết phản ứng của hắt như vậy, nàng đã không nói.

Mạt Vô Ngân cuối cùng cũng có phản ứng gật đầu một cái, “Thì ra người không phải người thời đại này. Ta còn đang buồn bực vì sao người có cách dùng từ cùng ý tưởng kì quái như vậy?”

“Như thế, người thật tin tưởng điều ta nói?” Thấy hắt dễ dàng liền tin tưởng, hơn nữa không có phản ứng kịch liệt như nàng nghĩ, Khởi Diệu hoài nghi hỏi.

“Àn. Ta biết thế gian này có nhiều chuyện không thể tưởng tượng được, nếu ta cũng có thể biến thân thành sói, người tại sao không thể từ một ngàn năm trước tới nơi này?” Hắt tuyệt không thấy lạ nhún nhún vai.

“Nga” Nghe giải thích của hắt, nàng yên tâm nói tiếp: “Mạt Vô Ngân, ta muốn trở về nhà gỗ nhỏ trên núi xem một chút, thuận tiện cầm lại hòm y dược của ta, có được hay không?”

Hắt lần nữa lại vẽ mặt trầm tư, Khởi Diệu kéo kéo ống tay áo của hắt.

“Chỉ là trở về xem một chút cùng cầm đồ mà thôi?” Hắt không yên lòng nhấn mạnh.

“Àn, thật sự trở về xem một chút cùng cầm hòm y dược thôi.” Khởi Diệu bảo đảm nói.

“Được rồi, bất quá phải đợi sau khi chúng ta thành thân, hơn nữa ta và người cùng trở về mới được.”

“Hảo, cứ như vậy quyết định.”

Khởi Diệu rúc vào trong ngực hắt, sớm biết hắt có thể tiếp nhận chuyện cổ quái này, lại sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng, nàng mấy ngày trước đã sớm nói, hại nàng phiền não cả ngày, không biết nên như thế nào mở miệng. Bỏ xuống gánh nặng, nàng bắt đầu có chút buồn ngủ.

“Diệu Nhi” Mạt Vô Ngân nhẹ lay động nàng, khiến nàng chú ý.

“Có chuyện gì?” Nàng xoay thân thể tới gần hắt, ngáp một cái, nhắm mắt lại, đem mặt tựa vào ngực hắt.

“Nói cho ta biết, người mới vừa nói ‘phi kê’ (kê: con gà, ”cơ” với “kê” trong tiếng trung đồng âm), rốt cuộc là cái gì? Gà sẽ bay sao?” Hắt bây giờ không cách nào tưởng tượng người có thể ngồi phía trên gà rồi bay.

Mạt Vô Ngân kiên nhẫn chờ Khởi Diệu giải thích, vậy mà nàng cái gì cũng chưa nói.

Hắt cúi đầu nhìn nàng, lúc này mới phát hiện cô gái nhỏ đã ngủ thiếp đi! Xem ra chỉ có chờ nàng tỉnh rồi hỏi. Cũng không hiểu được là lần thứ mấy, Diệu Nhi cùng hắt nói chuyện luôn là nói đến ngủ thiếp đi, hắt thật không có mị lực như vậy sao?

Mạt Vô Ngân không có gọi nàng dậy. Hắt ở trán nàng hôn một cái, rón rén đem nàng ôm vào bên trong phòng của mình.

12. Chương 12 - Hoàn

Thành thân thật sự là việc khiến người ta bận rộn một đời.

Mặc dù Khởi Diệu vẫn nhấn mạnh chỉ cần hôn lễ nho nhỏ, nhưng là bên trong sơn trang có gần một trăm người, hơn nữa lúc Khởi Diệu ở bên trong sơn trang, vị chủ trì cho bệnh nhân nên đến mấy thôn phụ cận, kết giao rất nhiều bằng hữu, mọi người vừa nghe Diệu nha đầu muốn thành thân, chạy tới chúc mừng nàng, cứ như vậy, tính một chút cũng có mấy trăm người, muốn làm “khâm tốn” cũng không được.

Sáng sớm, Khởi Diệu liền bị đám người Vân Huyền, Lưu mục, Tiểu Xuân lôi ra khỏi chỗ, các nàng bận giúp nàng chuẩn bị, trát phấn, mặc quần áo, chải đầu, khiến Khởi Diệu đầu óc choáng váng.

Thật vất vả cuối cùng cũng giúp nàng chuẩn bị tốt xong, buổi sáng cũng đã qua phân nửa. Tiếp theo, Lưu mục liền nói cho nàng một chút chuyện cần chú ý, chuyện nên làm, lái nhai nói một đồng, lại xoay người hướng Tiểu Xuân cùng Vân Huyền dẫn đường.

“Đúng rồi, Diệu nha đầu, người cần phải đằng hoàng đợi ở chỗ này cho ta, chớ chạy loạn khắp nơi, kiên nhẫn chờ trang chủ tới đón.” Lưu mục không yên lòng giao phó. “Còn có, tiểu thư, Tiểu Xuân, các người trước tiên ở nơi này bồi Diệu nha đầu, ta muốn ra bên ngoài xem một chút có chuyện gì cần giúp một tay hay không, lập tức sẽ trở lại.” Nói xong, người liền vội vàng đi ra ngoài.

Khởi Diệu khổ sở ngồi ở trên giường, trên đầu đội mũ phượng đầy cộp nặng nề, nàng thật sự sắp phát điên! Trời ạ, còn phải chờ! Rốt cuộc đợi đến lúc nào?

“Tẩu tẩu, người kiên nhẫn chút, ca ca cũng nhanh tới đón cưới.” Vân Huyền nhìn nàng đáng vẻ không kiên nhẫn, không khỏi an ủi.

“Đúng vậy a, tiểu thư, người liền nhẫn nại, thời điểm này cả đời chỉ có một lần mà thôi!” Tiểu Xuân cũng gia nhập đội hình thuyết phục.

“Àn.” Khởi Diệu kiềm chế, ở trong lòng thở dài, ai bảo nàng phải lập gia đình đây?

Không biết qua bao lâu, chỉ thấy Lưu mục đi vào, trong tay cầm cái túi nhỏ. Nàng đem túi nhỏ nhét vào tay Khởi Diệu, “Diệu nha đầu, đây là tâm ý của ta cùng Lâm lão đầu và mọi người ở phòng ăn, người nhận lấy đảm đương đồ cưới, mặc dù không đáng giá lắm.”

Khởi Diệu mở ra nhìn, bên trong là một chút đồ trang sức đeo tay, còn có mấy cái khăn tay xinh đẹp. Cảm nhận được sự chúc phúc của mọi người, Khởi Diệu không khỏi lệ nóng doanh tràng (nước mắt vui mừng).

“Lưu mục, ta.”

“Nhận lấy đi, Diệu nha đầu. Còn có, nhiều người muốn ta nói cho người biết, nếu là gặp phải ủy khuất gì, trở lại tìm chúng ta, tất cả mọi người sẽ giúp người.” Lưu mục buồn bã nhìn nàng, cảm giác như phải gả nữ nhi của mình.

“Lưu mục, thay ta cảm ơn mọi người.” Vừa nói, thanh âm của nàng nghẹn ngào, nước mắt cũng theo đó rơi xuống.

“Đừng khóc, đừng khóc.” Lưu mục cầm lên khăn tay, nhẹ nhàng lau nước mắt của nàng. “Cẩn thận làm trôi mắt lớp trang điểm, đến lúc đó sẽ hù dọa chú rể.” Lưu mục rưng rưng pha trò.

Nghe lời này, Khởi Diệu nín khóc mỉm cười, ngay cả Tiểu Vân cùng Tiểu Xuân cũng mỉm cười trộm.

“Được rồi! Giờ lành đã đến, kiệu hoa đã ở bên ngoài.” Lưu mục nhắc nhở mọi người, đem khăn hồng trùm lên mũ phượng trên đầu Khởi Diệu.

Vân Huyền cùng Tiểu Xuân đỡ tân nương, dẫn tân nương, đem tân nương vào bên trong kiệu.

Nghi thức thành thân rườm rà tiến hành, khi Khởi Diệu được đưa về tân phòng, đắm chìm trong không nói ra lời. Lúc này, nguyện vọng lớn nhất của nàng chính là nằm ở trên giường, hảo hảo ngủ ba ngày ba đêm.

Khởi Diệu cự tuyệt Vân Huyền cùng Tiểu Xuân đi theo, một mình đợi ở bên trong phòng. Nói giỡn! Nếu là các nàng bồi ở bên cạnh, nàng còn có thể “chân chính” nghỉ ngơi sao?

Vừa nghe thấy thanh âm đóng cửa, Khởi Diệu lập tức không thể chờ đợi lấy xuống mũ phượng sắp làm gãy cổ nàng, chuyển động cái cổ đã cứng nhắc, ai thanh liên tiếp.

“Trời ạ! Rốt cuộc mũ phượng này nặng bao nhiêu cân a?” Cúi đầu xem một thân nặng nề y phục, nàng cuối cùng cũng hiểu tại sao nữ nhân cổ đại chỉ nguyện ý một lần cười.

Không đợi Mạt Vô Ngân đi vào, nàng liền tự động cởi xuống một thân gánh nặng, chỉ khoác áo choàng rộng lại nhẹ. Thế này mới tốt! Ăn mặc nhiều như thế, giống như bàn tử ngã xuống đất lăn qua lăn lại, không sao bò dậy nổi, Khởi Diệu nghĩ vậy không khỏi cười ha ha.

Tâm tình tốt, liền nghe thấy bụng ục ục ục ục xướng khúc vườn không nhà trống. “Thật đói nga!” Nàng lẩm bẩm nói, bắt đầu tìm đồ ăn.

Đi vào bên trong phòng khách, liền thấy bàn đầy thức ăn. Khởi Diệu cao hứng chạy vội tới, bắt đầu lang thôn hổ yết, nàng nhưng là chưa ăn từ sáng đến giờ!

Vẫn đợi đến lúc ăn gần no, nàng mới giảm tốc độ ăn.

Mạt Vô Ngân vừa vào cửa, liền bị cảnh tượng trước mắt dọa ngây người. Thê tử của mình toàn thân cao thấp chỉ mặc áo choàng, còn giống như đã đói bụng bang à bang ba đêm tấn công thức ăn trên bàn.

Hắn buồn cười nhìn nàng. Kể từ khi biết Diệu Nhi đến từ tương lai, hắn căn bản cũng không kì vọng nàng giống như những người mới xuất giá khác, xấu hổ ngồi trong tân phòng đợi hôn phu đến vén khăn trùm đầu.

“Diệu Nhi.” Hắn nhẹ giọng gọi, để tránh dọa nàng.

Nghe thấy có người gọi, Khởi Diệu vội vàng nuốt thức ăn trong miệng, nhưng bởi vì nhất thời nuốt quá nhanh, mắc ở cổ họng, nuốt cũng không nuốt nổi, cả khuôn mặt phình ra hồng hồng. Nàng vội vàng cầm lên bầu rượu trên bàn, hung hăng uống vài ngụm lớn.

“Phù!” Cảm giác được thức ăn trượt xuống thực quản, Khởi Diệu mới ôm bầu rượu thở phào nhẹ nhõm, vậy mà rượu cay xè, rồi nàng đột nhiên hít một hơi, đầu cũng bắt đầu có chút choáng váng.

“Sao vậy, nghẹn sao?” Mạt Vô Ngân gấp gấp hỏi, vỗ nhẹ lưng của nàng.

Khởi Diệu trợn mắt nhìn hắn một cái, không tình nguyện gạt đầu.

Thấy nàng không sao, Mạt Vô Ngân lúc này mới ngồi xuống.

“Mạt Vô Ngân, ngươi không có đi mời rượu?” Nàng chỉ trích nói, cũng bắt đầu khinh khách nở nụ cười, còn ợ mấy tiếng.

Mạt Vô Ngân cau mày ngắm nàng, nàng say! Nhìn nàng mặt đỏ gay là biết.

“Ngươi lại cau mày, ta không thích.” Khởi Diệu mắt hững hờ kháng nghị, muốn đứng lên vuốt chân mày lão công, chẳng qua là nàng không có đứng vững, liền ngã vào lòng Mạt Vô Ngân.

“Mạt Vô Ngân, đầu ta choáng váng!”

“Àn.” Hắn một tay đem nàng ôm vào trong ngực, một tay cầm bầu rượu gửi một cái, thượng đẳng lâu năm nữ nhi hồng, khó trách Khởi Diệu mới uống vài hớp cũng đã say.

“Mạt Vô Ngân, ngươi hôm nay có cao hứng hay không a?” Khởi Diệu say rượu hỏi hắn. Không đợi hắn trả lời, lại nói tiếp: “Ta thật cao hứng nga! Đúng rồi! Mạt Vô Ngân, ta nói với ngươi, ta không bao giờ.... mặc y phục cùng mũ quan kìa, nặng chết! Thiếu chút nữa khiến ta ngạt thở!” Nàng cau mày ở trong ngực Mạt Vô Ngân nói.

Mạt Vô Ngân cũng không đáp, yên lặng ôm nàng đi vào bên trong phòng.

Đặt nàng ngồi ở trên giường, Mạt Vô Ngân rút châm trên tóc nàng, cõ ra mái tóc được vấn lên.

Thoải mái vùi ở trong ngực hân, nàng thỏa mãn nói, “Ta thích ngủ cùng với người, cùng người ngủ thật ngon thật thoải mái nga!”

“Phải không?” Mặt Vô Ngân dương dương tự đắc, hóa ra tiểu nữ nhân này coi hân là cái đệm?

“Ân!” Nàng nhấn mạnh gật đầu.

Cảm giác được Mặt Vô Ngân bắt đầu cởi ra váy của nàng, Khởi Diệu ngẩng đầu đưa lên môi thơm, hai tay cũng không an phận tiến vào bên trong váy áo của hân.

Bỗng chốc, giống như là nhớ ra chuyện gì, Khởi Diệu đột nhiên đẩy Mặt Vô Ngân ra. “Chờ một chút.” Nói xong, lại lảo đảo lắc lư đứng lên.

“Diệu Nhi, có chuyện gì?” Mặt Vô Ngân ngạc nhiên nhìn nàng, đang muốn đưa tay kéo nàng trở về, chỉ thấy Khởi Diệu xoay người lại đẩy, đem hân đẩy ngã ở trên giường, sau đó không khách khí nhào vào hân.

Mặt Vô Ngân không hiểu mặc cho nàng đè, kiên nhẫn nhìn lão bà đùa giỡn.

“Ngô, lão công, người thiếu chút nữa làm hỏng kế hoạch của ta.” Nàng say khướt trách. “Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta, đáng lý ta nên phục vụ người, thậm chí là ở trên giường.” Nàng tuyên bố, cũng bắt đầu đắc ý tiết lộ kế hoạch.

Cô gái nhỏ này quả thật say! Xem ra rượu này đúng là mạnh, Mặt Vô Ngân nghĩ thầm.

Khởi Diệu bắt đầu vội vàng cởi áo của hân ra, cũng cởi y phục của mình chiến đấu hăng hái. Hân không nhận được phì cười, trong lòng mong đợi kế hoạch của nàng, hân rất vui lòng để cho thê tử của hân biết độ phối hợp của mình.

Gần giữa trưa, hai người ngồi trong lương đình, không! Phải nói là ba. Chẳng qua người kia không phải là người, là một hắc lang to lớn.

Đại hắc lang nằm sấp bên cạnh người nọ, đầu của nó thoải mái đặt trên đùi người kia. Không cần phải nói, người này nhất định là Khởi Diệu. Chắc hân là vậy, còn một người khác chính là Vân Huyền.

Khởi Diệu đang dạy Vân Huyền học. Bởi vì gần đây học ở trong phòng, thật sự là quá buồn tẻ, cho nên liền tới bên ngoài học.

Nàng vì Tiểu Vân hoàn thành bài học hôm nay, đang giới thiệu “Cây đu đủ” cho Tiểu Vân biết.

“Tiểu Vân, người đại khái chưa từng ăn đu đủ đi?” Thấy Tiểu Vân lắc đầu một cái, Khởi Diệu nói tiếp: “Đu đủ là một loại dưa, hình dáng gần giống hồ lô, chín mọc ở nơi nhiệt đới. Nó được trồng ở nhà ta nga! Lúc nào sai người mua cho người ăn.”

“Tẩu tẩu, người quên, người bây giờ là ở thời đại của chúng ta nga!” Vân Huyền nhắc nhở.

“Ngô, nói cũng đúng. Bất quá không quan hệ, bảo đại ca người dẫn chúng ta đi miền nam chơi, như vậy không phải có cơ hội ăn sao?”

“Hảo!” Vân Huyền cao hứng gật đầu.

“Ân, hảo, vậy hôm nay chúng ta học đến đây thôi.” Khởi Diệu tuyên bố tan lớp.

Vân Huyền rất nhanh dọn dẹp văn phòng tứ bảo, hưng phấn hỏi Khởi Diệu: “Tẩu tẩu, hôm nay người không phải là muốn nói chuyện lần trước chưa nói xong?”

Khởi Diệu gật đầu.

Nàng cao hứng nở nụ cười, thúc giục: “Tẩu tẩu, mau nói, sao đó như thế nào?”

Khởi Diệu uống một hớp trà, làm cổ họng đỡ khô mới bắt đầu nói: “Sau đó a, Simba đạt...” lời còn chưa nói hết, liền bị thanh âm vang dội của Hoắc Lỗi cắt đứt.

“Đại tẩu, chờ ta một chút a! Ta còn chưa có tới!” Hân chạy giống như có quỷ đuổi theo phía sau, lập tức đã đến bên trong đình. “Chị dâu, người thật không có ý tứ! Ta còn chưa tới, người đã khai giảng.” Hân vừa oán trách vừa đi hướng các nàng, tự mình rót trà, một hơi uống hết.

Khởi Diệm liếc hắt một cái, vô tội nói: “Ta còn tưởng rằng ngươi không tới.”

“Thế nào, toàn bộ sổ sách huynh kiểm tra đối chiếu xong rồi à?” Vân Huyền hỏi.

“Dĩ nhiên, đều tại đại ca!” Hắc hướng về phía hắc lang lớn tiếng oán trách, “Mình ở nơi này lười biếng, đem công việc để lại cho ta.”

Hắc lang vừa nghe, ngẩng đầu lên liếc hắt một cái rồi không để ý đến hắc nữa, giữ cứng tư thế cũ, thoải mái tựa đầu trên đùi Khởi Diệm.

“Ca, ngươi đừng oán trách, ban đầu chính ngươi đảm bảo sẽ làm xong!” Vân Huyền bướng bỉnh vạch trần Hoắc Lỗi, quay đầu lại hỏi hắc lang: “Có đúng không đại ca?”

Nó giương mắt to nhìn bọn hắc, thấp giọng kêu mấy tiếng, ý tứ chính là: chớ kéota vào, căn bản không liên quan đến ta.

“Ngươi nha đầu này, ta bị uy hiếp a.” Hoắc Lỗi giả bộ vẻ mặt đáng thương, chọc ọi người cười ha ha.

Khởi Diệm mỉm cười nhìn bọn họ, hai người bọn họ cũng đã biết bí mật của Mạt Vô Ngân, cùng với việc Khởi Diệm đến từ tương lai.

Nhớ lại sau khi thành thân, nàng kiên trì không để Mạt Vô Ngân vào mật thất chịu khổ, hơn nữa nhấn mạnh bất kể hắc biến thành cái gì, cũng sẽ không tổn hại tới nàng, bởi vì hắc yêu nàng. Mà bởi vì nàng cũng yêu Mạt Vô Ngân, cho nên muốn ở bên cạnh hắc, bồi hắc.

Nàng tốn thật lâu mới thuyết phục được Mạt Vô Ngân, đồng ý đem chuyện nói cho hai người Hoắc Lỗi cùng Vân Huyền. Bởi vì nàng tin tưởng hai người bọn họ sẽ không thương tổn Mạt Vô Ngân, hơn nữa còn có thể giúp hắc.

Còn nữa, nàng có lí do tin tưởng Hoắc Lỗi đã đoán được toàn bộ sự thật, nếu không lúc trước hắc đã không nói một số điều kì quái với nàng, hơn nữa người nhà vốn là tín nhiệm lẫn nhau, bao dung cùng giúp đỡ.

Bất quá dự phòng vạn nhất, trước khi nói cho bọn họ biết, hai vợ chồng đã sớm tính toán tình huống xấu nhất. Nếu như bọn họ không có cách nào tiếp nhận chuyện như vậy, Mạt Vô Ngân cùng Khởi Diệm quyết định thoát khỏi chuyện hồng trần, đem sự nghiệp giao cho Hoắc Lỗi, ẩn cư rừng núi, sống cuộc sống thần tiên quên lữ.

Nhưng là, không nghĩ tới khi Mạt Vô Ngân hướng bọn họ nói chân tướng, Hoắc Lỗi chẳng qua là nhún nhún mày, tuyệt không thấy ngạc nhiên. Mà Vân Huyền là kinh ngạc, nàng đỏ mắt, xúc động hướng Mạt Vô Ngân nói: “Đại ca, ta không quan tâm ngươi biến thành cái gì! Ta chỉ biết ngươi là đại ca ta, vĩnh viễn đều là đại ca của ta.”

“Đúng vậy a! Đại ca, lời Tiểu Vân chính là lời ta muốn nói, ngươi cũng đừng đem chúng ta bỏ rơi a!” Hoắc Lỗi cũng nói ra điều đã muốn nói từ lâu.

“Ai nói ta muốn bỏ rơi các ngươi, các ngươi vĩnh viễn đều là đệ muội của ta!” Mạt Vô Ngân kích động ôm hai người.

Nhìn tình cảm chân thành của mọi người, Khởi Diệm cảm động thiếu chút nữa khóc to, xem ra nàng cùng Mạt Vô Ngân đã đa tâm.

Mà khi bọn họ biết thân phận Khởi Diệm, lại là tò mò, rồi rút hướng nàng đưa ra nhiều vấn đề, cũng muốn biết thế giới ngàn năm sau thay đổi thần kì thế nào.

Lúc ấy, mọi người tán gẫu trò chuyện, mỗi người thật sâu cảm nhận được thân tình ấm áp.

“Đại tẩu! Ngươi không cần thử thách sự tò mò của chúng ta, mau nói đi.” Hoắc Lỗi nóng lòng muốn nghe diễn biến câu chuyện.

“Là sao! Tẩu tẩu, mau nói a!” Tiểu Vân chống khuỷu tay, đỡ gò má thúc giục.

Ngay cả lão công nàng cho là đã ngủ cũng mở mắt nhìn nàng.

“Hảo, ta đây không phải nói sai ? Simba từ lần trước mạo hiểm, còn không tìm được điều hân mơn ước, thế là hân lại lần nữa lên kế hoạch ra biển...”

Từng trận gió nhẹ thổi lật phất, đem mọi người vào chuyến phiêu lưu mạo hiểm của Simba.

Khởi Diệu cũng không cần giống Simba mạo hiểm như vậy! Bởi vì nàng đã tìm được thứ mà nàng mơn ước.

Chuyến kiếp ngàn năm thời không, nàng ở chỗ này tìm được gia đình!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tim-soi-de-ga>